

FORORD

Blandt mennesker er det i dag udbredt at følge en livsanskuelse ofte uden at forholde sig kritisk og analytisk til dets grundlag og intellektuelle sandsynligheder. Man hører ofte, at religion eller Guds eksistens er noget, man ikke kan bevise. Dette er dog en kritikløs påstand, der ikke har rod i virkeligheden. Talrige lærde har igennem århundreder fremlagt intellektuelle beviser for Guds eksistens. I det 20. århundrede har Bediüzzaman Said Nursi ligeledes været med til at fastslå beviserne for Guds eksistens og enhed. Hertil har Bediüzzaman blandt andet belyst sine intellektuelle beviser med videnskabens opdagelser, som ofte opfattes som en modsætning til religion.

At afvise Guds eksistens bunder i absolut irrationalitet; det skyldes, at menneskets intellekt nødvendiggør Guds eksistens. Med andre ord er Hans eksistens forstandsmæssig nødvendig, mens Hans fravær er forstandsmæssig umulig.

Denne udgivelse er den første del af udvalgte kapitler fra Risale-i Nur samlingen. Udgivelsen består af to dele, hhv. en introduktion og selveste oversættelsen af udvalgte kapitler fra samlingen. Udgivelsen er en oversættelse fra Risale-i Nur samlingens oprindelige sprog; osmannisk-tyrkisk. Oversættelsen fra osmannisk-tyrkisk til dansk kan i sig selv være en vanskelig udfordring. Blandt de væsentligste årsager er sprogenes tekniske forskelligheder, hvad angår anvendelse og grammatik. Ikke mindst er kulturelle forskelle også funderet i sprogets virke og udvikling. Konklusionen hertil er derfor, at enhver oversættelse altid er en form for fortolkning og en balancegang mellem konkrete hensyn.

I udgivelsen er det danske egennavn ”Gud” blevet brugt konsekvent igennem hele værket. Det er blevet brugt i stedet for det arabisk navn ”Allah” for Gud. Dette er først og fremmest for at understrege, at Gud og Allah refererer til den samme Guddommelige Majestæt. For det andet kan brugen af det arabiske navn ”Allah” for mange ikke-muslimske danskere virke som noget fremmedgørende, og nogle kan endda tro, at der er tale om ”arabernes Gud” eller en Gud som ”Profeten Muhammad (fred og velsignelser være med ham) har fundet på.” Men, ifølge Islam, er Profeten Muhammad (fred og velsignelser være med ham) en profet og et sendebud, der kalder til den samme Gud, som Adam, Noah, Abraham, Moses, Jesus og alle andre tidligere profeter (fred være med dem alle). Disse profeter er omtalt ved navn i både Biblen og Koranen. Ja, muslimer og kristne, såvel som Koranen

og Biblen, har forskellige opfattelser og beskrivelser af Gud og profeterne. Dog bør der ikke herske tvivl om, at der er tale om samme Herre og de samme historiske personligheder.

Gudsopfattelsen i Islam er kort sagt baseret på ren monoteisme, hvoraf Gud er hævet over enhver sammenligning. Det vil også sige, at Han er hævet over tid, sted og retning. Såvel Guds Selve, egenskaber og handlinger er fuldkommen usammenlignelige, og således har Gud ingen fysisk skikkelse, form eller størrelse. Gud er fuldkommen selvtilstrækkelig, uden noget behov.

Det er hensigten med udgivelsen, at det enkelte individ kan forholde sig rationelt bevidst om sin religion. Værket kan læses individuelt, tilmed kan det læses i læsegrupper, hvoraf konkrete eksempler kan belyses i fællesskab. Håbet er, at læserne vil studere værket med et åbent hjerte og sind.

Al lovprisning tilkommer Gud.

En stor tak til lærere, mentorer, korrekturlæsere og i særdeleshed idévejlederen, som hver især har andel i udgivelsen. Må Gud bevare og belønne dem.

Enhver fejl og ufuldkommenhed i dette værk tilfalder uden tvivl oversætteren, og ønsker derfor på forhånd tilgivelse og jeres bøn (*dua*). Enhver skønhed i dette værk tilkommer samlingens yderst ærefulde forfatter...

Risale.dk

DEL 1

INTRODUKTION TIL RISALE-I NUR SAMLINGEN

HVAD ER RISALE-I NUR?

Risale-i Nur samlingen er en ca. 6.000 siders Koran-eksegese (*tafsir*), der består af 14 bind. Samlingen er forfattet af Said Nursi, som også blev kaldt *Bediüzzaman*, der kort betyder tidens vidunder.

Samlingens primære formål er at belyse Islams fundament gennem rationelle bevisførelser, videnskabens opdagelser og filosofien. Formålet er således, at bevidstgøre mennesket om Islams sandhed, fredhellighed og nødvendighed. Dette forårsager, at læserne af dette værk rykker fra sig fra en overbevisning præget af efterligning (*taklid-i iman*) til en selvundersøgende overbevisning (*tahkik-i iman*). Samlingen forholder sig ikke til Koran-versenes rækkefølge, som man ellers ser i en klassisk islamisk eksegese. Den er derfor snarere en tematisk eksegese, der beskæftiger sig med løsninger af problematikker og udfordringer. Hertil har Bediüzzaman Said Nursi berørt over 500 vers fra Koranen gennem rationelle bevisførelser, der formår at styrke læserens tanker om sin tilværelse.

Risale-i Nur samlingen (som formår at forklare og bevise Koranens sandheder i en passende overensstemmelse med forståelsen af videnskabelige opdagelser) besvarer følgende spørgsmål, som er værende ethvert menneskets væsentligste emner:

”Hvem er jeg? Hvor kommer jeg fra? Hvor skal jeg hen? Hvad er min opgave? Hvor kommer de enkelte eksistenser fra, og hvor tager de hen? Hvad er deres natur og sandhed?”

Disse typer af spørgsmål besvares med en tilgang præget af absolutthed, og forklares med en pæn og tiltrækkende retorik, der bevirker at sjælen og intellektet belyses og tilfredsstilles.

Risale-i Nur samlingen er således dette århundredes spirituelle medicin, som er udmøntet fra det såkaldte ”Koran apotek”, der besidder spirituelle mediciner.

HVORDAN BLEV RISALE-I NUR SAMLINGEN FORFATTET?

Bediüzzaman Said Nursi begyndte at skrive Risale-i Nur samlingen i 1925 i Barla (i Tyrkiet), hvor han var under eksil. Samlingen blev fuldendt i 1949.

Risale-i Nur samlingen blev forfattet under ualmindelige vilkår; En tid, hvor Osmannerriget var gået i opløsning, og hvor muslimernes rettigheder blev berøvet; en tid, hvor det arabiske alfabet blev afskaffet, og hvor det bl.a. blev et lovkrav at recitere bønnekaldene (*adhan*) på tyrkisk; en tid, hvor

islamisk påklædning blev forbudt, og flere tusinder af islamiske tænkere og lærde blev henrettet, og hvor flere hundreder moskéer enten blev nedrevet eller lukket ned for tilbedelse, og blev anvendt til ikke-religiøse formål.

Under disse vilkår blev Risale-i Nur samlingen skrevet på bjergene i eksilsteder eller skjult i fængsler. Derudover måtte Bediüzzaman stå model til ualmindelig hård tortur, fængsling og undertrykkelse under sine eksilperioder. Endvidere blev han forgiftet op til 21 gange i sit liv.

På trods af at være under eksil, havde Bediüzzaman mange følgere og elever, der støttede ham. De hjalp ham i skjul ved bl.a. at kopiere (genskrive) og udbrede skrifterne fra Risale-i Nur samlingen. De havde ingen bogtrykker til rådighed, hvorfor skrifterne blev håndskrevet til at starte med. Skrifterne blev spredt ud til landsbyer, byer og til sidst over hele Tyrkiet. Først i 1946 skaffede Risale-i Nur-studerende en bogtrykker. Tallet for håndskrevne eksemplarer var nået op på omkring 600.000. Disse tal fortæller alene, hvor omfattende Risale-i Nur-bevægelsen spredte sig i Tyrkiet på trods af de utallige restriktioner, der blev indført for at stoppe dem.

Efter år 1950 var der en stor stigning i antallet af Risale-i Nur-studerende, især blandt de unge og dem som havde gennemført republikkens sekulære uddannelsessystem. Samtidig steg antallet af studerende udenfor landets grænser.

I dag er Risale-i Nur samlingen oversat til 41 sprog – og læses af millioner af mennesker.

HVEM VAR BEDIUZZAMAN SAID NURSI?

Bediüzzaman Said Nursi (1878-1960) var en sunni-muslimsk lærd, teolog og forfatteren til Risale-i Nur samlingen. Han var ikke forfatter i ordets traditionelle betydning. Han skrev sit fremragende værk, eftersom han havde et mål om at bevidstgøre menneskeheden om Islams sandheder.

Han fik sin grundlæggende uddannelse fra de bedst kendte lærde i sin tid. Hans ualmindelige høje intelligens og store evne for indlæring i en ung alder, gjorde ham hurtig populær blandt sine undervisere og ikke mindst befolkningen i det østlige Tyrkiet. Bediüzzaman var særligt kendt for at memorere omtrent 90 bøger; heri indbefattet moderne- og islamiske videnskaber. Endvidere har han beskæftiget sig med filosofi og naturfaglige videnskaber. Hertil er det relevant at nævne, at Bediüzzaman opdelte filosofien i to dele: 1) *positiv filosofi* og 2) *negativ filosofi*. I Risale-i Nur samlingen henvender han sig ofte til *den negative filosofi*. Denne betegner han som værende

uforenelig med Koranen. Det skyldes, at den forårsager og arbejder for at udvikle naturalismen, ateismen, mv., som hver især er et brud på opfattelsen af universets sammensætning og formål.

Den positive filosofi betegner Bediüzzaman som værende fredelig og forenelig med Koranen. Det skyldes, at den er med til at styrke og udvikle samfundslivet, god moral, kunst og visdom.

Begyndelsen på Risale-i Nur samlingen

I 1925 blev Bediüzzaman sendt i eksil til Barla, som var et meget fjernt og ødet sted i Anatolien, omgivet af bjerge. Håbet var at få Bediüzzaman langt væk fra mennesker, der kunne arbejde med hans idéer. I Barla nåede han at skrive 3/4 af Risale-i Nur-samlingen. Bediüzzaman døde ikke i Barla, hvor han var blevet sendt til for at dø i ensomhed, men i stedet opstod en ny Said, og sammen med ham stod en sol op, som strålede over hele verdens videnskab og kultur. En sol, som siden dengang har belyst millioner af hjerter.

Når man ser på den konkrete indsats Bediüzzaman har ydet i Tyrkiet, må man bekræfte den amerikanske forfatter, Maryam Jameelah, i hendes beskrivelse af Bediüzzaman. Hun skrev følgende: *“Det er ingen overdrivelse at understrege, at hvad end der er tilbage af Islam i Tyrkiet, skyldes Bediüzzaman Said Nursis intensive kamp”*. Dette konstateres på baggrund af at muslimer gennem Risale-i Nur opnåede bevidsthed, håb, lettelse og frigørelse fra den fortvivlende situation efter Osmannerrigets fald.

Bediüzzaman i retten

Bediüzzaman blev arresteret i 1935 med sine 126 elever i retten, i byen Eskisehir. De blev holdt bag tremmer i 11 måneder, indtil de blev stillet for en dommer. I denne periode blev de udsat for ubeskrivelig tortur. Året efter blev de løsladt.

Dog fik de ikke fred. Bediüzzaman blev endnu en gang sendt i eksil. Denne gang i byen Kastamonu. De første tre måneder tilbragte han på politistationen, hvorefter han blev flyttet til et hus lige overfor politistationen. Bediüzzaman boede i Kastamonu i 7 år. Her fortsatte han med at skrive og sprede Risale-i Nur-samlingen i skjul.

Igen i 1943, blev Bediüzzaman og hans 126 elever arresteret og stillet for en dommer ved retten i byen Denizli. Bediüzzaman fik ikke lov til at have papir og blyant i sin fængselscelle, dog skrev han alligevel nye værker til samlingen. Han skrev bl.a. på tændstikæsker og små stykker papir bestående af flåede papirposer. Selv i fængslerne overleverede Bediüzzaman sit budskab – endda til de mest håbløse kriminelle som samfundet havde opgivet. Hans undervisninger blev så succesfulde, at de

største kriminelle begyndte at udvise barmhjertighed for selv små insekter. Bediüzzaman navngav derfor fængselslivet som “*Medrese-i Yusufiye*” der betyder *Yusufs skole/universitet* – navnet er en reference til Profeten Josef (fred være med ham), som tilbragte flere år i en fangekælder, før han blev sultan for Egypten.

Retssagen i Denizli endte med endnu en frikendelse. Men det betød dog ikke, at Bediüzzaman fik sin frihed. Efter en ordre fra Ankara blev han sendt i eksil igen; denne gang til byen Emirdag. For Bediüzzaman var Emirdag et sted som alle andre eksilsteder. Igen var han konstant overvåget og udsat for umenneskelige forhold. På trods af vilkårene fortsatte han sin intensive tjeneste (*hizmet*). Som forventet endte ligeledes denne periode med, at han blev arresteret.

Som 75-årig i en isolationscelle

Bediüzzaman og hans elever blev denne gang sendt til retten i byen Afyon. Her tilbragte de 22 måneder. Dog var grusomhederne, som de blev udsat for i dette fængsel meget voldsommere, og overgik al tidligere tortur. Bediüzzaman var på dette tidspunkt 75 år gammel og led af flere sygdomme. Trods sin tilstand blev han alligevel sat i en isolationscelle med knuste ruder, hvor han tilbragte to kolde vintre; hvor det sneede og regnede ind i hans isolationscelle. Det var ikke muligt at sove om natten, da dette ville medføre, at man døde af frost. Den 75-årige Bediüzzaman måtte derfor sommetider hoppe på stedet, på det våde og frosset betongulv, for ikke at fryse ihjel om natten.

Under disse forhold gav Bediüzzaman hverken afkald på sin tjeneste eller faste under Ramadanen. Han blev forgiftet for 21. gang i sit liv – endda med et frosset iftar-måltid. På trods af alle disse grusomheder, understregede Bediüzzaman i sin forsvarstale i Ayfon-retten, at han ville tilgive enhver, der blot kunne redde sin tro gennem *Risale-i Nur*-samlingen...

Langt om længe ophævede Højesteretten dommen for Bediüzzaman og hans elever. Endelig i 1956 fastslog retten, at de personer som havde tilbragt næsten to år i fængsel under umenneskelige forhold, nu var kendt uskyldige.

Et ærefuldt liv

Efter næsten hundrede års liv tilbragt i konstant tjeneste for menneskeheden, døde Bediüzzaman Said Nursi den 23. marts 1960, med sin ære i behold. Han efterlod *Risale-i Nur*-samlingen, som stadig er

med til at belyse opfattelsen af Islams sandhed, forståelse og metodik. Han efterlod et handlemønster præget af tålmodighed, kærlighed og sammenhold, der vil gå i arv fra generation til generation frem til tidernes slutning.

KORTE CITATER FRA RISALE-I NUR SAMLINGEN

- Vi er kærlighedens kæmpere, vi har ikke tid til fjendskab.
- De, som vender blikket mod det gode, vil tænke positivt. De, som tænker positivt, vil opnå glæde i livet.
- Hvis du ønsker at besejre din fjende, skal du handle med godhed imod dens ondskab.
- Uvidenhed, tvang og uenighed er vores fjender. Dem vil vi bekæmpe med kunst, viden og enighed.

- Den vigtigste opgave i denne tidsalder er at tjene troen (*iman*). Troen er nøglen til evig glæde.
- Den største opgave og godgørenhed i denne tid er at redde sin tro, og arbejde for at styrke andres tro.
- Tro er både lys og styrke. Ja, den der opnår en sand tro, kan udfordre universet.

- Trods man befinder sig i en fangekælder, er man lykkelig, hvis man kender og adlyder Ham. Trods man befinder sig i paladser, er man fortabt i en fangekælder, hvis man glemmer Ham.
- Man skulle tro, du kun er skabt for, at leve i denne verden, siden du forærer al din tid til den.
- Koranen skænker hjertet styrke, og helbreder sindet.
- Såvel som menneskekroppen har behov for ilt, væske og ernæring, har menneskesjælen behov for bønnen.
- Profeten Muhammads (fred og velsignelser være med ham) sædvane er udelukkende anstændigt. Hvad end du finder hos den, er belysende.

DEL 2

UDVALGTE KAPITLER FRA RISALE-I NUR SAMLINGEN

DET FØRSTE ORD

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ¹

'Bismillah'² er begyndelsen på alt godhed, og selv vi begynder med den.³

Mit indre må forstå, at dette velsignede ord både er islams symbol og alle skabningers tilstand, som udtrykker evig ihukommelse af Gud.

Hvis du vil forstå, hvor betydningsfuld og vedvarende styrke samt ubegrænset velsignelse 'Bismillah' indebærer, må du lytte til denne lille fortælling:

For at en mand i gamle dage i de beduinske-arabiske ørkner kunne rejse forsvarligt og imødekomme sine behov, uden at blive udsat for fare af grupper som begik overfald og røverier, var det nødvendigt, at han fik skaffet et navn blandt klanernes ledere, og dermed være i hans beskyttelse. Denne mand ville ellers alene falde i en elendig tilstand med alle sine behov imod utallige fjender.

To mænd tog ud i ørkenen for sådan en rejse. Den ene var ydmyg, mens den anden var egoist. Den ydmyge fik skaffet sig et navn til en leder, mens den anden mand ikke fik. Manden, som fik skaffet sig et navn til en leder, rejste trygt overalt. Idet, at nogle spærrede hans vej, sagde han blot: "*Jeg rejser i navnet på den-og-den leder*" og således blev han ladt i fred. Der blev udvist respekt i hvert telt, han trådte ind i med lederens navn. Derimod blev den egoistiske mand udsat for ubeskrivelige problemer. Han led konstant af frygt og tiggeri; han faldt i rang, og blev udleveret til andres latter og hån.

Mit egoistiske indre! Du må forstå, at du er denne rejsende, og denne verden er en ørken. Dine svagheder og behov er endeløse.⁴ Dine fjender og behov er uendelige. Eftersom dette er realiteten, må du påkalde navnet på den Evige Ejer og Hersker af denne ørken, for både at befri dig for angsten over for enhver hændelse og for at tigge hele universet!

---

¹ I Guds navn, Den Mest Nådefulde, Den Særdeles Barmhjertige

² I Guds navn.

³ Følgende beretninger informerer om, at enhver handling uden Guds navn vil forblive mangelfuld: *Ibn Majah*, nikah 19; *Musnad* 2/359. *An-Nasa'i*, as-Sunan al-Kubra 6/127-128. *Abd al-Razzaq*, al-Musannaf 6/189. *Ibn Hibbaan*, as-Sahih 1/173.

⁴ "Gud ønsker at lette jeres byrde, fordi mennesket er skabt svagt" (Surah an-Nisa, 4:28)

Ja, dette ord (Bismillah) er sådan en velsignet skat, at dine endeløse svagheder og behov binder dig til uendelig magt og barmhjertighed – og dermed omdannes svaghed og behov til en acceptabel forbøn ved Den Almægtige og Nådiges Ophøjede Domstol.

Den, der handler med dette ord, vil minde om en mand uden frygt, eftersom han har tilmeldt sig militæret, og arbejder på vegne af staten. Han vil erklære alt i lovens og statens navn – og holde ud på trods af alle forhindringer.

Vi sagde til at starte med, at alle skabningers tilstand siger 'Bismillah'. Er det sandt?

Ja, ligesom hvis du så en mand, der formåede at beordre et byfolk til at samle sig et bestemt sted for at arbejde, ville du uden tvivl udlede, at denne mand var en soldat, og ikke handlede med sin egen styrke eller autoritet. Denne mand handler nemlig på vegne af staten, og læner sig op ad en kongens autoritet. På tilsvarende måde handler alt med Guds navn. Atomstørrelser af frøer og kerner løfter bjergstørrelser af kæmpe træer. Det vil sige, at ethvert træ siger 'Bismillah', og fylder sine hænder med frugter fra Den Barmhjertiges skat for at servicere os. Enhver frugtplantage siger 'Bismillah', og dermed forvandler sig til en gryde fra den guddommelige Krafts køkken, hvori mange forskellige og indbydende retter tilberedes. Ethvert velsignet dyr (som f.eks. køer, kameler, får, geder) siger ligeledes 'Bismillah', og bliver således en kilde med mælk fra Barmhjertighedens velsignelser. På vegne af Forsyneren⁵ skænkes den lækreste og reneste føde ligesom livets vand.

Enhver silkeblød rod og fiber i enhver plante, træ og urt siger 'Bismillah', og gennemborer hårde sten og jord. Ved at nævne Den Nådige Guds navn adlyder alt ting Ham. Ja, grene vokser og skænker frugter. Ligeledes breder rødder sig uhindret blandt sten og jord, samt forholder blide og grønne blade sig fugtigt på trods af intens varme. Disse realiteter giver, metaforisk, en lussing til ham, som tilskriver skabelsen til naturen. Disse realiteter prikker en finger ind i hans øje, der intet ser, og siger: *"Selv den hårdhed og varme som du stoler på, handler med en guddommelig befaling."*

Enhver silkeblød fiber i en plantes rødder adlyder befalingen, og trænger igennem sten, ligesom Profeten Moses' (fred være med ham) stav.⁶ Ethvert sart og papirtyndt blad reciterer følgende vers mod

---

⁵ Forsyneren (eller på arabisk: *Razzaq*): *"Sandelig er Gud Forsyneren"* (Surah adh-Dhariyat, 51:58)

⁶ *"Da Moses bad om vand til sit folk, sagde Vi: "Slå på klippestenen med din stav!" og der sprang straks tolv kilder frem af den"* (Surah al-Baqarah, 2:60)

den intense varme, ligesom Profeten Abrahams (fred være med ham) lemmer: ”*Oh ild, rør ikke Abraham, bliv kølig og harmløs*”⁷

Eftersom alt ting metaforisk siger ’Bismillah’, og skænker Guds æresgaver i Hans navn, bør vi på samme måde sige ’Bismillah’. Vi bør give og modtage i Hans navn. Og vi burde ikke modtage noget fra dem, der ikke giver med Hans navn.⁸

Spørgsmål: Vi betaler en pris til dem, der servicerer os. Hvor meget mon Gud forlanger af os, som Den Sande Ejer af æresgaverne?

Svar: Ja, Den Sande Ejer af æresgaverne er Gud. Han forlanger tre ting af disse værdifulde velsignelser: 1) Ihukommelse af Gud. 2) Lovprisning af Gud. 3) Refleksion.

At begynde med ’*Bismillah*’ er ihukommelse af Gud. At slutte af med ’*Alhamdulillah*’ er lovprisning af Gud. Refleksion er i mellem de to sidstnævnte, og er så tanken og forståelsen af at disse værdifulde, kunstneriske og fantastiske velsignelser, som vi modtager, er gaver fra Den Selvtilstrækkeliges mirakler og barmhjertighed.

Såvel som det er tegn på tåbelighed at kysse fødderne på en fattig mand, der leverer en konges gave, og derved ikke indser gavens afsender, ville det være tegn på tusind gange større tåbelighed at ophøje og elske de tilsyneladende årsager til og ejere af velsignelserne og dermed glemme Gud, som er Den Sande Ejer.

Mit indre! Hvis du vil undgå den slags tåbelighed, må du give i Guds navn, modtage i Guds navn, begynde med Guds navn og handle med Guds navn.⁹

---

⁷ Surah al-Anbiya, 21:69

⁸ ”*Spis ikke af det hvor over Guds navn ikke er blevet nævnt (under slagtingen)*” (Surah al-An’am, 6:121)

⁹ Berettet af *Tirmidhi*, sunan 15 og *Abu Dawud*, qiyamah 60; Musnad 3/438, 440.

23. GLIMT

KAPITLET OM NATUREN

(Denne tekst blev først skrevet som ”den 16. note til det 17. glimt”, dog blev den i kraft af dens betydning senere omdøbt til ”det 23. glimt”). Dette kapitel modbeviser med en absolutthed tanken om naturalisme og ateisme. Dermed gendriver kapitlet fornægtelsens (*kufri*) fundament.

En påmindelse

Dette kapitel forklarer gennem 9 umuligheder – som omfatter mindst 90 umuligheder – hvor overtroisk, primitiv og irrationel naturalisters vej er. Der kan opstå tvivl om, hvordan så mange velkendte og dygtige filosoffer har accepteret, og fortsat følger en så åbenlyst overtro. Ja, de opdagede ikke oprindelsen af deres vej.

Jeg er klar til at fremlægge og fastslå med absolutte og klare beviser for enhver, der er i tvivl, at alle de umulige udfald som resulterer nødvendigvis primitivitet, modvilje og irrationalitet¹⁰ (Forklaring) er essensen af deres vej. Eftersom disse umuligheder er delvist forklaret i andre kapitler fra *Risale-i Nur samlingen*, vil vi gøre forklaringen kort og nogle gange gå let hen over dele af forklaringerne.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
قَالَتْ رُسُلُهُمْ أَفِي اللَّهِ شَكٌّ فَاطِرِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ²

Dette bærede vers fra Koranen understreger, gennem en retorisk tilgang, at der ingen tvivl er, eller kan være om Guds eksistens. Dette vers informerer absolut om Hans eksistens, enhed og uforlignelighed.

---

¹⁰ (Forklaring): Årsagen til dette kapitel blev forfattet, skyldes angrebet mod Koranen af folk, der omtalte alt, hvad de ikke kunne håndgribe for overtro. Det var folk, der byggede hele deres gudløse livsopfattelse på naturtroens idéer, og som rettede særdeles voldsomme og modbydelige angreb mod troen på Gud. Disse angreb rørte mig dybt i hjertet (og pennen), og bevirkede til vrede, der førte dette kapitel som et stærkt modsvar til dem, der vendte ryggen til sandheden. Det er på trods af, at tilgangen i *Risale-i Nur* består af renlighed, medlidenhed og blid dialog.

¹¹ I Guds navn, Den Mest Nådefulde, Den Særdeles Barmhjertige. ”Profeterne sagde: Er der nogen tvivl om Herren (Hans eksistens), Skaberen af himlene og jorden?” (Surah Ibrahim, 14:10)

En påmindelse før behandlingen af dette afsnit

Jeg tog til Ankara i 1922. Her opdagede jeg, at en forfærdigelig ateistisk bevægelse på truende vis forsøgte at påvirke og forgifte muslimernes stærke holdninger, der var præget af godt humør efter den muslimske hærs sejr over grækerne. ”Åh nej, dette uhyre vil ramme troens fundament!” sagde jeg. Eftersom ovennævnte bærede vers absolut informerer om Guds eksistens og enhed, bad jeg hjælp fra det. Hertil skrev jeg et belysende værk på arabisk om et stærkt bevis fra Koranen, som har evnen til at modbevise ateismens tendenser.

Jeg fik trykt kapitlet hos *Yeni Gün*-bogtrykkeriet i Ankara, men desværre var der få, der kunne forstå arabisk, hvorfor der var få, der tilskrev værket en betydning. Derfor fik det stærke bevis, der var forholdsvis kortfattet ikke en effekt. Desværre blev de ateistiske tendenser styrket og udbredt. Jeg er derfor nødsaget til at skrive beviset på tyrkisk.¹² Eftersom dele af beviset er forklaret i andre kapitler, vil det nu fremlægges kortfattet. Forskellige beviser der finder sted i andre kapitler, samles delvist i dette kapitel; og ethvert af dem bliver en del af dette kapitel.

Indledning

Man skal vide, at der findes voldsomme udtalelser, som indikerer mangel på tro. De troende gør selv ubevidst brug af disse udtalelser. Vi vil nu beskrive de tre væsentligste af dem:

Den første: ”*Omstændighederne (naturens elementer) skaber dette*”

Den anden: ”*Det frembringes af sig selv*”

Den tredje: ”*Naturen nødvendiggør og skaber dette – dette er naturens værk*”

Ja, eftersom en eksistens findes, hvilket ikke kan benægtes... og eftersom enhver eksistens bliver frembragt kunstnerisk og indebærer et formål... og eftersom disse eksistenser ikke er begyndelsesløse; de har en begyndelse.

Således kan du, som afviser en guddom:

- 1) Påstå, at en eksistens (f.eks. et dyr) bliver skabt af naturens elementer, hvilket vil sige, at en eksistens vil blive frembragt ved at elemeterne i naturen tilfældigt finder sammen.

---

¹² Nu oversat til dansk.

- 2) Eller kan du påstå, at en eksistens frembringes af sig selv.
- 3) Eller kan du påstå, at en eksistens eksisterer fordi naturen nødvendiggør det.
- 4) Eller kan du acceptere, at en eksistens bliver skabt med Gud Den Almægtiges magt.

Eftersom der – intellektuelt – ikke er andre alternativer end de fire veje; vil det sige, at hvis de første tre veje bliver bevist irrationelle, umulige og uduelige, må den fjerde vej¹³ nødvendigvis være absolut sand, og må accepteres uden tvivl.

DEN FØRSTE VEJ

Her skal vi forestille os, at enhver eksistens i universet bliver frembragt fra intethed til eksistens ved at omstændighederne (naturens elementer) tilfældigt finder sammen. Vi nøjes med at pege på tre af de mange umuligheder, der findes i denne teori.

Den første umulighed

Forestil dig et apotek med hundreder af pilleglas fyldt med forskellige substanser. Her bliver der ønsket en medicin med de forskellige substanser, som i sidste ende skal resultere liv – der er netop brug for en livgivende medicin. Og forestil dig nu, at vi befinder os på apoteket, og ser de utallige elementer og substanser, der skal bruges til den livgivende medicin. Vi undersøger enhver af disse substanser, og konstaterer, at der bliver tilføjet enhver substans i medicinen med en specifikt nøjagtighed (hvoraf der er tale om 1-2 dråber af den ene, 3-4 dråber af den anden, 6-7 dråber af den tredje, og således bliver der tilføjet forskellige mængder til medicinen). Hvis der bliver tilføjet en dråbe for meget eller for lidt fra en af substanserne, vil medicinen ikke medføre liv, og derved miste den ønskede funktion.

Er det mon på nogen måder muligt, at disse forskellige mængder som er tilføjet fra pilleglassene skulle finde sammen ved en tilfældighed eller ved et stormvejr? Er det overhovedet muligt, at det blot er den tilføjede mængde fra enhver substans, der flyder ud og finder sammen, og derved frembringer den livgivende medicin? Kunne man tænke sig noget mere overtroisk og fjernt fra intellektet? Enhver, som læner sig til menneskenaturens forstand, vil afvise en sådan påstand.

På samme måde kan ethvert levende væsen sammenlignes med en af de førnævnte mediciner, og enhver plante kan sammenlignes med en livgivende medicin. De er sammensat af mange forskellige elementer i ganske nøje afmålte portioner.

---

¹³ Denne vej kaldes *Tawhid-vejen*, som er Islams tro på Guds enhed.

Hvis man tilskriver naturens elementer (f.eks. vand, ilt og jord) en tilfældighed, og påstår at *”disse omstændigheder har skabt levende væsner”*, ville man påstå det samme som medicinen på apoteket, som blev frembragt ved at pilleglassene væltede. Dette vil være langt fra, hvad forstanden ville acceptere. Det vil være en påstand, der bunder i umulighed og overtro.

Kort sagt: I dette store verdensapotek kan de nødvendige substanser (som er i overensstemmelse med Den Vise (*Haqim*) og Begyndelsesløses (*Azali*) viden og forudbestemmelse) udelukkende frembringes gennem en endeløs visdom, viden og en altomfattende vilje.

Den fortabte person, som påstår at: *”Disse substansers sammenslutning er udført af blinde, døve og behovsfulde elementer, som befinder sig overalt. Disse er naturen og omstændighedernes værker”* vil være mere irrationel end den person, der taler meningsløst som en beruset, der netop påstod, at den vidunderlige medicin blev frembragt efter pilleglasene tilfældigt væltede. Ja, denne type fornægtelse bunder i en irrationel og stædig meningsløshed.

Den anden umulighed

Hvis alt ikke tilskrives Gud, den Almægtige (*Qadir*) og Eneste Ene (*Wahid*), men derimod tilskrives omstændighederne, betinger det, at man accepterer universets mange elementer og årsagers indgreb på ethvert levende væsens eksistens. Enhver, som har en viden på størrelse med vingerne på en flue, vil erklære, at det er umuligt, at forskellige og modstridende elementer i selv en lille flues krop (som er sammensat med en fuldkommen orden, en nøjagtig præcision og fast enighed), skulle finde sammen ved en tilfældighed. Ja, en flues lille bitte krop har en relation til universets mange elementer og omstændigheder – den er endda et resumé af dem.

Hvis skabelsen af denne flue ikke tilskrives Den Almægtige og Begyndelsesløse, nødvendiggør det, at de fysiske elementer selv skulle være til stede ved fluens skabelse – ligeledes nødvendiggør det, at de skal kunne komme ind i fluens lille krop. Det er endvidere nødvendigt, at de fysiske elementer skal kunne sætte sig ind i enhver celle, der befinder sig i fluens øjne, som blot er et lille eksempel af fluens krop. For hvis man anser fluens årsag til at være materielt, må samme materielle årsager nødvendigvis være til stede umiddelbart omkring og inde i fluen selv. Man må således forestille sig naturens samtlige elementer og omstændigheder som små ”arbejds mænd” inde i enhver celle, på trods af at fluens to følehorn (som er på størrelse med spidsen af en nål) ikke kan finde plads i den.

En sådan påstand må da få selv den mest stædige naturalist til at skamme sig over urimeligheden i den.

Den tredje umulighed

Følgende sætning er en bekræftet grundregel: *"Det som eksisterer i enhed, kan kun være frembragt af en enhed"* – især hvis det eksisterer i en sammensætning af præcis orden, eksakt nøjagtighed og har opnået menneskelivet, som har en relation til hele universet, må det stå klart, at dette ikke er frembragt af forskellige hænder (magter), som medfører uorden og uenighed. Tværtimod beviser dette, at en eksistens frembringes af én hånd (magt) med ubegrænset styrke og visdom. Det er lige så urealistisk som hundrede usandsynligheder, at tilskrive dette vidunderlige, præcise og enkelte eksistens til utallige livløse, uvidende og ubevidste elementer fra naturen, som eksisterer i en form for total kaos, og hvis døvhed og blindhed stiger i takt med mængden af tilfældige muligheder for deres sammenslutning.

Selv bortset fra ovennævnte usandsynlighed er effekten af materielle omstændigheder betinget af deres fysiske tilstedeværelse. Vi ser, at kontakten mellem materielle omstændigheder kun sker på de levende væseners ydre del, mens vi må være opmærksomme på, at de materielle omstændigheders "hænder" hverken kan nå til eller berøre den indre del, som desuden er 10 gange mere struktureret, vidunderlig og kunstnerisk fulkommen i forhold til den ydre del. Det vil sige, for at tilskrive skabelsen af disse små eksistenser til de livløse, uvidende, døve, og blinde elementer af naturen, som er forskellige i deres egenskaber, må man nødvendigvis selv være hundrede gange så blind og døv.

DEN ANDEN VEJ

"Alt frembringes af sig selv" er ligeledes en tankegang, der indeholder mange umuligheder. Den er på alle måder fejlagtig og irrationel. Hertil vil vi som eksempel nævne tre umuligheder knyttet til denne tankegang.

Den første umulighed

Hør, du som vender ryggen til sandheden med stædighed: Din arrogance og egoisme har ført dig til en irrationalitet, hvori du i en vis grad accepterer, at hundrede umuligheder godt kan finde sted. Du er et levende væsen; du er derfor ikke et enkelt, livløst og uforanderligt element. Du kan sammenlignes med en velfungerende maskine, der konstant er under fornyelse – og du kan sammenlignes med et vidunderligt slot, som undergår løbende forandringer. Atomer arbejder

konstant i din krop. Din krop er i et essentielt forhold¹⁴ med universet – og ikke mindst er din krop i et essentielt forhold med din forsørgelse og fortsættelse af din slægt. Atomerne, som arbejder i din krop, er forsigtige med ikke at svække dette forhold. Man skulle tro, at de ser ud over hele universet, og dernæst forbinder disse forhold. Ved brug af dine synlige og usynlige følelser, kan du benytte dig af verden i forhold til disse atomers fantastiske position.

Hvis du ikke accepterer disse atomer i din krop som nogle små ”embedsmænd”, der handler i overensstemmelse med loven, som er udstedt af Den Almægtige og Begyndelsesløse, eller hvis du ikke antager dem som Hans soldater, eller som selve spidsen af Skæbnes pen (ethvert atom er spidsen på en pen), eller hvis du ikke antager dem som punkter afsat af Den Almægtiges pen (ethvert atom er et punkt), vil du være nødt til at forstille dig, at ethvert atom har et øje, der er i stand til at se hvert eneste af dine legemer og organer – og ikke mindst hele den skabelsesmæssige sammenhæng, som du indgår i. Og du vil være nødt til at forstille dig, at ethvert atom har en intelligens svarende til hundrede vismænd til sammen, som nødvendiggør en viden om og kendskab til hele din fortid, såvel som din fremtid, dine forældres oprindelse og ikke mindst viden om kilden til elementerne i din krop og din forsørgelse. At tilskrive tusind Platon’ers viden og intelligens til et enkelt atom, er en ufattelig irrationel overtro.

Den anden umulighed

Din krop kan sammenlignes med et vidunderligt slot bestående af tusind tårne, som står side om side i luften uden nogen form for støtte. Din krop er endda tusind gange mere forunderlig end dette slot, eftersom din krop fornyes og udvikles konstant med en fulkommen orden. Selv hvis man ser bort fra sjælen, hjertet og de spirituelle følelser, som hver især er yderst vidunderlige, vil alene ethvert organ i kroppen sammenlignes med et tårn på slottet. Atomerne i din krop står side om side (ligesom tårnene i nævnte eksempel) med en fuldkommen balance og orden, og dermed udgør en vidunderlig bygning, heraf en fantastisk kunst der afspejler mirakler som øjet og tungen.

Hvis du ikke accepterer disse atomer som ”embedsmænd” i tjeneste hos Verdenernes Herre (*Rabbul alamin*), ville det nødvendiggøre, at du accepterer ethvert af disse atomer både hersker over for andre atomer, samtidig med at være underlegne i forhold til hinanden. Atomerne vil således både være ens

---

¹⁴ Dette forhold sammenlignes med en handel, hvor din krop modtager noget, samtidig med at den giver noget.

(hvad angår deres kvalitative egenskaber), samtidig med at være modstridende (hvad angår deres dominans over for hinanden). Derudover nødvendiggør det, at du accepterer atomerne som kilden til de egenskaber, der udelukkende vedrører Gud, hvis eksistens er nødvendig.

Enhver, der blot har et intellekt på størrelse med et atom, vil kunne forstå, at tilskrive disse kunstneriske og perfekte eksistenser til utallige atomer medfører en umulighed, og endda hundrede umuligheder på en gang. Hertil vil enhver opfatte, at disse eksistenser er Den Eneste Enes værker.

Den tredje umulighed

Hvis du ikke accepterer, at din krop er en bog, som er skrevet af Den Eneste Ene, Almægtige og Begyndelsesløse, men derimod antager, at kroppen er en udgivet bog, som er afhængig af naturens omstændigheder og elementer, ville det nødvendiggøre, at der findes skabeloner af naturen med antallet af enhver celle i kroppen, og med antallet af flere tusinder af elementer der er forbundet sammen.

Denne bog kan forfattes med en enkelt pen med forfatterens viden. Hvis bogen ikke tilskrives denne forfatter, men derimod tilskrives naturen, eller hvis der menes, at den blev frembragt af sig selv, nødvendiggør det, at den har en pen for ethvert bogstav i bogen, før den kan forfattes.

Såvel som, at et bogtrykkeri har bogstaver af jern med antallet af alfabetets bogstaver, for at kunne trykke bøger, bør der være penne med antallet af disse bogstaver for kun en pen. Eftersom der nogle gange kan skrives småt i et stort bogstav, kræver det endda flere tusinder af penne for udelukkende dette bogstav. Og endda hvis bogstaverne sammenflettede, og udgjorde perfekte tilstande som din krop, ville det nødvendiggøre skabeloner med antallet af de sammenflettede elementer for blot et stykke. Lad os antage, at du accepterer dette tilfælde, som er præget af hundrede umuligheder, nødvendiggør det alligevel, at tilskrive udarbejdelsen af disse perfekte og kunstneriske bogstaver af jern, fulkomne skabeloner og penne til en forfatter. Ellers ville det kræve penne, skabeloner og bogstaver med antallet af dem, fordi de udarbejdes ligeledes med en perfektionistisk kunst. Og således vil det fortsætte i en kæde...

Du må således forstå, at det er en påstand præget af overtro og umuligheder med antallet af atomerne, som du består af. Du, som vender ryggen til sandheden med stædighed, fortryd og giv endelig afkald på din vildfarelse.

DEN TREDJE VEJ

”*Naturen nødvendiggør og skaber dette*” er ligeledes en tankegang, der indeholder mange umuligheder. Hertil vil vi som eksempel nævne tre umuligheder knyttet til denne tankegang.

Den første umulighed

Hvis denne meningsfulde og kunstneriske skabelse af eksistenserne (herunder levende væsener) ikke tilskrives Den Altseende og Begyndelsesløses Skæbnepen, men tværtimod tilskrives naturen som befinder sig blind, døv og tankeløs, nødvendiggør det, at man accepterer, at naturen har placeret utallige usynlige maskiner og trykkerier for at frembringe eksistenser. Det er ligeledes nødvendigt, at acceptere at naturen er beskrevet med en magt og visdom, der kan skabe alt i universet og dernæst opretholde det.

Solens stråler og manifestationer er synlige i den mindste vanddråbe og glasskår. Hvis disse stråler og manifestationer ikke tilskrives Solen, nødvendiggør det, at man accepterer en uafhængig sol, der deler egenskaber med den oprindelige sol, og tilsyneladende er lille, men metaforisk meget stor. Det skyldes, at Solen kan afspejle sig i et glasskår, som er på en størrelse, hvor selv spidsen af en tændstik ikke kan berøre. Desuden, nødvendiggør det en antagelse af, at der findes utallige sole.

Hvis man, som tilsvarende i ovennævnte eksempel, ikke tilskriver eksistenserne, herunder levende væsener, til Den Begyndelsesløse Sol (som er de guddommelige navnes manifestationer), nødvendiggør det en antagelse af, at enhver eksistens (herunder ethvert levende væsen) besidder endeløs magt og vilje samt uendelig viden og visdom. En således påstand er umulighedernes mest overtroiske og fejlagtige umulighed. At tilskrive kunstværket, som tilhører universets Skaber, til naturen, som er uvidende, er bestemt et væsentligt tegn på irrationalitet.

Den anden umulighed

Hvis man ikke tilskriver disse yderst strukturerede, balancerede, kunstneriske og meningsfulde eksistenser til en guddom med uendelig magt og visdom – men derimod tilskriver dem naturen, nødvendiggør det en antagelse af, at naturen udelukkende for en håndfuld jord besidder maskiner og trykkerier med antallet af Europas samtlige maskiner og trykkerier. Kun i så fald vil en håndfuld jord være i stand til at frembringe adskillige blomster og frugter. Det skyldes, at man tydeligt kan se, at denne håndfuld jord ikke er i stand til at frembringe de forskellige former og detaljer på alle de forskellige blomstertyper, hvori frø ligger hvilende i. Hvis dette ikke tilskrives Den Almægtige, ville

det nødvendiggøre, at enhver potte under enhver blomst besidder en usynlig maskine i jorden, for ellers ville det ikke kunne finde sted.

Dette påstår jeg, fordi de grundstoffer som alle frøer består af er ens, ganske som celler og æg. Det vil sige, at de består alle af en tilsyneladende uorden og ustruktureret masse¹⁵ blandet med hydrogen, oxygen, karbon, nitrogen. De faktorer, der spiller en rolle i planternes udvikling, såsom kuldioxid, vand, varme og sollys, er alle uden bevidsthed, og strømmer frem som floder, hvor de end finder vej. Derfor kan man fastslå, at frembringelsen af de utallige og forskellige blomster der spirer regelmæssigt og kunstnerisk fra en enkelt håndfuld jord, kun kan finde sted, hvis der i samme mængde jord fandtes lige så mange forskellige maskiner og fabrikker på en størrelse, der ikke kan ses, og med antallet af samtlige maskiner og fabrikker der findes i Europa – så de kunne fremstille det store broderi, der består af tusindvis detaljer.

Sammenlign hvor langt tanken om at fornægte Gud er fraveget fra fornuften hos dem der tilskriver naturen alt. Og se, hvor langt væk fra fornuften og videnskaben de tåbelige drukkenbolte i menneskeskikkelse, der tror, at naturen er skaber, hævder, at ”vi har viden og er kloge”, og tager en overtro, der er umulig for dem som profession!

Hvis du spørger følgende: Når eksistenserne tilskrives naturen, resulterer de ovennævnte forstandsmæssige umuligheder og vanskeligheder. Hvordan mon disse vanskeligheder løses, når eksistenserne tilskrives Den Eneste Ene og Selvtilstrækkelige (*Samad*). Og hvordan danner disse umuligheder en nødvendighed¹⁶ for Hans eksistens?

Svaret: Ligesom der blev nævnt i *den første umulighed*, at solstrålernes manifestationer berører alt fra enhver vanddråbe til oceaner med en absolut lethed – og således præsenterer sin funktion og effektivitet gennem disse manifestationer. Hvis forbindelsen til Solen blev brudt, ville det nødvendiggøre, at der fandtes en uafhængig sol i enhver eksistens – herunder at der fandtes en uafhængig sol i enhver vanddråbe og i ethvert glasskår, hvilket er en besværlighed præget af umuligheder.

---

¹⁵ En masse, der sammenlignes med dej, som består af en masse forskellige ingredienser.

¹⁶ Gud er beskrevet som *Wajib al-Wujud*, der betyder, at Hans eksistens er forstandsmæssig nødvendig. Det vil sige, at intellektet afviser en guddoms fravær.

På tilsvarende måde gør det sig gældende, at hvis enhver eksistens direkte tilskrives Den Eneste Ene og Selvtilstrækkelige Skaber, kan enhver eksistens' samtlige behov blive dækket med en absolut lethed gennem forbindelsen til Skaberens manifestationer.

Hvis man derimod forudsætter, at denne forbindelse ikke er til stede, og alle eksistenser med deres individuelle formål bliver overladt til at tage vare på sig selv, eller tilskrives naturen, ville hundrede tusind forskellige besværligheder manifestere sig, og ville gøre det hele ganske umuligt. Gennem denne antagelse vil man acceptere, at den blinde natur besidder en magt og visdom, der er i stand til at frembringe universet fra intethed til eksistens og konstant opretholde det – som ligeledes er i stand til at skabe en flue, hvis krop er et lille resumé af universet, og fungerer som en vidunderlig maskine. Dette udgør i sig selv ikke blot en, men tusindvis af umuligheder.

Kort sagt: Det er intellektuelt umuligt, at Gud (hvis eksistens er nødvendig) skulle være beskrevet med en partner eller lige. Ligeledes er det intellektuelt umuligt, at andre skulle bidrage til Hans Absolutte Herredømme eller skabelsen af en eksistens.

Følgende er besværligheden i den anden umulighed: Som det er fastslået gennem intellektuelle bevisførelser i adskillige kapitler fra *Risale-i Nur samlingen*, er det lettere at begrunde skabelsen af en eksistens, når den tilskrives Gud, Den Eneste Ene. Hvis den tilskrives naturen eller dens elementer, er det fastslået med absolutte beviser, at forklaringen af frembringelsen af en eksistens er lige så besværlig som antallet af eksistenser. Her er en opsummering af et af beviserne:

Når en mand i kraft af sin beskæftigelse som soldat eller embedsmand er underlagt en konge, bliver han gennem denne relation i stand til at udføre handlinger, der ligger udenfor hans personlige kompetence. Han kan sommetider anholde en konge på vegne af sin egen konge. Dette kan han gøre, fordi han personligt ikke besidder, og ikke behøver at besidde alle de forudsætninger og den magt, der er nødvendig for udførelsen af sådan en opgave. De besiddes i stedet for af den hær, som han er en del af, grundet sin relation til kongen. Det må betyde, at den enkelte soldats handlinger kan være lige store som kongens handlinger, og lige så imponerende som hele hærens handlinger.

Gennem denne relation væltede en enkelt myre Faraos palads, og en enkelt flue slog Nimrod ihjel.¹⁷ Ligeledes kan et enkelt lille frø besidde hele programmet for et kæmpe stort træ gennem tilsvarende

---

¹⁷ Berettet i Tafsir ibni Kathir, al-Bidaya, 1/149.

type relation.¹⁸ (Forklaring) Hvis denne relation brydes, eller med andre ord; hvis soldaten opsiger sin stilling, bliver han nødsaget til at bære eller slæbe alle de nødvendige ting, som han skal bruge i anledning af at udføre ovennævnte opgaver. På denne måde vil denne soldat kun ende med at udføre opgaver på størrelse med indholdet af sin rygsæk. I tilfælde af, at man bad ham om at udføre samme opgaver som tidligere i hæren, ville det uden tvivl kræve, at han havde en styrke tilsvarende hele hæren, og havde forsyninger tilgængelig med antallet af kongens og hærens forsyninger. En påstand om at soldaten ville kunne formå dette, er yderst komisk, irrationel og paradoksal.

Delkonklusion: At tilskrive skabelsen af enhver eksistens til Gud (hvis eksistens er nødvendig) medfører en absolut lethed, mens det er intellektuelt umuligt og besværligt at tilskrive naturen skabelse.

Den tredje umulighed

Her følger to sammenligninger, som belyser denne umulighed, der også er beskrevet i andre kapitler fra *Risale-i Nur samlingen*.

Den første sammenligning

Forstil dig et palads bygget midt i en øde ørken, men alligevel udsmykket med det mest moderne design. En mand, præget af vildfarelse, går ind i dette palads og kigger rundt. Han ser tusindvis af ting, som er udsmykket med en fejlfri kunst. På baggrund af sin irrationale tilgang påstår han, at hele paladset og dets indhold er bygget og designet af én fra paladset, uden nogen indgreb af udefrakommende – og således begynder han at undersøge. Hvad end han observerer med denne tilgang, modsiger selv hans eget intellekt. Dernæst får han øje på en bog, der indeholder en beskrivelse og plan over paladset, og ikke mindst retningslinjerne for dets indretning, design og opretholdelse. Denne bog, som hverken har magt, syn eller værktøjer, er ikke i stand til at bygge eller udsmykke hele paladset, men fordi bogen har en helt klar relation til paladset, føler manden sig nødsaget til at påstå, at denne bog både har bygget, istandsat og designet paladset, og derudover har frembragt og indrettet tingene i paladset. Således fortsætter manden i vildfarelse.

---

¹⁸ (Forklaring): Ja, det er gennem denne relation, at frøet modtager en ordre fra Skæbnegiveren, og dermed kan udføre disse vidunderlige ting. Hvis denne relation blev brudt, ville skabelsen af et enkelt frø kræve mere kunst, magt og langt flere ressourcer end hele træet kræver. Det skyldes, at dette store træ med grene, frugter og ressourcer bør befinde sig i dette enkelte frøes skæbne, eftersom fabrikken til dette store træ er dette enkelte frø. Og således bliver frøet til et træ efter skæbnebestemmelsen.

På samme måde befinder en mand, præget af en naturalistisk holdning, sig i universet, som er fyldt med mirakuløse visdomme, og er uendelig gange mere fuldkomment og vidunderligt udsmykket end ovennævnte palads. Det falder ham ikke ind, at dette er et kunstværk af Gud (hvis eksistens er nødvendig), som er udenfor skabelses sfæren. Derfor vender han sit blik ind i selve skabelsen, i retning af det, som kaldes naturen, der i sig selv ikke er andet end en guddommelig bog, Herrens kunst eller en manifestation af den guddommelige magt. **Dernæst påstår han følgende:**

”Eftersom disse eksistenser forudsætter en årsag, og intet andet afspejler en så omfattende sammenfald med andre væsener, som netop denne bog (naturen). Dog afviser intellektet, at denne bog, der hverken har syn, bevidsthed eller magt, skulle skabe noget, som netop kræver en absolut herredømme og endeløs magt. Men eftersom jeg ikke accepterer tanken om en Begyndelsesløs Skaber, vælger jeg at påstå, at denne bog har skabt universet, og løbende skaber indholdet.”

Vi vil svare ham følgende: *”Se og reflekter over samtlige eksistenser fra atomer til planeter i universet, som hver især på sin egen måde bevidner og påpeger Den Kunstneriske og Almægtige. Du skal stifte bekendtskab med Ham, der har bygget paladset og skrevet bogen med planen for paladset. Du kan kende Den Kunstneriske og Begyndelsesløse gennem Hans manifestationer. Se nærmere på Hans befaling, og lyt dermed til Koranen. Du vil således slippe for at påstå noget så absurd.”*

Den anden sammenligning

En mand, præget af vildfarelse, kommer på besøg i en imponerende militærforlægning. Her ser han en veltrænet hær, der laver øvelser med højt disciplin.

Dernæst observerer han, at flere tusinder af soldater sætter sig, rejser sig og bevæger sig efter kommandoens håndtegn. Han observerer også, at samtlige soldater begynder at skyde efter en enkelt ordre fra kommandoen. På baggrund af sin irrationelle tilgang nægter han at forstå, at kommandoens opretholdelse af hæren er en bestemmelse fra staten eller kongens regelsæt. Han forestiller sig derfor, at samtlige soldater på en eller anden måde er forbundet med usynlige snore til hinanden. Han spekulerer således over, hvor fantastisk disse usynlige snore fungerer.

Dernæst tager han til en stor moské som *Aya Sofya-moskéen* på en fredag, hvori han deltager til fællesbønnen. Han ser, at den muslimske forsamling til fællesbønnen rejste sig, satte sig og bevægede sig efter imamens stemme. Eftersom han ikke forstår de religiøse love og principper, der er udstedt

af en Lovgiver, antager han, at denne forsamling ligeledes er forbundet med usynlige snore, der styrer denne forsamling. En således opfattelse fører til morsomhed, som enhver vil afvise.

På samme måde som ovennævnte, befinder en mand, præget af en naturalistisk holdning, sig i dette univers, som både er Den Begyndelsesløse og Endeløse Herskers utallige soldaters imponerende militærforlægning, og Den Begyndelsesløse Guddoms vidunderlige moské. Følgende påstande er ligeledes irrationelle som ovennævnte sammenligning:

- At antage de spirituelle regler, der findes i universet med en præcision, som fysiske. På trods af, at disse manifesteres fra Den Begyndelsesløse Herskers visdom.
- At antage de usynlige principper fra Det Absolutte Herredømme, som en fysisk eksistens.
- At antage Den Begyndelsesløses spirituelle og storslåede skabelseslove, som en fysisk eksistens.
- At antage Hans bestemmelser og regler, der alene er stadfæstet gennem absolut viden, som en fysisk eksistens.
- At erstatte den guddommelige magt med manifestationen af den, og dermed tilskrive naturen magt til at skabe.
- At antage drivkraften, som blot er en manifestation af den guddommelige magt, som selve magten og en uafhængig magt for sig selv.

Kort sagt: Det, som vi kalder naturen (og naturloven), kan beskrives som følgende:

- *Naturen er en kunst – den kan ikke være Skaberen eller Kunstneren.*
- *Naturen er et broderi – den kan ikke være Brodøsen.*
- *Naturen er en lovsamling – den kan ikke være Dommeren.*
- *Naturen er en skabelseslov – den kan ikke være Lovgiveren.*
- *Naturen er en arena for afspejling af Skaberens storhed – den kan ikke være Skaberen selv.*
- *Naturen er forstandsmæssig mulig – den kan ikke være en skabende Aktør.*
- *Naturen er en lov – den er ikke Magten, og kan ikke være Almægtig.*
- *Naturen er et middel – den kan ikke være Kilden.*

Konklusion: Eftersom skabelsen findes, og eftersom vores intellekt ikke kan finde andre måder at forklare skabelsen på, udover de fire anførte veje i begyndelsen af dette kapitel, anses den fjerde vej (Troen på Guds Enhed) absolut sand, nødvendig og indlysende. Tre af de fire veje er nemlig nu bevist

intellektuelt umulige. Med følgende vers, som blev citeret i begyndelsen: ”*Er der nogen tvivl om Herren (Hans eksistens), Skaberen af himlene og jorden?*”¹⁹, fastlår denne fjerde vej uden tvivl og med absolutthed både Guds (hvis eksistens er nødvendig) enhed og magt, som opretholder himlene og jorden, og forårsager alt skabelse.

Eftersom naturen er skabt som alt andet, fordi den er kunstnerisk og konstant fornyes og forandres...²⁰ Eftersom omstændighederne ligeledes er skabt kunstneriske... Og eftersom en eksistens er forbundet til mange betingelser, findes en Absolut Almægtig, der skaber omstændighederne og naturen. Han er hævet over ufuldkommenhed, og er Selvtilstrækkelig i Sin Skabelse og Herredømme. Han skabte omstændighederne og dens resultater ufattelig tæt på hinanden med en nøjagtighed, for at vise Sine guddommelige navnes manifestationer og visdom. Han lod naturen og omstændighederne være et slør over Sin storhed, så disse ville være årsag for de kontroverser, der kan blive fremsat mod det, som i skabelsen kan se ud som ufuldkommen eller mangelfuld, og gennem dette beskyttede Han Sin egen storhed.

Forestil dig en urmager, der først laver tandhjulene til et ur, og dernæst istandsætter resten af uret. Ville det være nemmere for ham, at lave en fejlfri maskine i ethvert tandhjul, der selv kunne finde sammen, og konstruere resten af uret ved hjælp af deres viljeløse hænder? Er det sidstnævnte mon overhovedet muligt? Værsgo, og vær selv dommer med dit uretfærdige intellekt!

Eller forestil dig en forfatter med pen, blæk og papir, der vil udgive en bog; vil det være nemmere for ham, at skrive bogen selv med disse redskaber; eller vil det være nemmere for ham at producere en skrivemaskine i papiret, blækket og pennen (som er forholdsvis mere kunstneriske og besværlige end selve bogen) for at overlade bogens indhold til denne maskine, som i sig selv ikke har en bevidsthed? Er det sidstnævnte mon ikke hundrede gange sværere end at skrive selve bogen?

---

¹⁹ Surah Ibrahim, 14:10

²⁰ Alt, hvad der forandrer sig, har en begyndelse, hvorfor det som forandrer sig, ikke kan være begyndelsesløs. Det vil sige, at naturen som forandrer sig, ikke er begyndelsesløs, men derimod har en begyndelse, der nødvendiggør, at den er frembragt fra intethed til eksistens.

Hvis du spørger følgende: Ja, det er hundrede gange sværere at producere en maskine, der selvstændigt skal skrive en bog. Men ville det alligevel ikke være nemmere, eftersom denne maskine medfører en lethed i at reproducere samme bog?

Svaret: Den Begyndelsesløse har med sin endeløse magt skabt alt og herunder ansigterne på menneskene forskellige, for konstant at fremvise sine mangfoldige navnes uendelige manifestationer. Disse ansigter er hver især ligesom et af Den Selvtilstrækkelige Skabers breve og bøger, der ikke er ensartede med hinanden. Uden tvivl, vil hvert levende væsens ansigt være anerkendt for at udtrykke forskellige betydninger.

Hvis du kan se, så kig på menneskeansigtet! Alle ansigter skabt fra Adams (fred være med ham) tid og frem til i dag – og videre frem til tiderens slutning – har de samme grundlæggende træk, men alligevel skiller hver enkelt sig ud fra de andre med sine individuelle træk. Derfor må samtlige menneskeansigter antages som forskellige bøger. Dog kræver det forskellige skriveredskaber, forskellige skrifttyper og forskellige skrivestile, før kunsten bliver fuldendt. Derudover kræver det en helt anden omstændighed, for at kunne samle de nødvendige materialer og bringe dem korrekt i spil med hinanden.

Lad os antage, at naturen var en bogtrykker. Dog er en bogtrykker alligevel afhængig af en Absolut Almægtiges magt og vilje, eftersom det ikke er tilstrækkeligt, at bogtrykkeren kan trykke korrekte bogstaver, men det nødvendiggør en frembringelse af dennes elementer og grundstoffer fra intethed til eksistens. Det vil sige, at antagelsen om at naturen skulle være en bogtrykker, er ligeledes en meningsløs overtro.

Således kan både eksemplet med urmageren og bogen sammenlignes med Den Almægtige Guds skabelse og magt, som er uforlignelig og kunstnerisk. Såvel som Han skaber omstændighederne, skaber Han også resultaterne - og med Sin visdom forbinder Han resultaterne til omstændighederne. Gud har, med Sin vilje, bestemt manifestationen af skabelsesloven, der istandsætter bevægelserne i universet. Og Han har bestemt manifestationen af disse eksistenser, som udelukkende afspejler deres natur. Og Han har skabt naturen med Sin magt, så eksterne eksistenser ligeledes kan gøre nytte af den; Han har derved skabt eksistenserne i et forhold til naturen.

Lad os se, hvad der er mest sandsynligt; 1) Den tanke, som er et resultat af utallige beviser; 2) Den tanke, hvori man forstiller sig at livløse og uvidende elementer (der er skabt kunstnerisk, og kaldes omstændighederne eller naturens elementer), har frembragt alt fra intethed til eksistens med en

visdom, og har formået at dække enhver eksistens' endeløse behov og konstant ser enhver af deres handlinger? Er den første tanke ikke intellektuelt nødvendig, mens den anden tanke er intellektuelt umulig? Dette lægger vi op til dit intellekt og samvittighed.

Således erklærer naturalisten, som forbinder alt til naturen:

Eftersom du opfordrer til samvittigheden, indrømmer jeg hermed, at denne tankegang jeg hidtil har fulgt, viser sig at være forkert, intellektuelt umulig og yderst skadelig. Enhver med en smule fornuft, vil kunne forstå gennem dine analyser og beviser, at det er intellektuelt umuligt, at tilskrive omstændighederne eller naturens element som skaber. Det er nødvendigt og påkrævet at tilskrive skabelsen af alt ting direkte til Gud (hvis eksistens er nødvendig). Jeg tror hermed på Gud, og erklærer, at al lovprisning (*hamd*) tilkommer Gud, som har skænket troen som en gave.

Dog har jeg et tvivlspørgsmål: Jeg accepterer, at Gud, Den Almægtige, er Skaberen, men hvordan ville det skade Ham, hvis nogle bestemte omstændigheder havde andel i skabelsen af nogle ubetydelige eksistenser? Ville dette skade Hans Herredømme?²¹

Svaret: Som vi absolut har bevist i andre kapitler fra Risale-i Nur samlingen, *nødvendiggør et herredømme en afvisning af ethvert ekstern indgreb*. Selv afviser en regent eller en leder sin søns indgreb i sin ledelse. Det faktum, at nogle historiske fromme sultaner – som også var kaliffer – lod deres egne børn dræbe af frygt for, at de på et eller andet tidspunkt ville blande sig i landets styre, viser tydeligt, hvordan denne regel om *"afvisning af eksterne indgreb"* gælder for enhver, der besidder magt. Denne regel har gennem menneskets historie vist sin betydning i perioder, hvor der var to herskere i samme by eller to konger i samme land. Der blev således fastslået, at et herredømme nødvendiggør en uafhængighed og en afvisning af partnere.

Se således, hvordan selve mennesket, som er svagt og konstant har brug for hjælp, bestræber sig for at beskytte et herredømme fra et partnerskab og eksternt indgreb – og dermed bestræber sig på at fastholde enheden i den pågældende stilling.

Dernæst må du sammenligne, hvor nødvendigt det er for en Gud, som er beskrevet med absolut herredømme, absolut guddommelighed, absolut enhed, absolut magt, at afvise eksterne indgreb eller naturens elementer som partnere.

---

²¹ Med andre ord ønskes et bevis for, hvorfor der ikke kan være to eller flere guddomme.

Mit andet tvivls spørgsmål: Hvordan ville det skade den tilbedelse, som alle eksistenser fra atomer til planeter udfører til Gud (som sandelig er den eneste værdige til tilbedelse), hvis nogle af omstændighederne kunne få del i æren gennem at have skabt enkelte eksistenser?

Svaret: Skaberen (som er beskrevet med uendelig visdom) af dette univers har skabt universet som et træ, hvoraf Han har skabt de bevidste som de mest vidunderlige frugter på træet, mens Han har skabt mennesket som de mest omfattende frugter blandt dem. Den Eneste Ene og Absolut Uafhængige Hersker har skabt universet for, at mennesket skulle kende og elske Ham. Hele universets frugt og formål er mennesket, og menneskets vigtigste udfald – endda skabelsesformålet og livets intention – er lovprisning og tilbedelse.

Er det så muligt, at Han ville overlade disse udfald til andre magter? Tror du selv, at Han ville gøre skabelsesudfaldet og universets frugt og formål meningsløst, hvilket er fuldstændig modstridende med Hans visdom? Gud er absolut hævet over ufuldkommenhed!

Tror du selv, at Han ville tillade at skabninger skulle tilbede andre, som kan forårsage en fornægtelse af Hans visdom og herredømme? Tror du selv, at Han ville tillade en benægtelse af universets ophøjede formål ved at give tilbedelsen væk til andre omstændigheder, som kan forårsage en forglemmelse af Hans Selve, og det er endda på trods af, at Han, gennem Sine Handlinger, har gjort sig bekendt og elsket i en endeløs grad, hvoraf de mest vidunderlige skabninger udtrykker deres taknemlighed og lovpriser Ham, og bestræber for at opnå Hans kærlighed. Fortæl du mig, kære ven, der nu afviser at naturen er skaber.

Denne mand siger nu følgende: ”Al lovprisning tilkommer Gud. Nu er mine to tvivlsspørgsmål også bevist. Du har nu fastslået med to absolutte stærke beviser, at Gud er én, at Gud er den yderst værdige til tilbedelse, og at ingen udover Ham er tilbedelsesværdig. Disse to beviser er så klare og indlysende, at deres afvisning vil være som at afvise Solen og dagslysets eksistens.”

DEN SIDSTE DEL

Manden, der forlod naturalismen, og rettede sig mod troen på Gud, siger nu følgende: ”Al lovprisning tilkommer Gud. Hermed tvivler jeg ikke, dog har jeg et par spørgsmål, som undrer mig.”

Det første spørgsmål

Vi hører tit, at dovne mennesker der ikke udfører sine daglige bønner sige følgende:

”Har Gud, den Almægtige, virkelig brug for vores tilbedelse, siden Han i Koranen gentagne gange forbyder at undlade tilbedelsen; og truer dem, som undlader tilbedelsen, med en så frygtelig straf som Helvede.²² Hvordan kan det være, at der i Koranen tages så alvorlige skridt mod en så lille og ubetydelig fejl, og hvordan passer det sammen med Koranens præcise, sandfærdige og retfærdige beskrivelse?”

Svaret: Ja, Gud, den Almægtige, har ikke brug for din tilbedelse, og Han er absolut uafhængig. Dog har du sandelig brug for tilbedelsen, eftersom du, metaforisk, lider af en sygdom. Vi har gennem flere kapitler fra *Risale-i Nur samlingen* bevist, at tilbedelsen er en medicin til menneskets spirituelle sår. Når en patient svarer følgende: ”*Har du virkelig brug for disse mediciner, siden du insisterer så meget?*” til en barmhjertig læge, der insisterer på bestemte mediciners indtagelse, der er gavnlige for sygdommen, vil du forstå, hvor uhensigtsmæssigt spørgsmålet faktisk er.

Hvad angår Koranens alvorlige trusler og den forfærdigelige straf, der tilfalder den, der undlader tilbedelsen, kan dette sammenlignes med en konge, der forsøger at beskytte sit folks rettigheder ved at alvorligt straffe en mand, som krænker folkets rettigheder. Den, som undlader tilbedelsen og bønnen, angriber og metaforisk krænker alle eksistensers rettigheder, som kan sammenlignes med Den Begyndelsesløse og Endeløse Herskers folk. *Det skyldes, at gode skabninger fremstår med deres ihukommelse og tilbedelse over for Skaberens. Dem, som undlader tilbedelsen ser ikke, eller kan ikke se, eller endda afviser skabningernes tilbedelse.* Således undermineres disse gode skabninger for deres ophøjede positioner, som indebærer tilbedelse og ihukommelse af Gud, hvoraf enhver af dem antages som Den Selvtilstrækkelige Skabers breve, og afspejler enhver af de guddommelige navne. Man overskrider grænserne ved at antage dem irrelevante, livløse, elendige eller arbejdsløse; og dermed undervurderer og afviser deres vigtighed.

Ja, ethvert menneske observerer universet gennem sit personlige spejl. Gud skabte mennesket som en slags målestok og måleenhed for universets observation. Han har skænket et personligt univers til enhver, og fremviser farven af dette univers efter ethvert menneskes overbevisning i dets hjerte. Eksempelvis vil en trist og håbløs person opleve sine omgivelser som værende håbløse og grædende – og en glad, begejstret og lykkelig person vil opleve hele universet værende glad og lykkelig.

---

²² Surah al-Mu'minun 40:60 og Surah al-Muddaththir 74:42-43

På samme måde vil en person, der reflekterer over skabelsen, og oprigtigt udfører sin tilbedelse til og ihukommelse af Gud, dybere opdage skabningernes eksistens og indse den sande tilbedelse og ihukommelse. Ligeledes vil en person, som undlader tilbedelsen med uopmærksomhed og fornægtelse, opfatte eksistenserne forkert og modstridigt end deres fuldkomne virkelighed – og dermed, metaforisk, krænke deres rettigheder.

I og med man ikke tilhører sig selv, krænker man ved undladelsen af bønnerne også sit selve, som tilhører Herskeren. Derfor truer Herskeren betydeligt, for at beskytte Sine tilbeders rettigheder. Undladelse af tilbedelsen fører således til en krænkelse af Guds vilje og visdom, eftersom formålet og udfaldet i skabelsen er tilbedelse. Derfor tilfalder man en straf.

***Kortsagt:** Den, som undlader tilbedelsen krænker både sit selve (hvilket er Guds tjener) og universets fuldkomne rettigheder. Ja, såvel som fornægtelse er en undervurdering af eksistensernes status; er undladelse af tilbedelsen en afvisning af universets fuldkommenhed. Man overtræder grænserne over for de guddommelige visdomme, hvorfor man fortjener en frygtelig trussel eller alvorlig straf.*

Straffen er således rimelig. Ligeledes er beskrivelsen af straffen i Koranen (hvilken beskrivelse er mirakuløs) absolut rimelig, eftersom retorikkens nødvendighed og dens tilpassende formulering.

Det andet spørgsmål

Manden, der forlod naturalismen, og rettede sig mod troen på Gud, siger nu følgende:

Det faktum, at enhver eksistens på alle måder er underlagt Guds vilje og magt, endda i enhver af deres handlinger, gøremål og gerninger er alt for stor en sandhed for os at opfatte med vores begrænsede indsigt. Dog bevidner vi til en overflod, og denne store sandhed bevises værende acceptabel og intellektuel fornuftig gennem de førnævnte bevisførelser, der fastslog, at skabelsen af eksistenser er lettere ved troen på Guds enhed. Ikke mindst blev det fastslået gennem Koranens følgende absolutte og indlysende bestemmelser:

”Jeres skabelse og jeres genopstandelse er (for Ham) som at skabe og genopvække et enkelt individ”
(Surah Luqman, 31:28)

”Begivenhederne omkring Timen (på dommedag) vil blot tage et øjeblik eller endnu kortere”

(Surah an-Nahl, 16:77)

Disse vers påpeger en endeløs lethed for den førnævnte sandhed. Men hvad er visdommen og hemmeligheden bag denne lethed?

Svaret: Denne hemmelighed blev forklaret meget grundigt, indlysende og overbevisende i ”*det 10. ord fra det 20. Brev*”²³, som lyder således: *”Han har magt over alle ting.”*²⁴ Det er absolut bevist især i bilagene til samme brev, at når alle eksistenser tilskrives én Skaber, bliver forklaringen af disse lige så lette, som forklaringen af skabelsen af en enkelt eksistens.

Hvis disse eksistenser ikke tilskrives Den Eneste Ene, vil forklaringen af skabelsen af en enkelt eksistens blive så vanskelig, som forklaringen af samtlige eksistensers skabelse – skabelsen af et frø vil blive så vanskelig som skabelsen af et træ.

Hvis disse eksistenser tilskrives den sande Skaber, bliver skabelsen af universet lige så let som skabelsen af træet, og træet bliver lige så let som frøet, Paradiset bliver lige så let som foråret og foråret bliver lige så let som en enkelt blomst.

Vi skal nu kort påpege et par af de hundrede beviser, der også er forklaret mere dybdegående i andre kapitler fra *Risale-i Nur samlingen*. Disse beviser omhandler visdommen og hemmeligheden bag de utallige og forskellige eksistensers absolutte lette og hurtige frembringelse, som er beskrevet med enhed, nøjagtighed, vigtighed og kunst – disse er yderst synlige, og bringer megen overflod.

Det er for eksempel hundrede gange lettere at anbringe 100 soldater under en officers ledelse, end det er at anbringe en soldat under 100 officers ledelse. Ligeledes er det så let at sørge for en hel hær forbrug (fra ét sted, fra én fabrik, med ét regelsæt eller med én konges befaling), som det er at sørge for en enkelt soldat. Mens det vil være lige så vanskeligt at sørge for en soldats forbrug (hvis dette skal foregå gennem forskellige steder, fabrikker og ledere), som det vil være at sørge for en hel hær. Det skyldes, at der nødvendigvis må findes de pågældende fabrikker, der skal til for at dække en hel hær forbrug, som der skal til for at dække en soldats.

---

²³ *Det 20. brev* er et brev fra et af de fjorten bind af *Risale-i Nur samlingen*.

²⁴ Denne sandhed er ligeledes nævnt i følgende Koranvers: Surah al-Ma'idah, 5:120; Surah Hud, 11:4 og Surah ar-Rum, 30:50.

Gennem *visdommen bag Enheden* kan tusindvis af frugter modtage al deres ernæring gennem én rod, ét sted og én lov. Derfor bliver skabelsen af hele træet lige så let som skabelsen af en enkelt frugt. Hvis man bevæger sig væk fra tanken om enheden til flerheden, og de enkelte frugter skulle finde deres næring ad forskellige steder, ville enhver frugt være lige så vanskelig at frembringe som hele træet. Selv et enkelt frø, som er en opsummering af hele træet, vil være lige så vanskelig at frembringe som hele træet, fordi de nødvendige grundstoffer for et træ, er nødvendige for et enkelt frø.

Således viser flere hundreder af eksempler som disse, at skabelsen af tusindvis af eksistenser under Guds enhed fører til en absolut lethed i forhold til skabelsen af en enkelt eksistens under flerhedens tankesæt. Eftersom dette emne er bevist med en absolutthed som $2+2=4$ i andre kapitler fra *Risale-i Nur samlingen*, henviser vi dertil. Vi vil her nøjes med at beskrive et enkelt, men særdeles væsentligt aspekt af denne lethed set fra Guds forudbestemmelse og magt:

Du er en skabning. Hvis du tilskriver din egen skabelse til Den Almægtige og Begyndelsesløse, vil du acceptere, at Han skabte dig med Sin endeløse magt fra intethed til eksistens på et øjeblik med blot en befaling. Hvis du ikke tilskriver din egen skabelse til Ham, men i stedet tilskriver din skabelse til naturen og fysiske omstændigheder (eller naturens elementer), vil det nødvendiggøre at samle ethvert af kroppens nødvendige elementer ved at sortere universet og alle dens grundstoffer en efter en, med en så præcis nøjagtighed, at det netop kan føre til en frembringelse af dig. Dette er nødvendigt, da du er universets vidunderlige essens, opsummering, indholdsfortegnelse og en angivelse af sammensætningen. Det er bekræftet af videns folk, at fysiske omstændigheder (eller elementer) blot kan virke som en sammensætning for allerede eksisterende skabninger. De kan ikke selv skabe nye eksistenser. Derfor bliver de nødsaget til at samle ethvert nødvendigt element fra hele universet til blot et lille levende væsen. *Du må således forstå, hvor stor en lethed der findes i monoteisme; og hvor stor en besværlighed der findes i vildfarelse og polyteisme!*

Det andet bevis: I perspektivet af viden findes en endeløs lethed. Se således:

Forudbestemmelsen er en type viden; Den beslutter enhver tings spirituelle og særlige skabeloner og ikke mindst mængder. Den mængde, som Skæbnen har Forudbestemt, bliver en plan eller et eksempel for frembringelsen. Når magten skaber dette, skabes det efter skæbnens mængde, og skabes med en absolut lethed.

Hvis dette ikke tilskrives Gud (som er beskrevet med en altomfattende, uendelig og begyndelsesløs viden), vil dette ikke blot føre til tusindvis af besværligheder, men også hundreder af umuligheder. Fordi hvis den guddommelig viden og de forudbestemte mængder afvises, nødvendiggør det, at der bruges tusindvis af eksterne og fysiske skabeloner til et lille dyrs krop.

Du må således forstå visdommen bag, hvordan antagelsen af én Skaber fører til uendelig lethed; og hvordan vildfarelse og polyteisme fører til uendelig besværlighed. Se dermed hvor sandfærdig og ophøjet en sandhed, der beskrives i førnævnte vers:

*”Begivenhederne omkring Timen (på dommedag) vil blot tage et øjeblik eller endnu kortere”
(Surah an-Nahl, 16:77)*

Det tredje spørgsmål

Manden, som tidligere var en fjende, men nu er en ven der er vejledt, siger følgende:

”Materielt orienteret filosoffer mener nu om dage: at intet kan skabes fra intethed, at intet kan forsvinde ud fra eksistensen. De mener ligeledes, at universet som fabrik opretholdes af sammensætninger”

Svaret: De bedst kendte filosoffer, som nægter at indse skabelsen gennem Koranen, anser selv, at skabelsen gennem naturen og omstændighederne er lige så besværlig som en umulighed, hvorfor de opdeles i to grupper.

Den første gruppe er dem, som kaldes sofisterne. De anså, at det at fornægte universets eksistens, herunder endda deres egen eksistens, ville være lettere end at tilskrive hele skabelsen til naturen og omstændighederne. De er i en absolut vildfarelse ved at både afvise universets og deres egen eksistens. De er yderst uvidende og baserer deres overbevisning på tanker, som intellektet afviser.

Den anden gruppe var klar over, at tilfældet af at naturen eller omstændighederne blot skulle skabe en flue eller et frø, ville føre til uendelige besværligheder, som intellektet ville afvise. Derfor var de nødt til at nægte skabelsen og sige: *”en eksistens kan ikke komme fra intethed”* og dermed anså de intethed som en umulighed, og mente: *”en eksistens ikke kan forsvinde ud af eksistensen”*. De forstod

kun, at atomernes bevægelser var en tilfældighed, der minder om en storm, som samler, fordeler og sammensætter.

Men se nu her! Disse mennesker, som opfatter sig selv som værende de mest intelligente, falder faktisk på grund af deres irrationelle tilgange i en tåbelighed. Og forstå hermed hvor stor en uvidenhed vildfarelse indebærer.

Den Begyndelsesløse Magt genopvækker årligt 400.000 levende arter på samme tid. Han skabte himlene og jorden på 6 dage,²⁵ Han udvikler hvert forår på 6 uger til et mere kunstnerisk, meningsfuldt og levende univers – hertil forudbestemmer Han planerne og mængderne med en begyndelsesløs viden. Derfor er det endnu mere tåbeligt end sofisterne (som vi nævnte ovenfor), at fornægte hele skabelsen og tro på at et kemikalie kan fremkalde et skrift skrevet med usynligt blæk.

Disse fortabte mennesker er beskrevet med absolut svaghed. De har intet udover en begrænset vilje, der er orienteret i at fornægte. De kan hverken frembringe et enkelt atom eller et element fra intethed til eksistens, eller føre en eksistens til absolut intethed. Og ikke mindst, at naturen heller ikke kan skabe deres forventede omstændigheder, har ført dem til følgende irrationelle påstand: *"en eksistens kan ikke komme fra intethed – og en eksistens kan ikke forsvinde ud af eksistensen."* De forsøger hertil, at anvende denne absurde og forkerte påstand til holdningerne om Den Almægtige.

Men Gud, den Almægtige, har to måder at skabe på:

Den første er at frembringe en ikke-eksisterende og uforlignelig eksistens fra intethed. Det vil sige, at skabe noget fra intethed og skænke dets samtlige behov fra intethed til eksistens.

Den anden er gennem kunst og konstruktion. Det vil sige, at Han konstruerer en del af universets elementer for små visdomme, der skal vises, som Hans fulkomne visdomme og adskillige navnes manifestationer; dermed forsyner ethvert atom og element med disse, hvilke samtlige er under Hans kontrol.

Ja, Den Absolut Almægtige har to måder at skabe på; både at frembringe noget fra intethed til eksistens, men også samle alt det frembragte. Det er et nemt, endeløst og altomfattende princip for Ham, at frembringe noget fra intethed til eksistens, og ikke mindst at føre en eksistens til intethed.

---

²⁵ Nævnt bl.a. i følgende Koranvers: Surah al-A'raf, 7:54; Surah Yunus, 10:3 og Surah Hud 11:7.

På et forår frembringer Han 400.000 levende arter med deres forskellige former, egenskaber og endda deres atomers vilkår og statusser, fra intethed til eksistens.

En person, der mener, at *"en eksistens ikke kan forsvinde ud af eksistensen"*, bør forsvinde herfra.

Manden, som forlod naturalismen, og rettede sig mod sandhedens vej, siger nu følgende:

Jeg takker og lovpriser Gud med antallet af de atomer, som Han har skabt – for at have opnået en fuldkommen tro, og være befriet fra tvivl og vildfarelse.

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى دِينِ الْإِسْلَامِ وَكَمَالِ الْإِيمَانِ²⁶

سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ²⁷

---

²⁶ Al lovprisning tilkommer Gud for at have skænket os religionen Islam og en fuldkommen tro.

²⁷ *"Du er hævet over enhver fejl og mangel! Vi ved kun, hvad Du har lært os. Du er Alvidende og Den Vise."*
(Surah al-Baqarah, 2:32)

30. GLIMT, 2. PUNKT

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ²⁸

وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا عِنْدَنَا خَزَائِنُهُ وَمَا نُنزِّلُهُ إِلَّا بِقَدَرٍ مَعْلُومٍ²⁹

Et lille tankevækkende punkt af ovenstående vers, og en manifestation af det guddommelige navn ”Adl”³⁰, som er et af de store navne (*Ism-i Azam*) eller et af de seks lys i det store navn, viste sig for mig i Eskisehir-fængslet – lige såvel som det første lille tankevækkende punkt viste sig for mig.³¹ Dette vil vi igen beskrive gennem en lignelse for at gøre forståelsen lettere:

Dette univers er et palads; hvori der befinder sig en by, som konstant bliver ødelagt og istandsat. I denne by befinder sig et land, der konstant er i krig og under emigration. Og i dette land befinder sig en verden, hvoraf liv og død konstant er i bevægelse. Men i dette palads, i denne by, i dette land og i denne verden dominerer en så tankevækkende balance og afmålte præcise handlinger. Balancen i de utallige eksistensers forandringer og balancen i de levende væseners liv-død og forsørgelse-behov beviser åbenlyst, at disse er afmålt og beregnet af Én, der i hvert øjeblik ser og kontrollerer hele universet.

Omvendt, hvis en fisk med sine 1.000 æg eller en plante, som opiumvalmuen med sine 20.000 frøer, ikke var kontrolleret, ville balancen i universet og eksistenserne mistes således, at de ville bryde sammen på et år, og måske på en dag. Balancen i universet og eksistenserne ville ligeledes mistes, hvis naturens elementer og forandringer³² ikke var kontrolleret. Balancen ville igen mistes, hvis den

---

²⁸ I Guds navn, Den Mest Nådefulde, Den Særdeles Barmhjertige.

²⁹ ”Der eksisterer intet uden at dets skat er hos Os. Vi nedsender det kun efter en afmålt præcision” (Surah al-Hijr, 15:21)

³⁰ *Adl* er et af Guds navne, der betyder ”Den Absolut Retfærdige”.

³¹ Her refereres til et tidligere kapitel fra *Risale-i Nur samlingen*.

³² Hertil sammenligner *Bediüzzaman Said Nursi* naturens elementer og forandringer med en voldsom oversvømmelse uden for kontrol, der modarbejder disses præcise balance.

tilskrives 1) tilfældighederne, som ingen formål har, 2) naturen, der befinder sig uvidende og mørk eller 3) en kraft uden syn og balance.

Det ville forårsage, at havet ville være fyldt med rod og råddenskab. Luften ville blive forgiftet med skadelige gasser. Jorden ville blive en losseplads, et slagteri og en sump – verden ville dermed drukne.

Alting forholder sig i en absolut nøjagtighed og præcision, hertil:

- Balancen mellem dyrets celler, røde- og hvide blodlegemer, atomernes regenerering og harmonien i kroppens lemmer.
- Balancen mellem liv-død og forsørgelse-behov i havene.
- Balancen i at opfylde underjordiske vandressourcer efter behov.
- Balancen mellem dyr og planters liv og død.
- Balancen i frembringelsen af efterår og forår hvert år.
- Balancen mellem alt fra de enkelte elementers arbejde og bevægelser, der udgør universet og stjernerne, til dødens og livets, lysets og mørkets, varmens og kuldens kredsløb og indsats.

Således ser menneskets intellekt ikke noget rigtigt spild eller noget irrelevant nogen steder i universet, ligesom filosofi og visdom (der beskæftiger sig med intellektet) ser og viser en fuldkommen orden og en meget smuk præcision i alting. Filosofi og visdom er endda fortolkere og en manifestation af den orden og nøjagtighed, der ses i praksis.

Se således harmonien og balancen mellem solen og de tolv forskellige planeter! Viser mon denne balance ikke en ophøjet Guddom med absolut magt og retfærdighed, så indlysende som Solens eksistens? Se især vores skib, som er en af de planeter, det vil sige Jorden, som årligt rejser i et kredsløb, der svarer til 24.000 år.³³ På trods af sin enorme hastighed³⁴ ryster eller kaster den ikke genstande, som er pænt placeret på jordkloden, ud i rummet. Hvis dens hastighed steg eller faldt en smule, ville den rykke eksistenserne fra deres pladser og kaste dem ud i rummet. Og hvis balancen

---

³³ Her angiver *Bediüzzaman Said Nursi* distancen i kredsløbet rundt om Solen i et perspektiv, vi kan sammenligne. Med andre ord beskriver han, at denne distance, der udgør cirka en milliard kilometer, ville tage omtrent 24.000 år for Jorden, hvis den roterede med menneskets hastighed.

³⁴ Jordens hastighed rundt om Solen: 107.520 km/t. Jordens hastighed om sin egen akse: 1.667 km/t.

blev mistet blot i et minut, eller endda et sekund, ville vores jordklode bryde sammen, måske ville den slå ind i en anden planet, og dette ville være jordens undergang.

Fødslene og døden af 400.000 plante- og dyrearter på Jorden, herunder deres medlidende og balancerede forsørgelse og liv, påpeger især en Guddom, der er retfærdig og barmhjertig, lige såvel som sollyset påpeger Solen.

Desuden er organerne, følelserne og behovene hos selv et af de utallige typer af levende væsener i en afmålt præcision, hvori de er relevante og balancerede med hinanden. Denne balance og harmoni viser tydeligt en Skaber, der er beskrevet med visdom og retfærdighed.

Cellerne, blodårerne, atomerne, de røde- og hvide blodlegemer i kroppen af ethvert dyr indgår i en vidunderlig, afmålt og nøjagtig balance. Især dette beviser åbenlyst en Skaber, der er beskrevet med endeløs visdom og retfærdighed, som styrer og opretholder med sin balance, lov og orden. Det beviser en Skaber, som har magt over samtlige tøjler og nøgler, som styrer alt i en lethed som at styre en ting, og hvoraf intet i Hans handlinger er til hinder for hinanden.

De, der ikke tror, at ånder (*jinn*) og menneskers gerninger skal vejes i den mest retfærdige vægtskål ved Genopstandelsens (*Hashr*) største domstol, ville selvfølgelig stoppe med at anse Genopstandelsen umulig, hvis de var opmærksomme på den fantastiske balance, de ser i denne verden.

Du, som er uretfærdig, grusom, uren, fortabt og ødsel, må tænke over, at du ikke opfylder retfærdigheden, renligheden og balancen, som er de ledende principper for hele universet og eksistenserne. Du tiltrækker, metaforisk, deres had og vrede med din modstand mod alle eksistenser. Hvad stoler du på, når du gør dem vrede over din grusomhed, ubalance og dit snavs?

Ja, en af de største manifestationer ved det guddommelige navn *Hakim*³⁵ er visdom, som er gældende i hele universet; Alt foregår efter principper, som ikke har et overdrevent eller umådeholdent forbrug, det befales således at være sparsommelig. Den fuldstændige retfærdighed i universet, der stammer fra den største manifestation ved det guddommelige navn *Adl*, opretholder balancen mellem alle ting, og befaler mennesket retfærdighed.

---

³⁵ *Hakim* er et af Guds navne, der betyder ”Den Absolut Vise”.

I følgende vers fra *Surah ar-Rahman*;

وَالسَّمَاءَ رَفَعَهَا وَوَضَعَ الْمِيزَانَ ۝ أَلَّا تَطْغَوْا فِي الْمِيزَانِ ۝ وَأَقِيمُوا الْوَزْنَ بِالْقِسْطِ وَلَا تُخْسِرُوا الْمِيزَانَ³⁶

omtales ordet "mizan" fire gange, som påpeger fire niveauer og fire typer af balance. Dette viser vigtigheden af balancen i universet og dens yderst perfekte samt høje værdi. Ja, ligesom der ikke er noget spild eller overforbrug i universet, er der ligeledes ingen reel grusom, upræcis eller ubalanceret handling.

Handlingen, som renser alt, stammer fra den største manifestation ved det guddommelige navn *Quddus*.³⁷ Ligeledes renses og forskønnes samtlige eksistenser i universet. Så længe menneskets snavsede hænder ikke er involveret, er der ikke rigtig snavs i noget som helst.

Du må således forstå hvordan retfærdighed, balance og renlighed, der er blandt Koranens sandheder og Islams principper, er grundlæggende principper i menneskelivet! Du må indse i hvilket omfang Koranens bestemmelser forbinder sig til universet og slår rødder. Du må også vide, at såvel som det ikke er muligt at fordærve universet og ændre dets natur, er det ligeledes ikke muligt at fordærve disse sandheder!

Disse tre store lys; Guds barmhjertighed, nåde og beskyttelse – og hertil hundredvis af omfattende sandheder – nødvendiggør Genopstandelsen og det hinsidige (*akhirah*). Er det så overhovedet muligt, at sådanne stærke og omfattende sandheder som barmhjertighed, nåde, retfærdighed, visdom, balance og renlighed, der hersker i universet og i alle eksistenser, skulle føre til hensynsløshed, undertrykkelse, spild, urenhed og meningsløshed eftersom et fravær af Genopstandelsen og det hinsidige? *Absolut ikke; Gud er hævet over ufuldkommenhed!*

Vil mon en barmhjertighed og visdom, som meget medlidende beskytter en flues ret til liv, krænke retten til liv for sine utallige bevidste tilbedere og rettighederne for utallige eksistenser, ved ikke at skabe Genopstandelsen? Majestæten af en Herre, der viser endeløs præcision, medlidenhed, barmhjertighed, retfærdighed og visdom, er ejeren af et suverænt herredømme, som udsmykker dette

---

³⁶ "Himlen har Han rejst, og Han opstillede vægten, for at I ikke skulle være overmodige, når I vejer. Indstil vægten rigtigt, og giv ikke for lidt, når I vejer!" (Surah ar-Rahman, 55:7-9)

³⁷ *Quddus* er et af Guds navne, der betyder "Den Absolut Hellige".

univers med Hans utallige vidunderlige kunstværker og velsignelser, netop for at vise Sin fuldkommenhed og for at mennesket kan opnå kendskab til Ham og Hans kærlighed. Vil en således Herre tillade fornægtelse og nedværdigelse af Sin fuldkommenhed og eksistensens værdi, ved ikke at skabe Genopstandelsen? Absolut ikke; Gud er hævet over ufuldkommenhed! Det er tydeligt, at en sådan absolut skønhed ikke vil tillade en sådan absolut frygtelighed.

Ja, de, der ønsker at fornægte det hinsidige, må først fornægte denne verden med dens samtlige sandheder. Ellers vil denne verden bevise en som en løgner hundrede tusinde gange ved at modbevise en gennem enhver sandhed, med hundrede tusinde tunger. Det 10. Ord fra Risale-i Nur samlingen beviste med klare bevisførelser, at eksistensen af det hinsidige er lige så sikker og utvivlsom som eksistensen af denne verden.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي³⁸

---

³⁸ Gud er Den eneste Endeløse, og alt andet har en ende.

30. GLIMT, 1. STRÅLE I 6. PUNKT

Universets almægtige Skaber er beskrevet som *Opretholderen*.³⁹ Det vil sige, at Han er selvtilstrækkelig, uafhængig, uophørlig og endeløs, uden at have behov for andre. Alt ting eksisterer, forbliver med at eksistere, og bliver endeløse med Hans vilje. Hvis universets forbindelse til Opretholderen frakobles blot et lille minut, vil universet bryde sammen.⁴⁰

Samtidig med at Gud er Opretholderen, er Han også beskrevet som uforlignelig i den bærede Koran: ”*Intet ligner Ham.*”⁴¹ Det vil sige, at Han er uforlignelig både i Sit selve, Sine egenskaber og handlinger. Der findes hverken Hans lige, nærtstående eller partner. Ja, det er umuligt, at et *Helligt Selve*⁴² skulle være beskrevet med en lige, nærtstående eller partner, idet at Han holder universet, inklusive alt dets forbindelser og situationer, under Sit Absolutte Herredømme (*Rububiyyah*), og derved opretholder, irttesætter og styrer universet, som et hus eller slot, med en fuldkommen orden.

Ja, der er tale om et Selve (*Zat*), hvoraf:

- Skabelsen af stjernerne er lige så lette for Ham, som skabelsen af atomerne.
- Den største ting adlyder Hans magt, som den mindste ting.
- Ingen ting eller handlinger i Hans Absolutte Herredømme er til hinder for hinanden.
- Utallige individer ses som et individ fra Hans syn.
- Alle lyde høres på en gang.
- Alle eksistensers endeløse behov imødekommes af Ham på en gang.
- Alle eksistensers orden og præcision i universet bevidner, at hverken ting eller handlinger fraviger Hans vilje.

---

³⁹ Opholderen (eller *al-Qayyum* på arabisk) er et af Guds navne. Det er bl.a. stadfæstet i Koranens følgende vers: Surah al-Baqarah, 2:255 og Surah Ali 'Imran, 3:2.

⁴⁰ ”*Sandelig, opretholder Gud himlen og jorden, så de ikke fraviger (deres bane). Og hvis de fraveg, ville ingen udover Ham derefter kunne fastholde dem*” (Surah Fatir, 35:41)

⁴¹ Surah ash-Shuraa, 42:11.

⁴² *Helligt Selve* (arabisk: *Zat-i Aqdas*) er en beskrivelse af Gud, hvoraf der slås fast, at Han er uendelig gange hævet over enhver fejl, mangel, partner eller lignende indikation for ufuldkommenhed.

- Hans magt og viden omfatter alle steder, på trods af at Han eksisterer uden sted og retning.⁴³
- Han er ufattelig tæt på alt, på trods af at alt er uendelig gange langt væk fra Ham.

Et således storslået, levende og opretholdende Selve kan selvfølgelig på ingen måder have en partner, nærtstående, lige, hjælper, modsatte (eller lignende indikation for ufuldkommenhed). Tilfældet ville være irrationelt. Man kan udelukkende få et indblik i Hans hellige egenskaber gennem lignelser og repræsentationer. Alle lignelser og sammenligninger i *Risale-i Nur* er sporet efter den type.

Et Helligt Selve, hvis eksistens er nødvendig, uforlignelig, ikke begrænset af noget materielt, eksisterer uden sted, og hvis opdeling og fordeling er irrationel på alle måder. Hvad angår forandring eller at tilgå en anden skikkelse, eller være beskrevet med svaghed eller behov, er ligeledes umulig. Mennesker i vildfarelse har tilskrevet Guds værker til naturen, eftersom de tror, at en del af Hans manifestationer i universet og skabelsesstadiene decideret er Skaberen, og har dermed tilskrevet en del af Guds skabninger til de guddommelige bestemmelser.

Hvorimod, vi flere steder i *Risale-i Nur* har bevist med absolutte beviser, at:

- *Naturen er en guddommelig kunst – den kan ikke være Kunstneren.*
- *Naturen er en guddommelig bog – den kan ikke være Forfatteren.*
- *Naturen er et broderi – den kan ikke være Brodøsen.*
- *Naturen er et hæfte – den kan ikke være Forfatteren af hæftet.*
- *Naturen er en lov – den kan ikke være Magten.*
- *Naturen er et middel – den kan ikke være Kilden.*
- *Naturen er forstandsmæssig mulig – den kan ikke være en skabende Aktør.*
- *Naturen har en orden – den kan ikke være Den, som ordner.*
- *Naturen er en samling af love – den kan ikke være Lovgiveren.*

Lad os antage, selvom det er umuligt, at den mindste levende eksistens blev tilskrevet naturen, og der blev sagt til naturen: ”*Skab dette!*”, ville det forudsætte, at naturen havde skabeloner og endda

---

⁴³ Ja, Guds fuldkomne guddommelige navnes manifestationer er overalt. Dog eksisterer Guds Selve uden tid, sted og retning. Han er hævet over enhver fejl og mangel, enhver defekt og ethvert behov, enhver svaghed og forandring, enhver begrænsning og afgrænsning, enhver form og masse, enhver position og dimension.

maskiner med antallet af den mindste eksistens' organer og følelser. Dette er bevist adskillige steder i *Risale-i Nur* med absolutte beviser.

En del vildfarende, også kaldt filosofiske materielister, sanser gennem atomernes præcise bevægelser og forandringer Guds store manifestation af skabelse og magt. På trods af dette, kender de ikke til, hvem manifestationen tilhører, og de kan ikke forstå, hvem der opretholder den omfattende styrke, der manifesterer sig fra den Selvtilstrækkeliges (*Samad*) magt. De anser derfor det materielle og drivkraften som begyndelsesløse, hvorfor de tilskriver Guds værker til atomerne og deres bevægelser. *Gud er hævet over enhver fejl og mangel! Kan man virkelig være så grænseløs uvidende?*

Eftersom Gud eksisterer uden sted, samtidig med at Hans guddommelige navne er overalt.. Og eftersom Han absolut har viden om og syn over enhver skabelse, bør enhver, der har et intellekt på størrelse med et atom, vide, hvor irrationelt det er at tilskrive Guds handlinger og værker til atomerne og deres bevægelser, hvilke befinder sig livløse, blinde, uvidende og viljeløse, som, ifølge filosofiske materielister, svinger rundt i en upræcis og tilfældig storm.

Ja, i og med disse filosofiske materielister opgav troen på en Skabers enhed, ender de uden tvivl i uendelige bekymringer. Det vil sige, eftersom de afviser en guddom, bliver de nødsaget til at acceptere utallige guddomme. Det er udelukkende et Helligt Selves egenskaber og selve, som nødvendiggør begyndelsesløshed og skabelse. Dog bliver de tvunget til at acceptere utallige livløse atomer som værende begyndelsesløse, og endda acceptere dem som guddomme, eftersom deres knuste intellekter ikke kan begribe det. *Se således denne endeløse grad af uvidenhed!*

Ja, Guds (hvis eksistens er nødvendig)⁴⁴ manifestation på atomerne bevirker til, at denne forsamling af atomer i forbindelse med Guds styrke, magt og befaling, forvandles til en struktureret og storslået hær. Hvis Overkommandoens befaling og styrke bare stoppede for et sekund, ville utallige livløse og uvidende atomer undergå en uregelmæssighed, hvoraf de ville afvige det eksisterende system, og endda bryde komplet sammen.

---

⁴⁴ Gud er beskrevet som *Wajib al-Wujud*, som betyder, at Hans eksistens er forstandsmæssig nødvendig. Det vil sige, at intellektet afviser, at en guddom skulle være beskrevet som livløs.

DET 23. ORD

(Note: Dette kapitel består oprindeligt af to dele. I dette afsnit er kun den første del taget med)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ⁴⁵

لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ ﴿١﴾ ثُمَّ رَدَدْنَاهُ أَسْفَلَ سَافِلِينَ

﴿٢﴾ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ⁴⁶

Vi vil gennem fem punkter alene beskrive fem af de tusinder skønheder af *iman*.⁴⁷

Første punkt

Gennem lyset (*nur*) af iman stiger mennesket op til "a'la al-'illiyin", det vil sige til det højeste niveau, og opnår dermed en værdi, der gør det værdigt til at indtræde Paradiset. Og gennem fornægtelsens (*kufri*) mørke falder mennesket i "asfal al-safilin", det vil sige det laveste af det laveste, og gør sig dermed fortjent til Helvede.

Det skyldes, at iman forbinder mennesket til Gud (Den Almægtige og Kunstneriske). Iman er en relation. Mennesket opnår derfor gennem iman en værdi i henhold til de guddommelige kunstværker, der vises i mennesket og en værdi i henhold til de guddommelige navnes broderier.

Fornægtelse afbryder denne relation; således skjules den guddommelige kunst i mennesket, og dens værdi forbliver kun materiel – og eftersom det materielle er dødeligt og midlertidigt, har de ingen værdi. Denne sandhed vil vi nu beskrive med en sammenligning:

Det kan eksempelvis sammenlignes med kunstværker, der er forskellige, hvad angår deres materielle værdi og kunstneriske værdi. Sommetider er de to ens, sommetider er den materielle mere værdifuld, og andre gange ser man et kunstværk til en værdi af 5 kroner på et jernmateriale til en værdi af 5 øre.

⁴⁵ I Guds navn, Den Mest Nådefulde, Den Særdeles Barmhjertige.

⁴⁶ "Vi har sandelig skabt mennesket i den smukkeste form. Dernæst gør vi det (mennesket) atter til det laveste lave. Bortset fra dem, der tror og gør gode gerninger." (Surah at-Tin, 95:4-6)

⁴⁷ Iman betegner, ifølge islamisk teologi, en troendes tro på de metafysiske aspekter af Islam. Imans mest enkle definition er troen på de seks trosartikler, også kendt som *arkan al-iman*.

En gang i mellem ser man endda et antikt kunstværk med en anslået værdi til en million, men hvoraf selve materialet ikke svarer til 5 øre.

Et således antikt kunstværk vil blive solgt til en million, hvis det blev udstillet i et fantastisk antikt marked, hvortil kunstværket forbindes med dets yderst dygtige kunstner – således vil det fremvises med kunstnerens navn og ekspertise. Men hvis værket blev udstillet i et barsk smedeværksted, kan der kun findes købere, som vil give en pris svarende til 5 øres jern.

Mennesket er således Guds antikke kunstværk. Mennesket er den mest fantastiske mirakel,⁴⁸ hvorfor Gud har skabt mennesket værdigt til Sine samtlige navnes manifestationer og broderier. Ligeledes har Gud skabt mennesket som et mindre eksempel af universet.

Hvis lyset af iman befinder sig i mennesket, kan samtlige meningsfulde broderier af Gud, læses hos mennesket gennem dette lys. Den troende kan læse de meningsfulde broderier med sin bevidsthed, samtidig kan den troende, gennem iman-relationen, få broderierne læst af andre. Det vil sige, at det guddommelige kunstværk hos mennesket viser sig gennem følgende selvindsigt: ”*Jeg er en skabning og et kunstværk af Den Almægtige (Qadir) og Kunstneriske (Sani). Jeg er skabt værdigt til Hans nåde og velsignelse.*” Det vil sige, at iman – som består af en relation til sin Skaber – visualiserer de samtlige kunstværker hos mennesket. Menneskets værdi er i henhold til disse guddommelige kunstværker, og består af menneskets afspejling i henhold til den Selvtilstrækkelige (*Samad*) Skaber. Således er dette ubetydelige menneske mere overlegen og vigtigt end samtlige eksistenser. Og således bliver mennesket værdigt til at blive talt til og blive en gæst i Guds Paradis.

Hvis fornægtelse befinder sig i mennesket, der består af at den nævnte relation afbrydes, vil de samtlige betydningsfulde broderier af Guds navne blive skjult i mørket, og dermed ikke kan aflæses. Det skyldes, at de spirituelle aspekter, der tilhører Kunstneren, bliver uforståelige, når man glemmer Ham – og således vil man fare vild. Dermed skjules de fleste af disse betydningsfulde og ophøjede kunstværker samt spirituelle og værdifulde broderier.

---

⁴⁸ I dette afsnit betegnes mennesket som *det mest fantastiske mirakel*, idet mennesket er skabt endeløs svagt, skrøbeligt, behovsfuldt og fattigt i forhold til Gud. Samtidig har Gud skænket mennesket evner til at kunne afspejle Hans samtlige navne og egenskaber, hvilket anses yderst essentielt.

Den resterende og visuelle del tilskrives tilfældigheder, naturen og simple elementer fra naturen – og dermed falder uendeligt i værdi. På trods af, at de hver især er en strålende diamant, forvandler de hver især sig til ineffektive flasker. Deres værdi forbliver kun materiel, som er modstridigt med menneskets natur.

Som tidligere nævnt, er formålet og resultatet med det materielle at leve et simpelt liv, som er kortvarigt, på trods af, at de er de mest behovsfulde, svageste og skrøbeligste eksistenser. De skal i sidste ende rådne op og forsvinde. Således svækker fornægtelse menneskets natur og forvandler sig fra diamant til kul.

Anden punkt

Såvel som iman er et lys, der belyser mennesket; og deri fremviser samtlige broderier af den Selvtilstrækkelige Skaber. Ligeledes belyser iman universet og befrier fortiden og fremtiden fra mørket. Denne sandhed vil vi beskrive med en sammenligning ud fra en hændelse, som jeg forbinder med dette bærede vers: ⁴⁹ **اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ**

Jeg anså i en fiktiv hændelse, at der var to høje bjerge over for hinanden. Mellem de to bjerge var der bygget en livsfarlig bro, og under broen var der en meget dyb flod... Jeg befandt mig på denne bro, og verden var dækket af et dybt mørke.

Da jeg kiggede til højre for mig, så jeg en stor grav i det endeløse mørke. Da jeg kiggede til venstre for mig, var det som om, at jeg så et potentiale til en kæmpe storm, masser af larm, lidelser og katastrofer i det frygtelige mørke. Da jeg kiggede under broen, tror jeg, at jeg så en yderst stejl grøft. I denne frygtelige mørke havde jeg en ineffektiv lommelygte. Gennem dens smule lys brugte jeg den til at se mig omkring. Med lommelygten så jeg en yderst ualmindelig situation; jeg så livsfarlige uhyrer, drager og løver på hver side af broen. Hertil fortrød jeg endda, at jeg havde min lommelygte til at se disse omstændigheder! Hvor end jeg vendte min lommelygte viste frygten sig, indtil jeg blev vred på selve lommelygten og ødelagde den ved at kyle den væk, fordi jeg mente, at det var den, der bragte mig i fare. I takt med lommelygten gik i stykker, forsvandt mørket lige pludselig. Det var som om, at jeg havde rørt kontakten på en stor elektrisk lampe, som lyste hele verden op. Lyset spredte sig overalt, og derved viste sandheden af omstændighederne sig.

---

⁴⁹ ”Gud er de troendes hjælper. Han fører dem fra mørket ud i lyset” (Surah al-Baqarah, 2:257)

Jeg så således, at selve broen faktisk befandt sig i et meget roligt område; i et åbent landskab. Jeg bemærkede, at min højre side hvoraf jeg så en stor grav, faktisk var yderst fascinerende omringet af grønne haver, retskafne mennesker og forsamlinger, der var beskæftiget med tilbedelse, tjeneste (*hizmet*), dialog og ihukommelse (*dhikr*). Jeg bemærkede ligeledes, at min venstre side som havde et potentiale for storm, larm og lidelse, faktisk var et stort, vidunderligt og stemningsfuldt opholdssted bag udsmykkede, tiltrækkende og flotte bjerge. Jeg så også ufarlige dyr som kameler, okser, får og geder, som jeg tidligere antog som livsfarlige uhyrer og drager.

I den anledning erklærede jeg følgende: ⁵⁰ *أَلْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى نُورِ الْإِيمَانِ* Dernæst reciterede jeg dette bærende vers: ⁵¹ *وَلِلَّهِ الَّذِينَ آمَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ* og stod så op for denne fiktive hændelse.

Se, således betegner de to bjerge livets start og ende, det vil sige denne og næste verden. Broen er livets forløb. Højre side er fortiden, og venstre side er fremtiden. Lommelygten er mennesket egoisme, selvished og stædighed, der ikke lytter til de himmelske åbenbaringer. Og de ting, der blev antaget som uhyrer, er faktisk de vidunderlige eksistenser og hændelser i denne verden.

Den, der stoler på sit ego, og falder i mørket af vildfarelse og uopmærksomhed, vil minde om min første tilstand i den ovennævnte fiktive hændelse. De vil se deres fortid som en stor grav og som et mørke, der ligner intethed. Dette vil de antage på baggrund af deres viden, der er smittet af vildfarelse og fejl – lige såvel som lommelygtens tilstand. Og fremtiden anser de som værende forbundet til tilfældigheder og et sted der giver følelsen af ensomhed og frygt. De vil antage enhver hændelse og eksistens som værende skadelige uhyrer, som i realiteten er lydige embedsmænd for et Vist (*Hakim*) og Barmhjertigt (*Rahim*) Selve (*Zat*).

De fortjener derfor bestemmelsen: ⁵² *وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَوْلِيَاؤُهُمُ الطَّاغُوتُ يُخْرِجُونَهُمْ مِنَ النُّورِ إِلَى الظُّلُمَاتِ*

Man vil minde om min anden tilstand i den ovennævnte fiktive hændelse, hvis man har fået skænket vejledning af Gud.. éns iman har fundet sted i hjertet.. man har knust sit egos oprør og lytter til Guds bog. Således vil universet pludselig få daglysets farve og fyldes med guddommelig lys. Universet vil

---

⁵⁰ "Al lovprisning tilkommer Gud for at have skænket lyset af iman"

⁵¹ "Gud er de troendes hjælper. Han fører dem fra mørket ud i lyset" (Surah al-Baqarah, 2:257)

⁵² "De, der fornægter troen har de falske guder som hjælpere; de fører dem fra lyset ind i mørket" (Surah al-Baqarah, 2:257)

recitere verset: ”*Gud er himlenes og jordens lys.*”⁵³ Man vil således ikke antage sin fortid som en stor grav; men i stedet måske antage fortiden med sit hjertets syn, og se ethvert århundrede hvori forsamlinger bestående af rene sjæle, som har færdiggjort sine tilbedelses- og livsforpligtelser, samt har fundet sted ved siden af en af profeterne eller Guds nære venner (*awliya*), stige op til de ophøjede stadier i takt med at sige: ”*Gud er den største*” og således rejse til det fremtidige sted.

Idet man kigger sig på venstre side, vil man gennem lyset af iman bemærke, at der findes barmhjertige nydelser i Paradisets paladser, som er fyldt med glæde bag de enkelte hændelser vedrørende det hinsidige. Man vil med den grund antage katastrofer, jordskælv og epidemier som værende hver især en embedsmand (i Herrens tjeneste). Hændelser som eksempelvis regn, der tilsyneladende ikke ser nådefuldt ud, vil man metaforisk anse som et middel til en meget kærlig visdom. Man vil endda anse døden som værende starten på det endeløse liv; og graven som værende døren til uendelig glæde. Sammenlign selv andre punkter med disse og sæt virkeligheden i perspektiv.

Tredje punkt

Iman er både lys og styrke. Ja, den der opnår en rigtig iman kan udfordre universet, og efter styrken på sin iman slippe presset fra enhver hændelse. En, der erklærer og efterlever følgende selvindsigt: ”*Jeg fæstner lid (tawakkul) til Gud*”⁵⁴ vil rejse med en absolut tryghed i livets båd på trods af hændelser som bjergstore bølger. Den, der overlader sine samtlige tunge bekymringer til den Absolutte Magt og Almægtiges styrke, vil rejse fredeligt gennem denne verden og hvile sig i graven. Dernæst vil det være muligt at flyve til Paradiset for at indtræde opholdsstedet, der besidder endeløs glæde. Men hvis der ikke fæstnes lid til Gud, vil de verdslige tunge bekymringer forhindre en i at flyve, og tværtimod vil disse tunge bekymringer trække en ned til det laveste af det laveste niveau. *Det vil sige, at iman nødvendiggør troen på Guds enhed.. troen på Guds enhed nødvendiggør underkastelse.. underkastelse nødvendiggør at fæstne lid til Gud.. og lid til Gud nødvendiggør glæde i begge verdener.*

Men misforstå ikke dette! At fæstne lid til Gud, er ikke at afvise samtlige årsager. Tværtimod handler det om at benytte sig af årsagerne ved at antage dem som et slør for drivkraften. Det skal dermed

---

⁵³ Surah an-Nur, 24:35

⁵⁴ Surah Hud, 11:56

antages som en type bøn præget af handlinger,⁵⁵ hvoraf resultatet udelukkende ønskes af Gud, tilskrives Gud og takkes Gud.

Menneskets tilstande efter at have fæstnet lid til Gud og ikke havet fæstnet lid til Gud, minder om tilstandene i følgende fortælling:

Der var engang to mænd med tunge bagager på ryggen, der købte en billet til en stor færge. Idet de ankom til færgen, lagde den ene mand straks sin tunge bagage ned og satte sig på den. På denne måde fik han også passet på den. Den anden mand valgte ikke at lægge sin bagage ned, i kraft af sin stædighed og arrogance.

Da det blev anbefalet, at han kunne rejse fredeligt, hvis han slap sin tunge bagage, insisterede han på at beholde den. Han mente nemlig, at den måske ville gå tabt. Derudover fastslog han, at han var stærk nok til at bære sin bagage på ryggen.

Igen blev der sagt følgende til ham: *”Denne trygge færge, som tilhører kongen, bærer og transporterer os. Den er stærkere end os, og den vil kunne bære din bagage bedre. Måske vil du blive svimmel i længden og falde i havet sammen med din bagage – eftersom din styrke med tiden vil svækkes. Ligeledes vil din overbelastede ryg ikke kunne klare denne vægt. Og hvis kaptajnen så dig på denne måde, ville han tro, at du var sindslidende og dermed få dig væk – ellers ville han dømme dig som værende forræder eller som en, der angriber færgen, hvorfor han ville tale for at få dig fængslet. Og du vil se fjollet ud, fordi de, der holder ekstra øje med dig, ville kunne se dine behov trods din egoisme, de ville kunne se dine svagheder trods din stædighed, og de ville kunne se din uoprigtighed trods din facade. Alle vil gøre grin af dig.”*

Efter disse ord gik det op for denne håbløse mand. Han gav slip på sin tunge bagage og satte sig på den, endvidere sagde han: *”Må Gud belønne jer! Jeg slap for besværlighed, fængselsliv og latter.”*

Ligeledes bør enhver, der ikke fæstner lid til Gud, tænke over denne fortælling. Heraf må enhver fæstne lid til Gud for både at befri sig for angsten over for enhver hændelse og for ikke at tigge hele

---

⁵⁵ Denne type bøn kaldes *”Fiili dua”* og betegner de handlinger, som man handler i overensstemmelse med, for at kunne opnå det ønskede fra Gud.

universet, samt befri sig for egoisme og latter, samt problemer i denne verden og straf i det hinsidige...

Fjerde punkt

Iman gør mennesket til et menneske, og endda til en konge. Derfor er menneskets fundamentale opgave iman og bøn (*dua*). Fornægtelse gør, omvendt, mennesket til et svagt og frygteligt dyr (i betydning af at mennesket forlader sin natur).

Forskellen mellem fødslen af dyr og mennesker, som kun er et af de tusindvis af beviser i dette emne, beviser dette klart og endegyldigt. Ja, forskellene i fødslen af mennesker og dyr viser, at menneskeheden kun er mulig gennem iman. Det skyldes, at et dyr kommer til verden næsten som om, at man skulle tro, at det har lært alt, hvad det har brug for fra en anden verden. Dets evner kommer fantastisk til udtryk. Det tilegner sig alle de betingelser, der er nødvendige for sit liv, livets sammenhæng og sit forhold til universet, enten på to timer, på to dage eller på to måneder, og tilegner sig således færdigheder. Et dyr, som en spurv eller en bi får den nødvendige styrke og de praktiske færdigheder til livet på 20 dage, hvilket mennesket opnår gennem 20 år.

Det vil sige, at dyrets fundamentale opgave er ikke at blive yderligere perfekt ved at lære at udvikle sig. Ligeledes er det ikke dets fundamentale opgave at opnå udvikling gennem kendskab til Gud, eller bede og søge hjælp ved at erklære sin svaghed. Dets opgave er, at udføre sit arbejde efter dets evner og dermed være en tilbeder gennem sine handlinger.

Mennesket har, omvendt, brug for at lære alt fra sin fødsel, og er uvidende omkring livets sammenhæng. Det kan endda ikke tilegne sig livets fuldkomne sammenhæng gennem disse 20 år. Mennesket blev sendt til verden i en meget svag og behovsfuld tilstand, hvoraf det har brug for at tilegne sig viden indtil livets slutning. Det kan først stå på sine ben efter et eller to år. Og det kan først adskille skade og gavn fra hinanden efter 15 år, og kan udelukkende opnå fordele og undgå skader gennem samfundslivet.

Det vil sige, at menneskets naturlige opgave er at lære om livets sammenhæng og udvikle sig; at tilbede med bøn. Det vil sige at kende svaret på følgende spørgsmål: *"Hvis nåde styrer mig så meningsfuldt? Hvis velsignelse disciplinerer mig så medlidende? Hvis godhed forsørger og opretholder mig?"*

Menneskets naturlige opgave er ligeledes at bede inderligt til sin Herre, som opfylder dets samtlige behov, hvoraf kun en tusindedel kan opnås. Yderligere er menneskets naturlige opgave inderligt at tilbede med bevidsthed om sin svaghed og behov, og tilønske at få sit behov dækket. Med andre ord er det at ”flyve” til det øverste stadie ved at bruge ”vingerne” som er bevidstheden om sin svaghed og behov.

Det vil sige, at mennesket er kommet til verden for at opnå perfektion gennem viden og bøn. Menneskenatur og menneskeevner er afhængig af viden. Fundamentet, minen, lyset, sjælen af samtlige sande videnskaber er *marifatullah*, det vil sige at kende og have viden om Gud. Fundamentet for dette er troen på Gud.

Bønnen er fundamentet af tilbedelsen.⁵⁶ Bønnen er menneskets naturlige opgave efter troen på Gud, idet at mennesket med sin endeløse svaghed er udsat for utallige problemer, angrebet af utallige fjender og befinder sig med utallige behov med sin endeløse fattigdom. Det skyldes, at mennesket har behov for at opfylde sine endeløse ønsker.

Lige såvel som et barn enten ønsker eller græder for at opnå sit mål, der er uden for dets rækkevidde. Med andre ord, beder barnet mundtligt eller gennem handlinger med sin svaghed, og opnår dermed sit ønske. Ligeledes er mennesket som et blidt og genert barn blandt andre levende væsener. I Den Mest Nådefulde og Den Særdeles Barmhjertige Herres dør skal mennesket enten græde med sin svaghed og hjælpeløshed eller bede med bevidsthed om sin behov og nød, så dets ønske kan opfyldes eller dets lovprisning kan udføres.⁵⁷ Omvendt, vil mennesket, der er bange for en flue (som et uvidende barn) sige: *”Jeg opnår disse vidunderlige ting – som er umulige at opnå, og som er tusind gange over min magt – med min egen styrke. Disse får jeg til at adlyde med mit intellekt og vilje.”* At påstå dette og fravige taknemmelighed, modsiger ikke kun skabelsens formål, men samtidig gør det sig fortjent til en alvorlig straf.⁵⁸

---

⁵⁶ I følgende vers berettes, at bønnen er fundamentet af tilbedelsen: Surah al-Baqarah, 2:186, Surah al-Mu’minun, 40:60, Surah al-Furqan, 25:77. Yderligere findes følgende hadith inden for emnet: *”Bønnen (dua) er essensen i tilbedelse”* (Tirmidhi, deavat 1) og *”Bønnen (dua) er selveste tilbedelsen”* (Tirmidhi, tafsir (2)16)

⁵⁷ Surah al-Hajj, 22:36

⁵⁸ Surah Ibrahim, 14:7

Femte punkt

Ligesom iman nødvendiggør bøn som et sikkert middel, nødvendiggør menneskets natur også bønnen. Gud befaler ligeledes ”*Hvad er I værd, hvis I ikke har bønnen?*”⁵⁹ og beordrer ”*Påkald Mig, og Jeg vil bønholde jer.*”⁶⁰

Hvis du siger følgende: Vi beder mange gange, men de accepteres ikke. Hvorimod verset er omfattende, og siger, at enhver bøn bliver besvaret. Hvad er forklaringen på dette?

Svaret: Besvarelse er én ting, mens accept er en anden. Enhver bøn besvares, men at acceptere enhver bøn og give præcis det, der anmodes om, er underlagt Guds visdom.

Eksempelvis, kaldte en patient på en læge. Lægen sagde: ”*Værsgo, hvad ønsker du?*” Patienten svarede: ”*Giv mig dén medicin.*” Lægen kan således vælge at give patienten enten præcis, hvad patienten ønsker eller noget bedre til dens fordel. Måske vil lægen slet ikke give noget, idet lægen ved, at medicinen er skadelig for patienten.

Således besvarer Gud, den Almægtige og Absolut Vise, bønnen fra Sin tilbeder, eftersom Han er Altseende. Opfattelsen af Guds eksistens ændrer ensomheden og frygtens rædsel til en venlig opfattelse. Gud giver dog ikke, hvad mennesket ønsker under tvang af sine lyster. Han giver det, som Hans visdom nødvendiggør; enten det tilsvarende som blev ønsket eller noget bedre – eller slet ikke giver noget.

Bønnen er ligeledes en tilbedelse. Dennes resultater hører til det hinsidige. Omvendt, er de verdslige hensigter tidspunktet for den slags bøn og tilbedelse, de er ikke bønnens formål. Eksempelvis er regnbønnen en tilbedelse. Mangel på regn (herunder tørke) er tidspunktet for den tilbedelse. Ellers er den tilbedelse og bøn ikke for, at regnen skal falde. Hvis det kun udføres med den hensigt, vil den bøn og tilbedelse ikke blive betragtet som oprigtig, og den vil ikke være værdig til accept.

Eksempelvis er solnedgang tidspunktet for aftensbønnen. Sol- og måneformørkelser er ligeledes tidspunkterne for to særlige tilbedelser kaldet ”*kusuf og khusuf* bønner”. Det vil sige, eftersom sløret

---

⁵⁹ Surah al-Furqan, 25:77

⁶⁰ Surah al-Mu'minun, 40:60

af nattens og dagens belysende vers⁶¹ er medvirkende til at erklære Hans storhed, inviterer Gud, den Almægtige, Sine tjenere til at tilbede på det tidspunkt. Ellers er den bøn ikke for at afslutte måne- og solformørkelser, hvis tid og varighed allerede er informeret af astronomer. Ligeledes er fraværet af regn også tidspunktet for regn-bønnen.

Menneskets problemer og bekymringer, herunder at mennesket bliver udsat for skadelige ting, er de særlige tidspunkter for nogle bønner, hvor netop mennesket indser sin svaghed, og søger tilflugt med bøn og oprigtighed hos Den Absolut Almægtige.

Hvis problemer ikke forsvinder, selvom der bedes mange bønner, bør man ikke sige: *"Bønnen blev ikke accepteret."* Man bør sige: *"Bønnens tid er ikke forbi"*. Hvis Gud fjerner problemerne med Sin nåde og velsignelse – hvilket betegnes som lys på lyset – slutter tiden for bøn, og den guddommelige bestemmelse fastlægges.

Det vil så sige, at bønnen er en betydningsfuld tilbedelse, og den bør oprigtigt udelukkende være for Gud alene.⁶² Man bør kun afsløre sin svaghed og søge tilflugt hos Gud gennem bøn og ikke blande sig i Hans herredømme. Man bør ligeledes ikke blande sig i Hans styring, men stole på Hans visdom og ikke gå imod Hans barmhjertighed...

---

⁶¹ *"Vi har skabt natten og dagen som to beviser (på Vores magt). Så udvisker Vi nattens bevis og gør dagens bevis synligt"* (Surah al-Isra, 17:12)

⁶² Følgende bærede vers beretter, at tilbedelse udelukkende bør være for Gud alene: Surah al-Fatihah, 1:5; Surah an-Nisa, 4:146; Surah al-An'am, 6:162; Surah al-A'raf, 7:29.

DET 12. BREV

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ⁶³
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَعَلَىٰ رُفَقَائِكُمْ⁶⁴

Mine ærede brødre,

I stillede mig pågældende nat et spørgsmål, som jeg ikke besvarede, *eftersom det ikke er tilladt at forske eller bevæge sig ind i emner relateret til iman gennem diskussioner*. I havde fremlagt emnet som en diskussion. Jeg skriver derfor en yderst kortfattet besvarelse af de tre spørgsmål, som udgør fundamentet i jeres diskussion. I kan finde detaljerne for besvarelsen i ”Ordene”⁶⁵, hvis navne Hr. Farmaceut har noteret. Dog glemte jeg ”Det 26. Ord”, der omhandler skæbnen og det frie valg, derfor nævnte jeg den ikke. Følg I op på den, men læs den ikke som man læser aviser!

Årsagen til, at jeg henviste Hr. Farmaceut til at gennemse ”Ordene” er, at de tvivlsspørgsmål, der opstår i den slags emner, har rod i en svag overbevisning om imans søjler, og årsagen er, at ”Ordene” absolut stadfæster alle imans søjler.

Jeres første spørgsmål: Hvad er visdommen bag, vores mester Adam (fred være med ham) blev ført ud af Paradiset? Og hvad er visdommen bag, at en gruppe af Adams slægt skal indtræde Helvedet?

Svaret: *Visdommen var udnævnelse. Adam (fred være med ham) blev sendt til jorden, tildelt en opgave af stor vigtighed, hvis resultat er hele menneskehedens fremskridt, en manifestation af alle menneskets potentialer, udviklingen af disse og en dannelse af menneskelighed, som den afspejles i alle de perfekte guddommelige navne...*

Så hvis vores mester Adam (fred være med ham) var forblevet i Paradiset, ville hans status være uændret som statussen af en engel, og menneskets potentialer ville ikke være udviklet. Og eftersom englene – som har en uændret status – er mange, ville der ikke være behov for, at mennesket skulle varetage

---

⁶³ I Guds navn, Han er hævet over enhver fejl og mangel. ”Og alt i eksistensen lovpriser Gud” (Surah al-Isra, 17:44)

⁶⁴ Fred være med jer og jeres venner.

⁶⁵ ”Ordene” er et af de fjorten bind i Risale-i Nur samlingen.

opgaven af den form for tilbedelse. Så den guddommelige visdom førte til eksistensen af et opholdssted med regnskab, som muliggør en udvikling af mennesket, hvori det kan opnå nye statusser uden en ende. Og derfor blev Adam (fred være med ham) ført ud af Paradiset grundet den kendte fejl, som er et resultat af menneskets natur i modsætning til englenes.

Det vil sige, at det netop er visdom og ren nåde, at Adam (fred være med ham) blev ført ud af Paradiset, ligesom det er absolut retfærdigt, at de vantro skal indtræde Helvedet.

Som det fastslås i *"Det 3. tegn, fra det 10. ord"*:

Selvom den vantro har begået en synd i et kortvarigt liv, indebærer synden en forbrydelse, som ingen slutning har. Dette skyldes, at vantro indebærer afsky for alle skabningerne, en undervurdering af deres status, en afvisning af det vidnesbyrd de alle (skabningerne) bærer for Guds enhed og en afvisning af (manifestationen af) de guddommelige navne, som bevidnes i skabningernes spejle. Derfor lader Gud, den Mægtige, Undertvingeren og skabningernes Hersker, de vantro indtræde Helvedet for at forblive deri, fordi de overskred alle skabningernes rettigheder. Og deres endeløse ophold i Helvedet er absolut retfærdighed, eftersom en endeløs forbrydelse medfører en endeløs straf.

Jeres andet spørgsmål: Hvorfor blev Satan (*Shayatin*) skabt? Gud har skabt Satan og ondskab. Hvad er visdommen bag det? Er skabelsen af ondskab ligefrem ondskab?

Svaret: *Absolut ikke! Gud er hævet over ufuldkommenhed. Skabelsen af ondskab er ikke ondskab (fra Skaberens), men udførelse af ondskab (fra skabningen) er ondskab.* Skabelse og frembringelse kan føre til alle resultater. Skabelse og frembringelse vedrører resultaterne, mens udførelse vedrører bestemte resultater, fordi det er en bestemt udførelse.

Et eksempel: Regnens virkning omfatter tusinder af mennesker og alle resultater er gode og smukke. Hvis en person tager skade af regnen grundet sin dårlige ageren og handling, tilkommer det ham ikke at sige: *"Frembringelse af regn indeholder ingen nåde"* og det tilkommer ham heller ikke at dømme regnen som ond. I stedet, er regnen blevet ond for hans vedkommende, grundet hans dårlige valg, ageren og udførelse.

Ligeledes, er der meget gavn i skabelsen af ild og alt gavn er god. Men hvis en person skades af ild, grundet sin dårlige handling og grundet en forkert brug af den, tilkommer det ham ikke at sige: *"Skabelsen af ild er ond"*, eftersom ilden ikke blev skabt for udelukkende at brænde ham. Dog var

det ham, der førte sin hånd ind i ilden, med hvilken hans mad tilberedes. Så med sin dårlige handling forvandlede han en lydige tjener til sin fjende.

Kort sagt: *Gennem lidt ondskab, accepteres megen godhed. Man vil udføre større ondskab ved at fravælge megen godhed fremfor fraværet af lidt ondskab.*

- *Et Eksempel:* Når en hær er i krig, vil der nødvendigvis opstå delvis materiel og kropslig skade og tab. Dog bevirker denne *Jihad*⁶⁶ til større godhed; eftersom Islam reddes fra at domineres af de vantro. Så hvis man gav afkald på Jihad af frygt for den nævnte lille skade og tab, vil der opstå stor skade uden stor godhed – og netop dette er uretfærdighed.
- *Et andet eksempel:* Hvis en finger – ramt af gangræn – bliver amputeret, er amputationen god, selvom det umiddelbart virker ond, for var fingeren ikke blevet amputeret, ville det resultere, at hånden skulle amputeres, og dermed ville en større ondskab hænde.

Således er skabelsen af ondskab, skade, plager og Satan ikke ondt, eftersom disse skabninger blev skabt for at adskillige og vigtige resultater skulle hænde.

Eksempelvis, forøges englernes status ikke, og det skyldes, at Satan ikke kan påvirke dem. Derfor forbliver deres status uændret. Ligeledes er dyrs status fast og mangelfuld, eftersom Satan ikke kan påvirke dem. Men i menneskeverdenen er distancen mellem forhøjelse af status samt konsekvenserne af tilbagegang meget lang. Den strækker sig fra Numruditterne⁶⁷ og Faraerne⁶⁸ og slutter hos de sandfærdige, Guds nære venner (*awliya*) og Profeterne, må fred være med dem.

Således er der niveauer for en forhøjelse af status og tilbagegang. Derfor opstod der gennem skabelsen af Satan hemmeligheden af et regnskab på dommedagen, der er baseret på efterlevelse af forpligtelser og forbud i dette liv. Ligeledes gennem udsendelsen af Profeterne opstod vilkår for prøvelse, bestræbelse og konkurrence.

---

⁶⁶ "Jihad" har mere end én betydning. Betydningen, der tilsigtes her, er en krig som føres inden for Islams rammer.

⁶⁷ Dette er en reference til individer, der deler egenskaber med Numrud, som i Islams narrativ beskrives som særdeles ondskabsfuld.

⁶⁸ Dette er en reference til individer, der deler egenskaber med Faraoen fra Profeten Moses' tid.

Under disse vilkår vil forskellen mellem de dårlige sjæle, som er lige så værdiløse som kul, og de gode sjæle, der er lige så værdifulde som diamanter, komme til udtryk. Havde det ikke været for anstrengelse og konkurrence, ville potentialerne i menneskeheden have været skjult; det vil sige, at kul og diamant ville have været lige, og Abu Bakrs gode sjæl, som er i det højeste af det højeste, ville være lig med Abu Jahls sjæl, som er i det nederste af det nederste.

Så skabelsen af Satan og ondskab samt frembringelsen af dem er ikke ondt, fordi det er rettet mod omfattende og store resultater. Ondskaben, der opstår, er et resultat af en forkert anvendelse og menneskets erhvervelse, som er en bestemt udførelse, der fører tilbage til menneskets erhvervelse; og ikke Guds skabelse.

Hvis I siger følgende: Sandelig falder mange mennesker i grøften af vantro og vildledelse på grund af Satans' eksistens. Og de bliver skadet grundet dem, selvom Profeterne (fred være med dem) blev sendt. Eftersom afgørelsen hviler på flertallet, og flertallet bliver skadet, kan man så ikke tillade sig at sige, at skabelsen af ondskab er ondt, og endda at udsendelsen af Profeterne ikke indeholder nåde?

Svaret: *Flertal i forhold til kvalitet har ingen betydning. Flertallet skal i virkeligheden refereres tilbage til kvalitet, ikke til mængde.*

- Et eksempel: Hvis vi kigger på 100 daddelkerner, som ikke bliver gravet ned og vandet, det vil sige, at de ikke undergår kemiske processer, hvorfor de ikke opnår vilkår for udvikling, vil de forblive som de oprindeligt var: 100 kerner og deres pris er 100 øre. Men hvis man vandede dem, og de opnåede vilkår for udvikling grundet vandingen, men 80 af kernerne – grundet naturen – ikke voksede, mens 20 af dem blev til frugtfulde træer, ville du så påstå: *"At vande frø er ondskabsfuldt, fordi de fleste af frøerne ikke voksede"*? Det ville du selvfølgelig ikke påstå, eftersom de 20 kerner har bevirket til 20.000 kerner. Den, der mister 80 og opnår 20.000 har – uden tvivl – vundet og ikke taget skade.
- Ligeledes, hvis man eksempelvis har 100 påfugle æg, vil deres pris svare til prisen for æg, hvilket er 500 øre per æg. Men hvis du passer på de 100 æg og 20 af dem klækker, mens de resterende 80 ikke gør, kan man så påstå, at en stor skade har fundet sted? Eller at denne hændelse er ond? Eller det at opdrætte påfugle er dårligt? Der er ingen tvivl om, at det ikke er tilfældet. Tværtimod:

Denne handling er god, fordi påfuglen, og dens æg har resulteret i 20 påfugle, hvis værdi er meget høj i forhold til æggene, der var mindre værd.

Således er succesen af den menneskelige kvalitet – som består af tusinder af profeter (fred være med dem), millioner af Guds nære venner og milliarder af renhjertede sjæle, der udgør menneskeverdenens sole, måner og stjerner – set overfor tabet af de adskillige hyklere, som er mange i antal og betydningsløse af kvalitet, og de vantro som er en type af skadelige dyr.

Jeres tredje spørgsmål: Er det ikke uretfærdigt over for de uskyldige og endda overfor dyr, at Gud, Den Ophøjede, nedsender plager og prøvelser?

Svaret: *Gud er hævet over ufuldkommenhed. Herredømmet tilhører kun Gud, og det tilkommer Ham at handle med det, som Han vil.* Hvis en dygtig stylist ansatte dig som model mod betaling og gav dig kunstnerisk tøj på, syet af det bedste materiale og han dernæst klippede det, forlængede det, fik dig til at sidde ned, rejse dig op og bøje dig – netop for at illustrere sine evner og ekspertise, tilkommer det dig så at sige: *”Du har forvrænget skønheden af mit tøj, som gjorde mig skøn, og du har gjort mig træt af alle de gange du har sagt: ”Sæt dig” og ”rejs dig””?*

Det er ingen hemmelighed, at du ikke kan sige sådan: i tilfældet ville det være tegn på irrationalitet. På samme måde har Den Almægtige og Kunstneriske Skaber beklædt dig med en kunstnerisk krop, udsmykket med øjne, øre, næse og andre kropsdele og sanser. For at vise sporene af Sine fuldkomne, forskellige navne, udsætter Han dig for forskellige typer af plager. Han gør dig sommetider syg, og bringer dig sundhedens nydelse andre gange. Han gør dig sommetider sulten, andre gange gør han dig mæt og til tider gør han dig tørstig. Han ændrer dig således i faser og tilstande som disse for at styrke essensen af livet og for at Hans fuldkomne navne skal manifestere sig.

Hvis du siger: *”Hvorfor udsætter Han mig for disse plager?”* Så er der hundredvis af visdom, der bringer dig i tavshed, som der blev indikeret i det foregående svar. Eftersom det er kendt, at stilstand, rolighed, ensformighed og inerti er en type af intethed og skade. Og i modsætning hertil er bevægelse, forandring eksistens og godhed. Så livet gøres fuldkomment med bevægelse og fremmes med plager. Og det opnår forskellige bevægelser som en manifestation af de forskellige navne. Det renses, styrkes,

forøges og udvides, indtil det sjældent bevæger sig grundet hvad der er foreskrevet. Det udfører sine opgaver og gør sig fortjent til belønning i det hinsides.

Dette er tilstrækkelige og kortfattede besvarelser til jeres tre spørgsmål, som omhandlede jeres diskussioner. Hvad angår en uddybning af dem, så findes de i værket *“Ordene”*.

Min ærede bror! Læs dette brev op for Hr. Farmaceut og dem du ser blandt dem der hørte diskussionen. Og overlevér min fred til Hr. Farmaceut, som er blandt mine nye elever, og sig til ham: ”Det er ikke tilladt at forske emner relateret til dybdegående problemstillinger inden for iman i form af diskussioner uden en vægtskål, og heller ikke foran en forsamling af mennesker, eftersom medicin i så fald bliver til gift, fordi den er uden en vægtskål. Så skader du både dem du taler med, og dem der lytter til. Dog er det tilladt, når ens sind er klart, hjertet er ved ro, når retfærdighed ydes mellem de diskuterende og når synspunkter udveksles”.

Og sig til ham, hvis tvivlsspørgsmål omkring disse emner vender tilbage til dit hjerte, og du ikke kan finde et svar til dem i værket *“Ordene”*, så skriv et brev til mig om specifikt det spørgsmål.

Og sig igen til Hr. Farmaceut, at drømmen som han så, der vender tilbage til hans far: Eftersom den afdøde fader var læge, gavnede han mange retskafne og fromme mennesker, endda nogle af Guds nære venner. Så sjælene af de gode mennesker viste sig for hans nære søn i form af fugle under begravelsen. Så strejfede tanken mig, at det er en glædelig modtagelse og velkomst fyldt med forbøn. Fred til og bønner for enhver der deltog med os pågældende nat.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي⁶⁹

---

⁶⁹ Gud er Den eneste Endeløse, og alt andet har en ende.

DET 20. BREV

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ⁷⁰

وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ⁷¹

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ⁷²

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ يُحْيِي وَيُمِيتُ
وَهُوَ حَيٌّ لَا يَمُوتُ بِيَدِهِ الْخَيْرُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ وَالْإِلَهَ الْمَصِيرُ⁷³

Der findes 11 ord i ovenstående sætning, som beskriver troen på Gud. Det er meget dydigt at recitere denne sætning efter morgen- og aftenbønnen.⁷⁴ Ligeledes oplyses i en autentisk (*sahih*) beretning,⁷⁵ at denne sætning indebærer niveauet af Guds store navne (*Ism-i Azam*). I ethvert ord af denne sætning befinder sig både en god nyhed og et niveau af troen på Gud, som informerer om Hans Absolutte Herredømme (*rububiyyah*). Hvad angår Guds store navne, er Hans Enhed og Majestæt hævet over enhver ufuldkommenhed.

Vi vil henvise forklaringen af disse store og ophøjede sandheder til andre kapitler fra *Risale-i Nur samlingen*. Efter et løfte, vil vi hertil skrive en kort opsummering af ovenstående sætning; gennem en indledning og to dele.⁷⁶

⁷⁰ I Guds navn, Han er hævet over enhver fejl og mangel.

⁷¹ "Og alt i eksistensen lovpriser Gud" (Surah al-Isra, 17:44)

⁷² I Guds navn, Den Mest Nådefulde, Den Særdeles Barmhjertige.

⁷³ "Der er ingen anden guddom end Gud. Han er Én. Han er uden partnere. Herredømmet tilkommer Ham. Al lovprisning tilkommer Ham. Han giver liv og Han tager liv. Han er Levende og Han dør ikke. Han har magt over godheden. Og Han har magt over al ting. Og til Ham vil vi (skabningerne) ende." (Tirmidhi, daawat 36; Nasai, manasik 163; Ibn Majah, tijarat 40, manasik 84)

⁷⁴ Ahmad Ibni Hanbal, Musnad 4/227, 298; Ibni Abi Shaybah, Musannaf 6/27, 7/171.

⁷⁵ Tirmidhi, daawat 63; Abu Dawud, witr 23; Nasai, sahw 58.

⁷⁶ Note: I dette afsnit er kun den første del taget med.

Indledning

*Du må vide; Det højeste formål med skabelsen og det højeste resultat af menneskenaturen, er **troen på Gud** (Iman-i Billah). Menneskehedens højeste rang og største status i troen på Gud, er at opnå **kendskab til Gud** (Marifatullah). Åndernes og menneskers største glæde og behageligste velsignelse i kendskabet til Gud, er at opnå **Guds Kærlighed** (Muhabbatullah). Og den mest inderlige tilfredshed for menneskets sjæl og den reneste glæde for menneskets hjerte i Guds Kærlighed, er **den åndelige nydelse** (Lezzet-i Ruhani)...*

Ja, ved at kende og elske Gud opnås inderlig glæde, behagelig velsignelse og ren nydelse. Opnåelse af disse kan ikke undvære kendskabet og kærligheden til Gud. De, der kender og elsker Gud, har opnået eller vil opnå endeløs glæde, velsignelse, lys og vidunderligheder. De, der ikke oprigtigt kender eller elsker Ham, falder fysisk og psykisk i evige bekymringer, elendigheder og vrangforestillinger.

Ja, hvor meget værd er en svag og doven person i en verden uden resultater, kontrol og beskyttelse, selv i betragtning af at han er leder for hele verden? Således vil enhver forstå, hvor håbløs og irrationel man er, hvis man ikke finder eller opnår kendskab til sin Ejer i denne triste og dødelige verden. Hvis man opnår kendskab til og finder sin Ejer, vil man søge tilflugt i Hans barmhjertighed og stole på Hans magt. Denne verden, som giver en følelse af frygt og ensomhed, vil således forvandle sig til et opholdssted og en handelsplads.

Første del

I ethvert af de 11 ord i ovenstående sætning vedrørende troen på Gud, besidder gode nyheder. Ligeledes er der helbredelse i enhver nyhed, og enhver helbredelse besidder en åndelig nydelse.

Første ord

I ordet "*La ilaha illAllah – Der er ingen anden guddom end Gud*" findes følgende nyhed:

Menneskets sjæl, som befinder sig med endeløse behov og som er mål for angreb af utallige fjender, finder en kilde til hjælp gennem dette ord; således at døren til et skattekammer af barmhjertighed åbner sig for menneskets sjæl, hvorfra den vil få dækket sine samtlige behov. På denne måde vil menneskesjælen gennem dette ord føle sig tryk, trods sine samtlige fjenders ondskab. Ligeledes vil mennesket blive informeret om dets Skabers absolutte magt, og stifte bekendtskab med at der ikke er andre end Ham, der er værdig til at blive tilbedt. Og således kommer det til udtryk, hvem der er

menneskesjælens Ejer og Hersker. Gennem dette tegn befrier dette ord hjertet fra absolut frygt og ensomhed, og befrier sjælen fra smertefulde bekymringer. Dette ord giver således mennesket evig lettelse og endeløs glæde.

Andet ord

”Wahdahu – Han er Én” Dette ord, der skænker helbred og glæde, besidder ligeledes en nyhed. Det vil sige, at menneskets sjæl og hjerte, som har en relation til adskillige typer af eksistenser i universet og på baggrund af disse relationer næsten drukner i kaos, finder et middel til beskyttelse og fred i ordet: *”Wahdahu – Han er Én”*. Dette ord befrier mennesket fra al dets kaos og problemer.

Det vil sige, at ordet *”Wahdahu – Han er Én”* med andre ord siger: *”Gud er Én. Du bør ikke anstrenge dig ved at søge andre ting og ydmyge dig overfor dem, eller bøje dig for dem; bruge din energi på at følge efter dem, eller være bange for dem! Fordi universets Hersker er Én; nøglen til alt er i Hans magt, tøjlerne til alt er i Hans magt, og alt løses efter Hans ordre. Hvis du finder Ham, vil du finde alle dine ønsker og befriere dig for endeløs ydmygelse og frygt.”*

Tredje ord

”La sharika lahu – Han er uden partnere” betyder, at såvel som Han ikke har nogen partnere i Sit herredømme og guddommelighed, er Han Én, og kan ikke være mere end én. På samme måde har Han ingen partnere i Sit herredømme, Sine handlinger og skabelse.

Sommetider hører man om en konge, som ingen partnere havde i sin regeringstid, dog betragtede man hans ministre som hans partnere i hans handlinger. Disse ministre forhindrede bl.a. folk i at komme ind til kongen. De krævede, at man først bad om tilladelse fra dem, før man mødte kongen.

Den Begyndelsesløse (*Azali*) og Endeløse (*Abadi*) Gud har derimod ingen partnere i Sit herredømme, og Han er heller ikke afhængig af en hjælper eller partner i Sine handlinger og Sit herredømme. Uden Hans befaling og vilje, magt og styrke kan intet være til hinder for hinanden. Alle kan henvende sig direkte til Ham. Eftersom Han ingen partnere og hjælpere har, vil man ikke blive afvist, når man henvender sig til Ham. Således giver dette ord menneskets hjerte følgende nyhed:

Menneskets sjæl, som opnår troen på Gud, kan uden et mellemlid, hindring, afbrydelse; i enhver tilstand, i ethvert ønske, i ethvert øjeblik, i ethvert sted, henvende sig til Gud for at erklære sine behov.

Gud er Ejeren af de barmhjertige og glædefulde skatter. Gennem Hans barmhjertighed og magt, kan menneskets sjæl opnå fuldstændig lettelse og glæde.

Fjerde ord

”Lahul-Mulku – Herredømmet tilkommer Ham” betyder, at herredømmet udelukkende tilhører Ham. Du er både Hans ejendom, tilbeder og samtidig befinder du dig i Hans ejendom. Dette ord, som indeholder helbred, giver følgende nyhed. Det siger:

Du bør ikke tro, at du hersker over dig selv! For du er ikke i stand til at opretholde dig selv; Den byrde er tung, og den kan du ikke bære alene; som alene, er du ikke i stand til at kunne beskytte dig selv for problemer, der hindrer dig i at leve. Du bør derfor ikke lide og udsætte dig selv for smerter. Herredømmet er en andens. Den, som herredømmet tilhører, er både Almægtig (Qadir) og Barmhjertig (Rahim); Stol på Hans magt og beskyld ikke Hans barmhjertighed! Slip sorgen og nyd det! Smid besværlighederne og find freden!

Dette ord siger ligeledes følgende:

Denne verden, som du åndeligt elsker, holder af, føler tristhed overfor og som du ikke kan, er en Almægtig og Barmhjertig Guddoms herredømme. Overdrag derfor herredømmet til dets ejer og stol på Ham; udsæt ikke dig selv for lidelse, men nyd det! Han er både Vis og Barmhjertig. Det tilkommer Ham at handle og opretholde herredømmet, som Han vil.

Idet, at du bliver bekymret, må du erklære som Ibrahim Hakki:

***”Lad os se, hvad Herren udfører,
Hvad Han udfører, udfører Han flot”***

Følg således med i Hans herredømme fra vinduet, og hold dig fra at blande dig!

Femte ord

”Lahul-Hamdu – Al lovprisning tilkommer Ham” betyder, at al lovprisning, taknemmelighed, hyldest og påskønnelse tilkommer udelukkende Ham. Det vil sige, at velsignelserne er Hans, og frembringes fra Hans skat. Ligeledes er Hans skat uendelig. Dette ord giver følgende nyhed, og siger:

Du bør ikke lide af at velsignelserne forsvinder! Fordi barmhjertighedens skat er uendelig. Ligeledes bør du ikke tænke over, at nydelsen søger væk! Fordi den velsignelse er en frugt fra en uendelig

barmhjertighed. På trods af, at en frugt forsvinder, vil nye frugter frembringes, hvis frugtens træ er evigt. Du kan øge nydelsen af velsignelserne hundreder gange ved at tænke på barmhjertighedens anerkendelse gennem velsignelserne.

Lige såvel som et æble skænket af en ophøjet konge medfører en yderligere nydelse end selve æblet. Man vil gennem dette æble opnå en nydelse af at blive anerkendt af kongen. Dette vil medføre en nydelse som hundrede, måske endda tusind, æbler.

På samme måde betyder ordet *"Lahul-Hamdu – Al lovprisning tilkommer Ham"*, at kende den sande Ejer af velsignelserne gennem lovprisning og taknemmelighed, og gennem følelsen af handlingen hvoraf velsignelser skænkes fra velsignelserne. Endvidere betyder ordet, at døren til en spirituel nydelse vil åbne sig, som svarer til tusind gange mere nydelse end selve velsignelsen, hvis man husker, at det er Gud, der skænker velsignelserne, og ikke mindst ved at reflektere over de vedvarende velsignelser, der henvender sig og hertil anerkendelsen af Hans barmhjertighed.

Sjette ord

"Yuhyi – Han giver liv" betyder, at det er Ham, der giver livet, opretholder livet med forsyninger og igen skaber de nødvendige forhold for livet. Livets vigtigste hensigter tilhører Ham, de vigtige resultater fortæller om Ham og 99% af resultaterne vedrører Ham. Dette ord giver følgende nyhed til det dødelige og behovsfulde menneske:

Du bør ikke tage livets tunge byrde på dine skuldre, eller blive ked af at tænke på, du er dødelig! Du bør heller ikke fortryde, at du er kommet til verden, fordi du kun ser verdslige og ubetydelige resultater! Livsmaskinen i dit kropslige skib tilhører Den Levende (hayy) og Evige. Han dækker dine udgifter og behov. Desuden har dette liv mange mål og resultater, og disse tilhører Ham...

Du er en soldat, som har til ansvar at styre dette skib. Du bør derfor udføre din pligt, modtage din løn og nyde det! Tænk på, hvor værdifuldt dette livsskib er, hvor mange gode fordele det medfører, og hvor Gavmild og Barmhjertig dets Ejer er, vær derfor tilfreds og taknemmelig! Og forstå, at når du udfører din pligt korrekt, vil alle de resultater, som skibet medfører, også tilskrives som dine gerninger, således at du vil opnå et evigt liv.

Syvende ord

”*Wa Yumitu – og Han tager liv*” betyder, at Han skænker døden. Han fritager dig fra livets pligt; Han tager dig fra den dødelige verden, og ændrer din plads; Han fritager dig for besværet med at tjene (*hizmet*). Det vil sige, at Han tager dig fra et dødeligt liv til et evigt liv. Dette ord fortæller følgende til dødelige ånder (*jinn*) og mennesker:

God nyhed! Døden er ikke en henrettelse; døden fører ikke til intethed; døden er ikke absolut dødelighed; døden er ikke en udryddelse; døden er ikke evig adskillelse; døden svarer ikke til absolut fravær; døden er ikke en tilfældighed; og døden er ikke en bortgang uden vilje...

*Tværtimod, er døden en fritagelse og et stedskifte, som frembringes af en Vis og Barmhjertig Guddom, der skaber alt med visdom og barmhjertighed. Døden er således en forsendelse til evig glæde og til skabningernes oprindelige hjemland. Døden er dermed en dør, der fører til mellemstadiet i livet (*alam al-Barzakh*), hvor 99 % af vennerne er samlet.*

Ottende ord

”*Wa Huwa hayyun la-yamutu – Han er Levende og Han dør ikke*” betyder, at Gud er hævet over enhver tanke og beskrivelse om, at Han skulle have en ende eller være dødelig. Det skyldes, at Hans Liv er beskrevet som begyndelsesløs, endeløs og evig. Det vil sige, at Hans Liv er beskrevet med skønhed, fuldkommenhed og vilje, uendelig gange højere end den skønhed, perfektion og vilje, der optræder i eksistenserne i universet og som forårsager kærlighed. Blot en af manifestationerne af Hans skønhed er mere værd end samtlige kærligheder, eftersom Han ikke har en ende, og eftersom Han er beskrevet med uendelig kærlighed. Dette ord informerer følgende over for både ånder, mennesker, bevidste og kærlighedsfolk:

God nyhed! I har en evig Elskede, som behandler jeres sår fra jeres verdslige kærligheders fravær og adskillelser. Eftersom Han eksisterer og er evig, bør I ikke bekymre jer om, hvad andre befinder sig med. Skønheden og velsignelserne, dyderne og perfektionerne, der findes i jeres kærligheder, og som får jer til at føle jer kærlige, er skyggen af en meget svag skygge af manifestationerne af Den Evige Skønhed, der passerer gennem mange slør. Lad deres fravær ikke bekymre jer, for de er en slags spejl. Ændringen af spejle genopfrisker manifestationen af skønhedens glans, og gør den endnu smukkere. Eftersom Han eksisterer, findes alt!

Niende ord

”*Biyedihil khayru – Han har magt over godheden*” betyder, at Han har magt over samtlige godhed. De gode gerninger, som I udfører, skrives ned i det hæfte, som Han ejer. Enhver god handling, I udfører, vil blive nedskrevet hos Ham. Dette ord giver følgende nyhed til ånder og mennesker:

I bør ikke være håbløse og triste for at gå ned i graven. I bør ligeledes ikke tro, at jeres ejendomme er fortabte, og at jeres bestræbelser er gået til spild. Og sig ikke, at I forlader denne smukke og store verden, og går ind i en smal grav. Fordi alle jeres ting vil blive beskyttet. Jeres samtlige gerninger er nedskrevet og jeres samtlige tjeneste er registreret.⁷⁷ Den Almægtige, som har magt over godheden og som er i stand til at udføre enhver godhed, vil belønne jeres tjeneste. Han sætter jer midlertidigt under jorden, og vil dernæst tage jer frem. Fred være med jer for at have udført jeres tjeneste og pligt. Jeres problemer er nu forbi; I er på vej til fred og nåde. Tjeneste og besværligheder er fuldendt, I er nu på vej for at få jeres belønning...

Ja, den Almægtige beskytter siderne i den åndelige bog om hændelserne for sidste forår, og beskytter frøene og kornene, som antages for at være de små kister af tjenester. Frøene og kornene vil Han igen skænke yderst strålende til et andet forår, endda hundrede gange mere frugtbar end de oprindelige. Ligeledes beskytter Han jeres resultater af livet, og vil belønne jeres tjeneste med overflod.

Tiende ord

”*Wa Huwa 'ala kulli sha'in Qadir – og Han har magt over al ting*” betyder, at Han absolut er Én og har magt over al ting. Der findes intet, som Han ikke magter. At skabe et forår for Ham, er lige så let som skabelsen af en blomst; At skabe Paradiset for Ham, er lige så let som skabelsen af et forår. De utallige kunstneriske eksistenser, som Han frembringer hver dag, hvert år og hvert århundrede, bevidner på forskelligvis om Hans uendelige magt. Dette ord giver så følgende nyhed, og siger:

Din tjeneste og tilbedelse vil ikke gå til spild. Et sted med belønning og glæde står klar til dig. Der venter dig et evigt Paradis, i stedet for denne dødelige verden. Tro og stol på løftet fra Den Almægtige Skaber, som du kender og tilbeder. Det er umuligt, at Han bryder Sit løfte, for Hans magt er absolut hævet over enhver fejl, mangel og svaghed. Såvel som Han har skabt din have, kan også skabe

---

⁷⁷ Berettet i Surah al-Kahf, 18:49; Surah Qaf, 50:17-18; Surah al-Infitar, 82:10.

Paradiset, hvilket han har, og lovet dig det; eftersom Han har lovet Paradiset, vil Han absolut tillade dig at indtræde det.

Vi bevidner med vores øjne, at Han hvert år bringer mere end 300.000 arter og klassifikationer af dyr og planter til live på jorden, med en fuldkommen orden, præcision og lethed i en høj fart. Eftersom dette er realiteten, er en således almægtig Skabers magt tilstrækkelig for at overholde Sit løfte.

Eftersom Den Absolut Almægtige hvert år skaber eksempler på Genopstandelsen (*hashr*) og Paradiset på tusindvis af måder... og eftersom Han, gennem samtlige himmelske åbenbaringer, lover at skænke Paradiset og evig glæde... og eftersom Hans samtlige manifestationer af Sine handlinger og egenskaber, er sande og virkelige, sandfærdige og alvorlige... og eftersom Hans manifestationers vidnesbyrd og eksistensernes samtlige fuldkommenhed, er beviser og vidner for Hans evige fuldkommenhed; Han har på ingen måder mangler eller fejl... og eftersom at bryde sit løfte, at lyve og bedrage er blandt de dårligste træk, antages disse som værende en mangel og en fejl.

På baggrund af ovennævnte må de troende vide, at Den Almægtige og Ophøjede, Den Absolut Vise og Fuldkomne, Den Absolut Skønne og Barmhjertige, vil overholde Sit løfte; åbne døren til evig glæde og tage jer ind til Paradiset, som er jeres fader Adams (*fred være med ham*) oprindelige hjemland!

Ellevte ord

”Wa ilayhil-masir – og til Ham vil vi (skabningerne) ende” betyder, at de mennesker, der blev sendt til denne verden, som er et prøvelsessted med vigtige pligter som handel og tjeneste, vil vende tilbage til Den Ophøjede Skaber, som sendte dem. De vil møde deres Gavmilde Herre, efter de har afsluttet deres handel samt fuldført deres pligter og tjeneste. De vil forlade denne dødelige verden og blive bæret hos Ham i den evige verden. De vil dermed blive befriet fra støjen og forvirringen fra årsagernes verden og de mange slør der står imellem; de vil således møde deres Barmhjertige Herre uden slør i det evige herredømme. Alle vil direkte vide og finde ud af, hvem deres Skaber, Gud, Herre, Mester og Ejer, er. Dette ord giver følgende nyhed, som er større end andre nyheder, det siger:

Er du klar over, hvor du er på vej hen, eller hvor du efterhånden bliver sendt hen? Som det anføres i slutningen af det 32. Ord i Risale-i Nur samlingen; er du netop på vej til Paradiset, hvori tusindårs

liv fyldt med glæde i denne verden, ikke svarer til dets ene time.⁷⁸ Ligeledes er du på vej til at se din Absolut Skønne Skaber, som Paradisets tusind år ikke svarer til dens ene time.⁷⁹

Skønheden af de verdslige kærligheder, som du er afhængig af og ønsker, og skønheden af samtlige eksistenser i verden, er en slags skygge af manifestationerne af Hans skønhed og smukke navne. Paradiset, med al dets skønhed, er en manifestation af barmhjertigheden. Således er du på vej til en udødelig Gud og evig Elskede, hvis kærlighed har et glimt, som svarer til samtlige intense lyster, kærligheder og charmer. Således bliver du inviteret til Paradiset, som er det evige stemningsbord. Du må derfor gå smilende og ikke grædende ind ad døren til graven!

Dette ord giver ligeledes følgende nyhed til mennesket, det siger:

I bør ikke tro eller tænke, at I er på vej til absolut dødelighed, intethed, mørke, glemsel, udryddelse, opløsning eller drukning i overflod. I er ikke på vej til en absolut dødelighed, men til evigheden. I bliver ikke sendt til intetheden, men til evig eksistens. I indtræder ikke mørke, men en lys verden. I er på vej til Ejeren og Herskeren af al ting, og I vender tilbage til den Begyndelsesløses hovedstad. I skal ikke drukne i overflod, men inderligt trække vejret gennem troen på Guds Enhed. Dit ansigt er derfor ikke mod adskillelse, men mod genforening...

---

⁷⁸ Bukhari, jihad 5, badul khalq 8, riqaq 51; Tirmidhi, jihad 17; Ahmad b. Hanbal, musnad 2/482.

⁷⁹ Muslim, iman 297; Tirmidhi, tafsir sura (10) 1; Ibn Majah, muqaddimah 13.

DET 19. ORD

Dette kapitel omhandler Profeten Muhammads profeti (fred og velsignelser være med ham).

وَمَا مَدَّحْتُ مُحَمَّدًا بِمَقَالَتِي وَلَكِنْ مَدَّحْتُ مَقَالَتِي بِمُحَمَّدٍ⁸⁰

Ja, ovenstående citat er smukt. Men det, der gør dette citat smukt, er kvaliteterne hos det yderst smukke Sendebud (fred og velsignelser være med ham).

Dette kapitel består af 14 dråber

Første dråbe

Der findes tre store undervisere, der beskriver vores Herre:

1. **Universet** som en bog. Dennes vidne har vi lyttet til i de første 13 glimt fra *Risale-i Nur samlingsen* og den 13. lektion fra den arabiske Risale (*Mesnevi-i Nuriye*).
2. **Den sidste profet** (fred og velsignelser være med ham). Han er den ovennævnte store bogs største kapitel og bevis.
3. **Den Ophøjede Koran.**

Nu bør vi lytte og kende den sidste profet (fred og velsignelser være med ham), som er et talende bevis. Ja, forstå hans spirituelle personlighed:

Jorden er en moské, Mekka er en *mihrab*, Medina er en prædikestol og vores profet (fred og velsignelser være med ham), som er et klart bevis på Guds Enhed, er en imam for alle troende, en talsmand for menneskeheden, en leder for alle profeter, en mester for alle helgener (*awliya*). Derudover er han overhovedet i en dhikr-ring dannet af profeter og helgener.

Han er et så lyst træ, at alle profeter er hans levende rødder, og alle helgener er hans friske frugter. Alle profeter og helgener bekræfter og underskriver, med deres mirakler, enhver af hans sag. Det

---

⁸⁰ "Og jeg roste ikke Muhammad (fred og velsignelser være med ham) med mine ord, men jeg roste mine ord med Muhammad (fred og velsignelser være med ham)." Disse ord tilhører Hassan ibni Sabit. Berettet af *Ibn al-Athir*, al Masalus Sair 2/357; *Imam Rabbani*, al Maktubat 1/58 (44. Maktub).

skyldes, at hans sag og dens ordlyd er: ”Der er ingen anden guddom end Gud”. På hans højre og venstre side, det vil sige på fortidens og fremtidens sider, gentager disse belysende mennesker, som beskæftiger sig med ihukommelse (*dhikr*), samme ord og erklærer metaforisk følgende: ”Du har talt sandt og det rette har du udtalt”.

Hvilken grænse for vildfarelse vil føre tvivl om en sag, som er bekræftet med utallige underskrifter?

Anden dråbe

Profeten Muhammad (fred og velsignelser være med ham) bekræftes af enstemmigheden blandt disse mennesker på begge sider, og han bekræftes af en overlevering, som er hævet over enhver tvivl.⁸¹

På samme måde bevidnes og bekræftes han (fred og velsignelser være med ham) gennem:

- Hundredvis af tegn fra de himmelske bøger, såsom Toraen og Biblen.⁸² (Forklaring)
- Tusindvis af tegn på vidunderlige hændelser, der fandt sted før og på selve tidspunktet for hans fødsel.
- Nyheder og vidnesbyrd, der støtter hinanden på niveau med en masseoverlevering fra spåmænd, ånder (*jinn*) som forudsiger fremtiden og eksistenser, hvis stemmer bliver hørt, men ikke kan ses.
- Tusindvis af mirakler, der beviser hans profeti, såsom splittelsen af månen i to dele.
- Retfærdigheden i den religion, han bragte.

Derudover viser følgende ligeså tydeligt som Solens eksistens, hvor sandfærdig han (fred og velsignelser være med ham) var i sin sag:

- Hans yderst perfekte manérer, som er værdig til ros.
- De høje kvalifikationer i hans opgave, som befinder sig med uendelig skønhed.
- Hans fuldkomne troværdighed.
- Hans unikke gudfrygt (*taqwa*), som ses gennem hans styrke i troen (*iman*), hans faste overbevisning og tillid til Gud.

---

⁸¹ Denne type overlevering kaldes en masseoverlevering (arabisk: *mutawatir*). Masseoverlevering betegner en overlevering, der er hævet over enhver tvivl, eftersom denne overlevering har så mange uafhængige overleveringskæder, at det er absurd at forstille sig at så mange uafhængige kilder skulle enes om en løgn.

⁸² (Forklaring): I værket *Risale-i Hamidiye* har Husayn Jisri udledt 100 tegn og indikationer af Profeten Muhammad (fred og velsignelser være med ham) fra disse himmelske bøger*. Hvis der findes så mange tegn selv efter forfalskningerne, er det selvfølgelig klart, at der var flere tegn før disse.

*Berettet i værket *Risale-i Hamidiye* af Husayn Jisri, s. 52-94.

- Hans unikke tilbedelse.
- Hans unikke seriøsitet og modighed.

Tredje dråbe

Hvis du vil, så lad os tage tilbage til det glædeligste århundrede, til den arabiske halvø. Lad os besøge og se ham (fred og velsignelser være med ham) under profetien, selvom det er en forestilling. Se således: Vi ser en fremtrædende person med en fulkommen anstændighed og skønhed hvad angår hans ansigt samt udseende. Han har en mirakuløs bog i hånden, og en tiltale i sine ord, der erklærer sandheden. Han læser en begyndelsesløs (*azali*) prædiken til alle mennesker, og endda til ånder, engle og samtlige eksistenser. Han har løst og forklarer en tankevækkende gåde, som er hemmeligheden bag verdens skabelse. Han har løst den tvetydige talisman, som er universets visdom. Overbevisende og acceptabelt besvarer han hertil de tre store og væsentlige spørgsmål: ”*Hvad er du? Hvor kommer du fra? Hvor tager du hen?*” Disse spørgsmål er stillet til samtlige eksistenser. De forbavser og optager intellektet.

Fjerde dråbe

Se, denne person (fred og velsignelser være med ham) udstråler et sådant lys (*nur*) af sandheden, at hvis du ser uden for hans lysende cirkel af vejledning, vil du uden tvivl se universet som et stort hjem for sorg, mens du vil se alt værende fremmed og endda fjender over for hinanden. Ligeledes vil du se livløse eksistenser som grufulde begravelser, og alle levende væsener som forældreløse børn, der græder af fraværet og adskillelsens sorg.

Gennem hans (fred og velsignelser være med ham) lys blev sorgens hjem til en dhikr-forsamling med entusiasme og trance (*jazba*). De væsener, der virkede fremmede og fjendtlige over for hinanden, er nu blevet som venner og søskende. Ligeledes har de livløse, ubevægelige, døde væsener taget form som charmerende embedsmænd og som lydige tjenere. De forældreløse børn, der græd og klagede, tager nu form som væsener, der ihukommer Gud eller som væsener, der takker Gud for en pause i deres opgave.

Femte dråbe

Gennem ovennævnte lys bliver alt, hvad der sker i universet; alle bevægelser, forskelligheder og forandringer befriet fra meningsløshed, formålsløshed og fra at være en tilfældighed. Disse stiger til et niveau, hvoraf de hver især antages som Guds breve, eller en side af skabelseslovene, eller et spejl

af de guddommelige navne. Verden stiger ligeledes til et niveau, hvor den antages som en vis bog af Den Selvtlstrækkelige (*Samad*) Skaber.

Desuden vil mennesket hæves til et niveau over samtlige levende væsener og eksistenser, når dets intellekt, som giver sorg, smerte og tristhed, belyses af ovennævnte lys. Ellers er mennesket med sin afmagt, svaghed og behov ringere end alle dyr og mere elendigt end alt levende. Ved at menneskets svaghed, behov, intellekt og bøn (*dua*) belyses, bliver mennesket en leder, og gennem inderlige bøn bliver det en kalif på jorden.

Det vil sige, at universets, menneskers og endda alt andets værdi bliver ubetydelig uden dette lys. Ja, uden tvivl er en sådan person nødvendig i universet, som er skabt med en unik kunst. Ellers burde universet ikke eksistere.

Sjette dråbe

Denne person (fred og velsignelser være med ham) budbringer og informerer om evig glæde; han er opfinderen og meddeleren af uendelig nåde; han er tilskueren til og den, der forklarer skønhederne i Guds Absolutte Herredømme (*rububiyyah*); han er opdageren og vejlederen af skattene i de guddommelige navne. Hvis du ser på ham (fred og velsignelser være med ham) fra aspektet af hans tilbedelse, vil du se, at hans natur er et eksempel på kærlighed og barmhjertighed, at han er den mest ærefulde af menneskeheden og at han er den mest lysende frugt fra skabelsens træ. Hvis du ser på ham fra aspektet af hans profeti, vil du forstå, at han er et sandt bevis, et lys der belyser sandheden, en sol der vejleder og et middel til glæde.

Se, hvorledes hans lys omfattede øst og vest, som et lyn. Halvdelen af jorden og en femtedel af menneskeheden tog imod hans vejledning som en gave, og de anså den mere bæret end deres eget liv.

Hvad er der galt med vores egoer (*nafs*) og Sataner (*Shayatin*), at de ikke vil acceptere en sådan persons sag, hvilken består af: "*Der er ingen anden guddom end Gud*" og tilmed acceptere denne sandhed og dens samtlige niveauer?

Syvende dråbe

Se, hvor hurtigt denne person (fred og velsignelser være med ham) fjernede dårlig moral, grimme og vilde vaner hos forskellige stædige befolkningsgrupper og blinde følgere på denne store halvø. Han tilegnede dem god moral, og udviklede dem til vejledere for hele verden og undervisere for

civiliserede nationer. Dette er ikke en tilsyneladende eller påtvunget dominans. Han (fred og velsignelser være med ham) erobrede intellekter, sjæle, hjerter og menneskets ego; og bandt dem dermed til sig selv. Han blev hjerternes elskede, intellekternes vejleder og sjælenes leder.

Ottende dråbe

Du ved, at en komplet afskaffelse af selv en lille vane som cigaretter i et lille samfund, hvori en stor leder befinder sig, kræver en stor indsats. Se dog, hvordan denne person (fred og velsignelser være med ham) fjernede mange af de store og stædige befolkningsgruppers dårlige og rodfæstede vaner på kort tid. Dette gjorde han med en tilsyneladende mindre styrke og en mindre indsats. Han erstattede dernæst deres vaner med en så høj moral, at det var, som om denne personlighed var placeret permanent hos dem. Han har som dette udført en masse andre vidunderlige tiltag.

Således lægger vi dette op til den, der ikke kender den arabiske halvø. Værsgo, tag til den arabiske halvø med hundredvis af filosoffer, og lad dem så bestræbe i 100 år! Mon de kan opnå 1% af det, som denne person (fred og velsignelser være med ham) udførte på et år?

Niende dråbe

Du ved også, at en simpel mand ikke kan fortælle en lille, men pinlig løgn med ringe værdighed, i et lille samfund, omhandlende en lille og kontroversiel sag, i nærvær af sine fjender, uden skam, frygt og bekymring, så hans bedrag ikke vil kunne mærkes.

Tror du selv, at der findes løgn i hans (fred og velsignelser være med ham) ord? I betragtning af at han befandt sig i en meget stor opgave og tjeneste, med en meget stor værdighed, med behov for stor sikkerhed, i en meget stor forsamling, imod mange fjender, omhandlende meget store emner, i en stor sag, hvoraf han handlede alvorligt, oprigtigt, frit, frygtløst, uden tøven, uden skam og ikke mindst med en tydelig stemme og en stærk retorik.

Er det muligt, at hans ord skulle indeholde løgn? Aldrig! ”*Det er en åbenbaring, der blev indgivet, intet andet*”⁸³ Ja, sandheden bedrager ikke. Den, der ser sandheden, bliver ikke bedraget. Hans retmæssige hverv har ikke brug for snyd.

---

⁸³ Surah an-Najm, 53:4

Tiende dråbe

Se, hvordan denne person (fred og velsignelser være med ham) viser og beviser de mest spændende, attraktive, nødvendige og vægtige sandheder. Du ved, at det der driver mennesket mest, er nysgerrighed. Hvis du er nysgerrig, vil du kunne give halvdelen af dit liv og ejendom, for at nogen fra Månen og planeten Jupiter skulle komme med informationer derfra, samt forudsige din fremtid. Men denne person (fred og velsignelser være med ham) bringer nyheder fra en Konges herredømme, hvor Månen roterer rundt om Jorden som en flue. Og Jorden roterer rundt om en lampe. Denne lampe er Solen, den er en af de tusindvis af lamper, der befinder sig i et af de tusindvis af gæstehuse i Kongens herredømme.

Desuden fortæller denne person (fred og velsignelser være med ham) om en sand og tankevækkende verden. Han bringer nyheder om en forandring, således at det ikke ville være så overraskende, hvis tusindvis af jordkloder blev til bomber og eksploderede. Lyt til følgende sura'er fra ham: *"Når Solen hylles ind og dens lys slukkes"*⁸⁴, *"Når himlen revnes"*⁸⁵, *"... Dommedagens frygt, der slår dørene og banker hjerterne med sin storhed..."*⁸⁶

Desuden giver han sande nyheder om en fremtid, hvoraf fremtiden i denne verden, sammenlignet med den, er som en dråbe. Ligeledes giver han gode nyheder om glæde, hvoraf al glæde i denne verden, sammenlignet med den, er som et øjeblikkeligt glimt ved siden af en evig sol.

Ellevte dråbe

Der venter os helt sikkert en del vidundere bag et så tankevækkende univers med masser af gåder. Det er derfor nødvendigt med en unik og vidunderlig person, der informerer om disse vidundere og fremviser mirakler. Desuden kan det forstås på baggrund af denne persons (fred og velsignelser være med ham) ord og handlinger, at han har set og ser disse vidundere, og fortæller, det han ser. Han underviser hensigtsmæssigt om, hvad himlenes og jordens Gud, som skænker os Sine velsignelser, forlanger af os. Ligeledes underviser han om, hvordan man opnår Hans tilfredshed.

Man bør give slip på alt hvad man har, og lytte til ham som underviser i mange flere spændende og nødvendige sandheder som ovenstående. Men hvad er der sket for de fleste mennesker, der befinder sig døde, blinde og lige glade; de ser og hører ikke sandheden, de opfatter det ikke...

---

⁸⁴ Surah at-Takwair, 81:1

⁸⁵ Surah al-Intifâr, 82:1

⁸⁶ Surah al-Qari'ah, 101:1-3

Tolvte dråbe

Samtlige eksistenser er Skaberens værker – dette er uden tvivl en sandhed. På samme måde, er denne person (fred og velsignelser være med ham) et sandt og sandfærdigt bevis. Ligeledes er han et absolut og klart vidne om Genopstandelsen (*hashr*) og evig glæde. Han er endda årsagen til evig glæde, eftersom han vejleder os på rette vej. Han er ligeledes årsagen og midlet til skabelsen af denne glæde, som skyldes hans inderlige bøn.

I kraft af dens betydning, gentager vi vigtigheden af emnerne om Genopstandelsen.

- Se, hvorledes denne person (fred og velsignelser være med ham) beder en omfattende og stor bøn (*salah*), hvori nærmest denne halvø står bag hans bøn, og endda hvor hele jordkloden beder bag ham.
- Se, desuden hans store bøn, der udføres sammen med en stor forsamling. Der bedes til Gud, at man nærmest skulle tro, at alle lysende og anstændige mennesker fra Profeten Adams (fred være med ham) tid til vores århundrede samt de der vil komme frem mod dommedagen, er samlet bag ham, og siger ”amin” til hans bøn.
- Se ligeledes, hvorledes denne person beder med det formål, som alle har behov for. Ikke kun dem på jorden, men endda himlens folk og samtlige eksistenser tilslutter sig hans bøn, og erklærer følgende: ”*Ja, vores Herre, accepter hans bøn og skænk det, som han ønsker.*”
- Desuden er han bevidst om sine behov, hvorfor han inderligt beder med sorg, kærlighed, entusiasme og ydmyghed. Dette bevirker, at hele universet bliver inkluderet i hans bøn, og får dem til at græde.
- Han beder med et sådant formål, at han redder mennesket og verden, og endda alle eksistenser, fra at falde til det laveste niveau, som består af værdiløshed og nytteløshed. Han hæver dem dermed til det højeste niveau, som består af uendelighed, værdighed og en ophøjet opgave.
- Desuden beder han med en høj og hjerteskerende stemme, og han beder i en bøn, som består af blidhed og søgen til barmhjertighed. Han får nærmest sin stemme til at blive hørt af alle eksistenser, himlene og tronen, og får dem til at sige ”*Amin, Gud, amin*” til hans bøn.
- Se, han beder om evig glæde og uendelighed af Den Almægtige (*Qadir*) og Alvidende (*Alim*) Gud, som hører og ser alt, og som er endeløs gavmild og barmhjertig. Han beder om evig glæde og uendelighed af en Gud, som åbenlyst dækker den mindste eksistens’ mest skjulte behov. Det vil sige, at Gud ser, hører og accepterer dennes bøn, og udviser den barmhjertighed. Han accepterer bønnen, selvom den udføres via handlinger. Dette gør Han med barmhjertighed, visdom og ved

at se alt. Således efterlader Han ikke nogen tvivl om, at denne opretholdelse og styring er unik for en Altseende (*Sami*), Althørende (*Basir*), Gavnild (*Karim*) og Barmhjertig (*Rahim*) Guddom.

Trettende dråbe

Denne person (fred og velsignelser være med ham) er kilden til menneskehedens ære, han er unik i tid og sted, og han er virkelig værdig til titlen ”Universets Ære”. Se, hvad han ønsker ved at række hænderne op mod tronen og bede med de mest dydige mennesker bag sig:

Han ønsker evig glæde. Han ønsker evighed. Han ønsker at se Gud. Han ønsker Paradiset. Desuden ønsker han disse ved hjælp af Guds samtlige hellige navne, der manifesterer sig i eksistenserne og deres skønheder. Hvis der ikke var de utallige årsager og beviser, såsom barmhjertighed, visdom og retfærdighed, der nødvendiggør eksistensen af disse ønsker, ville selv hans ene bøn være tilstrækkelig for skabelsen af Paradiset, som er lige så let som skabelsen af foråret i Guds magt. Ja, lige såvel som hans profeti førte til en start af dette prøvested, er hans tilbedelse et middel til at åbne den anden verden.

Dette univers forholder sig i en præcis orden og fremstår med barmhjertighed, hvori en unik skønhed af en fejlfri kunst og et herredømme befinder sig. Dette får dem, der kender sandheden om tilværelsen med beviser og de rationelle mennesker, til at sige: *”Det er ikke muligt, at finde noget mere fuldkomment eller bedre end det skabte.”*⁸⁷ Er det overhovedet muligt, at denne realitet skulle medføre et fravær af præcis orden, skønhed og barmhjertighed. Gud hører de mindste og mest ubetydelige ønsker og stemmer med omhu, og dermed dækker enhver af deres behov. Er det overhovedet muligt, at Han lader de mest vigtige og nødvendige ønsker ubesvaret; og ikke hører eller forstår dem, eller anser dem unødige. Gud er absolut hævet over enhver ufuldkommenhed! En således skønhed vil aldrig kunne acceptere denne tilstand.

Min ven, som følger med i denne forestilling, vi må nu vende tilbage fra denne arabiske halvø. Selv hvis vi bliver på denne halvø i 100 år på dette tidspunkt, kan vi ikke opfatte selv 1% af denne persons (fred og velsignelser være med ham) tankevækkende handlinger og opgaver.

---

⁸⁷ *Ghazzali*, Ihya Ulum ad-Din, 4:258; *Ibni Arabi*, al-Futuhat al-Makkiya, 1:53, 4:154, 6:392, 7:82, 8:221.

Når vi nu vender tilbage til nutiden, vil vi se på hvert tidligere århundrede. Se, hvordan hvert århundrede blomstrede med de stråler, de modtog fra den vejledende sol; det har medvirket til millioner af belysende frugter, såsom Imam Abu Hanifa, Imam Shafi'i, Bayazid Bastami, Shah Abdul Qadir Gilani, Shah Naqshband, Imam Ghazzali og Imam Rabbani (må Gud være nådig med dem alle). Vi efterlader den detaljerede beskrivelse af dem til en anden gang. Vi vil nu udføre en bøn (*salawat*)⁸⁸ der påpeger nogle af Profeten Muhammads (fred og velsignelser være med ham) bestemte mirakler:

O Gud! Udfør salah⁸⁹ på den, som Koranen blev åbenbaret til af Den Nådige og Barmhjertige, fra den store trone – det vil sige til vores mester Muhammad (fred og velsigner være med ham).

O Gud! Udfør millioner af salah og millioner af hilsner, med antallet af hans nations (ummah) gode handlinger, over den hvis budskab Toraen, Biblen og Salmerne gav gode nyheder om. Den, med hvis befaling, månen splittedes. Den, hvis profeti blev givet gode nyheder om gennem naturstridige hændelser der viser sig før profetien, gennem ånder, hvis stemmer bliver hørt, men ikke kan ses, og blandt helgene og spåmænd fra menneskeheden.

O Gud! Udfør millioner af salah og millioner af hilsner, med antallet af hans nations vejrtrækninger, over den, ved hvis påkaldelse træet kom, med hvis bøn regnen hurtigt nedsteg, den som skyerne skyggede for mod varmen, den hvis en del håndfulde mad mættede hundrede af personer, den hvis fingre der sprang vand ud imellem tre gange som kawthar, den i hvis hånd småsten og mudder lovpriste Gud, den som Gud lod et firben, en antilope, en ulv, en træstamme, et dyrebæn, en kamel, en sten og et træ tale for.

O Gud! Udfør millioner af salah og millioner af hilsner, over vores mester, der vil gå i forbøn; Muhammad (fred og velsigner være med ham), som fik skænket Himmelfarten (miraj) og verset om at "blikket veg ikke til siden, men gik heller ikke for vidt."⁹⁰ Må disse salah og hilsner være med antallet af alle bogstaver og ord, der kommer til udtryk ved at Den Barmhjertige tillader dette gennem luftens bølger, af enhver der har reciteret Koranen fra dens åbenbaring indtil nu.

O Gud! Tilgiv os for enhver recitation af denne bøn. O vores Gud! Vær nådig mod os. Amin...

I det 19. brev fra *Risale-i Nur samlingen* og i dette 19. ord har jeg fremført profetiens beviser for Guds Sendebud (fred og velsignelser være med ham). Disse findes i det tyrkiske værk, kaldet *Shuaat-i*

---

⁸⁸ *Salawat* er en hilsen og bøn til Profeten Muhammad (fred og velsignelser være med ham).

⁸⁹ *Salah* er en bøn om, at Gud hæver vedkommendes rang.

⁹⁰ Surah an-Najm, 53:17

Marifatun Nabi. I dette værk blev de mirakuløse aspekter af Koranen også opsummeret. Ligeledes beviste jeg kortfattet i et tyrkisk værk, kaldet *Lemaat* og i det 25. ord, at Koranen er et mirakel ud fra 40 aspekter og påpegede disse aspekter. På baggrund af de 40 aspekter, skrev jeg i en arabisk eksegesi (*tafsir*), kaldet *Isharatul I'caz*, udelukkende 40 sider om retorikken i Koranen. Du kan henvende dig til disse tre værker, hvis du har behov for det.

Fjortende dråbe

Koranen, som er det største mirakel og kilden til mirakler, beviser Guds enhed og Profeten Muhammads (fred og velsignelser være med ham) profeti. Dette bevises så endegyldigt, at der ikke efterlades behov for yderligere beviser. Vi vil derfor påpege Koranens beskrivelse og et par klare mirakuløse aspekter, der har været genstand for kritik.

Koranen, som beskriver vores Herre, er:

- En begyndelsesløs oversættelse af dette store univers, der antages som en bog...
- Opdageren af skattene i Guds navne, der er skjult på siderne mellem jord og himmel...
- Nøglen til de skjulte sandheder, der finder sted ved de tilsyneladende hændelser...
- Skatten af barmhjertige velsignelser og af evig tale, der stammer fra den usynlige verden bag sløret af denne synlige verden...
- Den muslimske verdens spirituelle sol, fundament, støtte og navigation for det hinsidige...
- En klar forklaring, oversættelse og talende bevis for Guds Selve, egenskaber og handlinger...
- Menneskehedens middel til vejledning og kilden til sand visdom...
- En bog bestående af visdom og lov...
- En bog bestående af bøn og tilbedelse...
- En bog bestående af befaling og invitation...
- En bog bestående af ihukommelse af og kendskab til Gud...

Koranen er netop en bog, der adresserer alle spirituelle behov. Koranen er et helligt bibliotek, hvori der præsenteres værker, som er værdige for hver eneste vej og metode. Værkerne har forskellige veje og metoder fra helgener, trofaste (*siddiqin*), anstændige (*asfiya*) og personer der forsker i sandheden og kender til dens beviser.

Se, den mirakuløse stråle i Koranens gentagelserne, som mistolkes at være en fejl:

Eftersom Koranen er en bog, der både besidder ihukommelse, bøn og invitation, er gentagelserne gode, endda nødvendige og tilpassende. Gentagelserne i Koranen er derfor ikke, som mistolkerne påstår. Det skyldes, at essensen i ihukommelse er at blive belyst med gentagelser. Essensen i bøn er at vise sin insisteren om ønsket gennem gentagelser. Endvidere forstærkes nødvendigheden af befaling og invitation gennem gentagelser.

Desuden er det ikke alle, der er i stand til at læse hele Koranen, men ofte kan de læse en sura. På baggrund af dette, er de vigtigste formål i Koranen erklæret i flere af de lange sura'er. Dermed blev hver sura som en lille Koran. Det vil sige, at nogle emner som monoteisme (*tawhid*), Genopstandelse og myten om Profeten Moses (fred være med ham) blev gentaget for ikke at fratage nogen disse sandheder.

Desuden har mennesket også nogle spirituelle behov, lige såvel som kroppens behov. De spirituelle behov er forskellige. Nogle af disse har mennesket brug for ved hver indånding og udånding; eksempelvis ilt til kroppen, og Gud til sjælen. Nogle af disse spirituelle behov, føler mennesket brug for hver time; eksempelvis Guds navn (*Bismillah*). Det vil sige, at gentagelsen af versene begrundes sig i behovet for de gentagelser. Gennem disse gentagelser vækkes og opmuntres mennesket, så det gennem disse tegn kan aktivere dets spirituelle lyster og appetit.

Desuden er Koranen grundlæggeren; den er fundamentet for en tydelig religion, der adskiller, hvad der er godt og ondt. Ligeledes er den fundamentet for den muslimske verden. Koranen istandsætter samfundslivet, og besvarer de gentagne spørgsmål fra mennesker fra forskellige stadier. Det er nødvendigt med gentagelser, for at grundlæggeren kan fastsætte de pågældende principper. Endvidere er det nødvendigt med gentagelser for at kunne forstærke principperne.

Desuden berører Koranen så store emner og centrale sandheder, at det er nødvendigt at gentage dem mange gange i forskellige typer, for at kunne henføre dem i alle hjerter. Dog er disse gentagelser i Koranen kun hvad angår deres ordlyd. Det vil sige, at hvert vers faktisk besidder mange betydninger, fordele, aspekter og stadier. For at kunne berøre de forskellige betydninger, fordele og formål, som enhver rang besidder, gentages disse udsagn.

Det faktum, at Koranen implicit og kort påpeger nogle af de emner, som relaterer sig til universet, er et strålende mirakel. Dette er essentielt for vejledningen aspekt.

Gentagelserne i Koranen kan derfor ikke være årsag til kritik, som fornægtere påstår. Det vil sige, at de heller ikke kan antages som en fejl.

Spørgsmål: ”Hvorfor mon Koranen ikke beskriver eksistenserne, som filosofien gør? Koranen efterlader nogle emner opsummeret; andre gange er dens beskrivelser klare og simple, som vil kunne fremme alles forståelse, uden at krænke nogens følelser eller svække almene menneskers sind.”

Svar: Det skyldes, at filosofien har forvildet sig fra sandhedens vej... Du har sikkert gennem tidligere lektioner og kapitler forstået, at Koranen beskriver universet for at informere om Guds Selve, egenskaber og navne. Det vil sige, Koranen forklarer betydningen af universet, som sammenlignes med en bog, og dertil introducerer universets Skaber. Der kan derfor udledes, at Koranen ikke har fokus på selve eksistenserne alene, men mere deres Skaber. Desuden appellerer Koranen til alle. Hvorimod filosofien fokuserer på selve eksistenserne. Den appellerer især til forskere. Eftersom Koranen benytter eksistenserne som beviser, er det nødvendigt, at beviserne er klare og letforståelige for enhver.

Eftersom Koranen vejleder os til den rette vej, appellerer den sig til ethvert stadie af menneskeheden. Og de fleste mennesker er fra stadiet; *de almene*. Derfor nødvendiggør vejledning naturligvis, at unødvendige emner forklares kort og implicit, mens centrale emner bringes tættere på intellektet gennem lignelser.

Koranen beskriver eksempelvis Solen som: ”*En roterende olielampe, en lampe...*”⁹¹ Det skyldes, at Koranen ikke beskriver Solen for dens essens. Koranen fastslår, at Solen er et slags system og et centrum, der udviser en præcision. Gennem denne præcision og orden, informerer Koranen, at Solen er et spejl for at opnå kendskab til Kunstneren.

Ja, Koranen anvender udtrykket: ”*Solen roterer.*”⁹² Gennem udtrykket ”*rotere*” påminder Koranen om Kunstnerens storhed og den fuldkomne magt, der kommer til udtryk i forandringerne mellem vinter-sommer og dag-nat. Hvad end sandheden er af handlingen: ”*rotere*”, påvirker det ikke aktøren, broderiet og præcisionen, som kommer til udtryk.

---

⁹¹ Surah Yunus, 10:5; Surah al-Anbya, 21:33; Surah al-Furqan, 25:61.

⁹² Surah Ya-Sin, 36:38.

Desuden anvender Koranen udtrykket: ”og Han gjorde Solen til en lampe”⁹³ Gennem udtrykket ”lampe” informerer den om, at universet er skabt i form af et slot, og at alt i dette slot er pynt, føde og nødvendige ting for livet. Disse er forberedt til mennesket og levende væsener. Endvidere påmindes Koranen gennem ovenstående udtryk, at Solen er en lydige lampe, der belyser dette slot. På denne måde informerer Koranen om Skaberens barmhjertighed og velsignelse.

Se nu hvorledes den vildfarende filosofi beskriver Solen:

”Solen er en stor ildmasse i flydende form. Den får roteret planeterne, der er faldet fra den. Solens størrelse er således, dens natur er således...” Den bringer ikke andet til sjælen end en skræmmende frygt og en stor forundring. Den beskriver ikke Solen, som Koranen gør.

Således kan du forstå værdien af filosofiske emner, som er tomme, hvad angår indhold, mens de tilsyneladende er iøjefaldende. Lad deres tilsyneladende glimt ikke snyde dig, og udvis derved ikke respektløshed over for den meget mirakuløse beskrivelse fra Koranen!

En reminder: 15 af de 40 mirakuløse aspekter af Koranen, beskrives i den arabiske Risale, herunder det 14. dråbes 6 dråber, og i særdeleshed i de 6 punkter i den 4. dråbe. Her har vi berørt dem kortfattet. Hvis du ønsker, kan du henvende dig til dem; du vil kunne finde et skattekammer af mirakler.

اللَّهُمَّ اجْعَلِ الْقُرْآنَ شِفَاءً لَنَا مِنْ كُلِّ دَاءٍ وَمُؤْنِسًا لَنَا فِي حَيَاتِنَا وَبَعْدَ مَمَاتِنَا وَفِي الدُّنْيَا قَرِينًا وَفِي الْقَبْرِ مُؤْنِسًا وَفِي
الْقِيَامَةِ شَفِيعًا وَعَلَى الصِّدْرِ اِطِّ نُورًا وَمِنَ النَّارِ سِتْرًا وَحِجَابًا وَفِي الْجَنَّةِ رَفِيقًا وَإِلَى الْخَيْرَاتِ كُلِّهَا دَلِيلًا وَإِمَامًا
بِفَضْلِكَ وَجُودِكَ وَكَرَمِكَ يَا أَكْرَمَ الْأَكْرَمِينَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، أَمِينَ
اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى مَنْ أَنْزَلَ عَلَيْهِ الْقُرْآنَ الْحَكِيمَ
وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ ⁹⁴

⁹³ Surah Nuh, 71:16.

⁹⁴ O Gud! Gør Koranen til en helbredelse for enhver af vores sygdomme, et selskab for os i vores liv og efter vores død, en ledsager i denne verden, den oprigtigste ven i graven, en der går til forbøn på dommedagen, et lys på vej over broen, en beskyttelse mod ilden, en rejseven i Paradiset og en vejleder og mester, der drager til alle gode beskæftigelser. O vores Herre, som er den mest gavmilde blandt de gavmilde, og den mest nådefulde blandt de nådefulde. Velsign os alt disse med Din gavmildhed, velsignelse og barmhjertighed. O Gud! Udfør salah og hilsner til den person, som Koranen blev sendt til, og til hele hans familie og ledsagere.

DET 21. ORD

KAPITLET OM BØNNEN

(Note: Dette kapitel består oprindeligt af to dele. I dette afsnit er kun den første del taget med)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ⁹⁵

إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَوْقُوتًا⁹⁶

En gammel, kraftigt bygget og højtstillet mand sagde engang til mig: ”*Det er godt at bede, men fem gange om dagen er for meget; man keder sig og bliver træt.*”

Lang tid efter denne mands ord lyttede jeg til mit ego (*nafs*). Jeg hørte, at mit ego sagde de samme ting. Jeg indså, at mit egos dovenskab havde medført at lytte til denne sataniske idé. Jeg forstod derfor, at disse ord var blevet beordret til denne mand, eller at han var et slags talerør for alle egoer, der ønsker ondt. Jeg sagde derfor følgende til mig selv: ”*Eftersom mit ego altid beordrer ondt, og eftersom en, der ikke kan disciplinere sit ego, ikke kan disciplinere andre, vil jeg begynde med mit eget ego.*”

Mit ego må lytte til følgende fem ”advarsler” som et svar på disse uvidende ord, der blev sagt i dovenskab og uforsigtighed!

Første advarsel

Mit fortabte ego! Er dit liv mon endeløs? Eller har du dokumentation på, at du lever til næste år eller endda til i morgen? Din træthed af bønnerne skyldes, at du tror, at du skal leve for evigt. Og du beklager dig, som om du skulle blive her for altid med fornøjelse. Hvis du forstod, at dit liv var kortvarigt og unyttigt, ville du absolut forære 1/24 af dit liv på en skøn, behagelig og velsignet tjeneste

---

⁹⁵ I Guds navn, Den Mest Nådefulde, Den Særdeles Barmhjertige.

⁹⁶ ”Sandelig er bønnen pålagt de troende på fastlagte tidspunkter” (Surah an-Nisa, 4:103)

(*hizmet*), der medfører, at du opnår glæde i et virkeligt og evigt liv. Dette vil vække en stor entusiasme og gejst.

Anden advarsel

Mit grådige ego! Du spiser, drikker og trækker vejret hver dag; bliver du mon træt af det? Eftersom du ikke bliver træt – men endda nyder det, da det er et behov – burde bønner heller ikke gøre dig træt, fordi bønner virker som **ernæring til hjertet, væske til sjælen og ilt til de spirituelle følelser**.

Ja, styrke og **ernæring til et hjerte**, der er udsat for endeløs sorg og smerte, men samtidig tilbøjelig til uendelig ambitioner og nydelser, kan indtages ved at banke på den Nådefulde og Gavnildes dør. Og dette kan ske ved at bede inderligt til Gud, som har magt over alt.

Ligeledes vil **væske til en sjæl**, der har et forhold til alle skabninger, der hastigt forlader denne dødelige verden, kunne drikkes ved at vende sig til den Uophørlige Skaber og Evige Elskedes kilde af barmhjertighed. Og dette kan finde sted gennem bønner.

Menneskets natur nødvendiggør et ønske om uendelighed, og er skabt for evigheden. Mennesket besidder derfor **spirituelle følelser**, der afspejler et Begyndelsesløst og Endeløst Selve. Disse er yderst følsomme, spirituelle og bevidste. Disse spirituelle følelser har derfor absolut brug for frikvarterer i en mørk og midlertidig verden, der befinder sig problematisk, bekymrende, frustrerende og kvælende. De spirituelle følelser kan udelukkende trække vejret gennem bønner, som kan sammenlignes med et vindue.

Tredje advarsel

Mit utålmodige ego! Giver det mon mening, at du lider ved at huske på fortidige besværligheder i din tilbedelse, vanskeligheder i dine bønner eller problemer i dine ulykker? Og giver det overhovedet mening, at du udviser utålmodighed over for fremtidige tilbedelser, bønner og smerter i en ulykke, der kan forekomme?

Din ovennævnte utålmodighed minder om en forvirret kommandør, der sendte en vigtig del af hærens styrker højre om mod fjenden, selvom fjenden tydeligt havde flyttet sin del af hæren derfra. På denne måde forringede kommandøren midten af hæren. Og på trods af at der ingen fjender var på venstre side, sendte han en stor del af hærens styrker den retning, og beordrede til at skyde. Således forringede

han midten af hæren fuldstændigt. Dette forstod fjenden og angreb mod midten, hvor de fik udryddet alt.

Du minder således om denne kommandør grundet din utålmodighed, fordi byrden i din tilbedelse i foregående dage, i dag er omdannet til barmhjertighed. Sorgen er forsvundet og nydelsen er tilbage. Problemer og byrder blev omdannet til belønning og nydelse. Du burde derfor fortsætte med en ny entusiasme og seriøs bestræbelse i dine bønner, i stedet for din træthed. Hvorfor skulle du bekymre dig om fremtiden, der endnu ikke er kommet og derved føle træthed? Dette er ligeså latterligt som at klage over fremtidig sult og tørst.

Eftersom dette er sandheden, bør du alene tænke over tilbedelsen, som er pålagt i dag og erklære følgende: *”Jeg forærer en time til en behagelig og ophøjet tjeneste, der indebærer lethed og stor belønning.”* Således vil din smertefulde træthed omdannes til en behagelig bestræbelse.

Mit utålmodige ego! Du har således til opgave at efterleve tre typer af tålmodighed:

Den første er tålmodighed i lydighed.

Den anden er tålmodighed mod synder.

Den tredje er tålmodighed mod plager og problemer.

Du må vejledes med virkeligheden i denne *tredje advarsel*, og tage de tre typer af tålmodighed på skuldrene og sige *”Ya Sabur”*⁹⁷ Hvis du ikke misbruger eller spilder den styrke, som Gud har givet dig for at bruge til din tålmodighed, vil den være tilstrækkelig for at kunne tolerere ethvert problem og besværlighed – og det er med denne styrke, du skal holde ud!

Fjerde advarsel

Mit tåbelige ego! Er denne opgave om tilbedelse mon resultatløs, eller er dens belønning for lidt, siden den gør dig træt? Hvis en mand eksempelvis tilbød dig lidt penge eller truede dig, ville du arbejde hele dagen uden at klage.

---

⁹⁷ *Ya Sabur* betyder *”O Den Tålmodige”* – Guds Tålmodighed er hævet over vores forståelse af tålmodighed til dagligt. Guds Tålmodighed betegner, at Han ikke straffer Sine tilbedere omgående for sine synder, og dermed giver dem mulighed for at angre.

De fem daglige bønner beriger dit svage og behovsfulde hjerte i dette gæstehus.. de belyser din grav, som du absolut skal indtræde.. de er et befrielsesdokument i retten til dommedagen, hvor du under alle omstændigheder skal stå til regnskab.. og de er et lys og ridedyr på den bro (*sirat*), som du skal passere for at komme til Paradis. *Er de fem daglige bønner virkelige resultatløse, eller er belønningen for lidt?*

I tilfældet af, at en person lover dig en gave på en værdi til 100 kroner, ville han få dig til at arbejde i 100 dage. På trods af, at det er muligt, at han vil kunne bryde sit løfte, stoler du på ham og arbejder uden træthed.

Tænker du mon ikke over, at et Selve som umuligt bryder sit løfte, lover dig en gave som endeløs glæde og Paradiset som en belønning betinget af, at du arbejder i en meget kortvarig og behagelig tjeneste? Og tænker du ikke over, hvordan du vil fortjene en alvorlig og frygtelig straf, hvis du på trods af ovennævnte ikke udfører tjenesten, eller undervurderer Hans gave og beskylder Ham for at være en løgner ved at udføre tjenesten med træthed og uvillighed?

Frygten af at sidde i fængsel i denne verden, kan få dig til at arbejde i de hårdeste jobs uden at du vil klage. *Bevirker så frygten af Helvede, som er et endeløst fængsel, ikke til en bestræbelse for en let og behagelig opgave?*

Femte advarsel

Mit ego, som elsker denne verden! Skyldes mon din uvillighed og fravær i bønnerne dine mange verdslige beskæftigelser? Eller er du presset tidsmæssigt på grund af dit arbejde og dets forpligtelser? *Er du mon kun skabt for at leve i denne verden, siden du forærer al din tid til den!*

Dine evner gør dig overlegen i forhold til alle andre levende væsener. Dog ved du, at selv en lille fugl klarer sig bedre end dig, når det handler om at skaffe de nødvendige behov for at kunne overleve. Hvorfor forstår du så ikke, at din oprindelige opgave ikke er at knokle som et dyr? Din oprindelige opgave er nærmere, at bestræbe som et rigtigt menneske efter et virkeligt og evigt liv. Og størstedelen af dine såkaldte verdslige beskæftigelser tilhører ikke dig; det er unyttige ting, som du spilder tiden med. Du giver slip på de mest nødvendige ting, og bruger din tid på de mest unødvendige informationer, som om du havde tusinder år at leve i. Du bruger din værdifulde tid på at tænke over unyttige ting som f.eks. hvorfor Saturn har ringe, eller hvor mange kyllinger der findes i USA. Man

skulle tro, at du beskæftiger dig inden for astronomividenskaben eller statistik, og således drager gavn af dem!

Hvis du mener, at det ikke er den slags unyttige ting, der afholder dig fra bønnen og tilbedelsen, men at det er dit arbejde og dets nødvendige forpligtelser, vil jeg svare følgende: Forestil dig, at du arbejder et sted, hvor du dagligt tjener 100 kroner. Herefter kommer en mand og tilbyder dig at grave et sted op i 10 minutter, hvori du kan finde diamanter og dyrebare smykkesten. Hvis du så takker nej, fordi din løn formindskes med 10 kroner, ville du selvfølgelig kunne indse, hvor latterlig en undskyldning der er tale om.

På samme måde arbejder du i denne have for dine behov. Hvis du undlader dine obligatoriske bønner, vil al din bestræbelse udelukkende bestå af en resultatløs, unyttig og uproduktiv fortjeneste, der kun har en relation til denne verden. Men hvis du forærer din hviletid og pauser til bønnen, der afslapper din sjæl og skaffer ro i dit hjerte, vil du opnå en velsignet fortjeneste i denne verden samtidig med to meget værdifulde spirituelle miner til din rygsæk for det hinsides:

Første mine: Enhver blomst og frugt som du har plantet i din have⁹⁸ (Forklaring) med en god intention, vil medføre ethvert træ og plantes ihukommelse af Gud,⁹⁹ som du modtager en andel af.

Anden mine: De forskellige planter der vokser i din have, vender tilbage til dig som almisser – uanset om et dyr eller et menneske, en kunde eller en tyv spiser af det. Dog er det betinget af, at du bruger din have i den sande Forsyners navn og inden for religionens tilladte rammer. Og det er også betinget af, at du betragter dig selv som en embedsmand, der fordeler Hans ejendom til Hans skabninger.

Se således, hvor stort tab man ender i ved at undlade bønnen! Og hvor vigtig en rigdom man mister! Man går glip af de to miner og resultater, der medfører en vigtig entusiasme for at arbejde og spirituel styrke til sine handlinger. Man vil endda få nok og blive træt af at arbejde i haven, når man begynder at komme op i alderen, og dermed sige: *"Hvad skal jeg bruge disse ting til? Jeg forlader alligevel denne verden. Hvorfor skal jeg påtage denne byrde?"* og således vil man kaste sig i dovenskab. Men den første mand vil modsat erklære følgende: *"Jeg vil tilbede endnu mere og dermed arbejde inden*

---

⁹⁸ (Forklaring): Dette afsnit er skrevet således, da det blev en undervisning i en have for en bror.

⁹⁹ *"Og alt i eksistensen lovpriser Gud"* (Surah al-Isra, 17:44)

for religionens tilladte rammer. Jeg kan således endnu mere belyse min grav, og sikre endnu flere forsyninger til det hinsides.”

Kortsagt: *Mit ego, du må vide, at dagen i går er forbi. Dagen i morgen har du ingen garanti, for at kunne nå. Du skal derfor antage dit liv som værende den dag, du befinder dig i. Du må sætte mindst en time af til bønnerne for dit evige liv, som er din virkelige fremtid.¹⁰⁰*

Og du må vide, at enhver ny dag er en dør til en ny verden for alle. Hvis du ikke beder dine bønner, vil din verden den dag være i en mørk og elendig tilstand. Den vil bevidne imod dig i alam al-misal.¹⁰¹ Fordi alle i denne verden har en yderligere personlig verden, der fornyes hver dag. Og essensen af denne verden ændres efter den pågældendes hjerte og handlinger.

Lige såvel som et vidunderligt palads, der ses gennem et spejl, vil få spejlets farve. Hvis spejlet er sort, vil paladset også se sort ud. Hvis spejlet er rødt, vil paladset også se rødt ud. Paladsets udseende vil ændres efter essensen af spejlet. Hvis spejlet fungerer, vil det vise paladset pænt. Hvis spejlet ikke fungerer, vil det vise paladset grimt. Lige såvel som dette spejl kan vise de mest venlige ting som meget skræmmende, kan du ændre tilstanden af din egen verden med dit hjerte, intellekt og handlinger. Du kan således enten få den til at bevidne for eller imod dig.

Hvis du beder dine daglige fem bønner, og således vender dig mod Den Almægtige Kunstner af dette univers, vil din verden pludselig blive belyst. Din bøn er nemlig som en slags lampe, hvoraf hensigten til bønnerne er som at tænde for lyset. Den fjerner verdens mørke. Og den viser, at de urolige hændelser i denne verden der ligner en elendighed, faktisk er et værk præget af en vis orden og en betydelig magt. Verset *”Gud er himlens og jordens lys”¹⁰²* er fyldt med lys, og vil skænke dit hjerte et lys. Den vil belyse din verden den dag, og vil bevidne for dig i alam al-misal.

Sig aldrig: *”Mine bønner betyder næsten intet sammenlignet med, hvordan en bøn virkelig bør være!”* Fordi et daddelfrø beskriver og indeholder samtlige egenskaber for en daddelpalme.

---

¹⁰⁰ Dette sammenlignes med at man lægger penge til side for at kunne imødekomme de svære tider, ligeledes bør man mindst afsætte en time til moskéen eller bedetæppet for at kunne forberede sig til det hinsides.

¹⁰¹ *”Alam al-misal er et mellemstadium i midten af alam al-arwah og alam al-shahada. Den minder om begge verdener.”* (Barla Bilagene, Risale-i Nur)

¹⁰² Surah an-Nur, 24:35

Forskellen mellem dem er, at den ene er et frø, og den anden er en udgave af et frø med grene og blade. På samme måde har vores bøn – selvom vi er ubevidste eller ikke føler det – en andel af ovennævnte lys og virkelighed, som en helgens (*wali*) bøn har. Dog fremvises dette lys efter rang.

Ligesom der findes rang og forskelle mellem et daddelfrø og en fantastisk daddelpalme, findes der også forskellige rang i bønnen – og der kan endda være flere forskellige rang. Men fundamentet af den belysende virkelighed vedrørende bønnen finder sted i alle disse rang.

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى مَنْ قَالَ «الصَّلَاةُ عِمَادُ الدِّينِ» وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ¹⁰³

---

¹⁰³ ”O Gud! Skænk velsignelser og fred til ham der sagde: ”Bønnen er religionens søjle” og ligeledes til hele hans familie og alle hans ledsagere.”

DET 29. BREV, 2. DEL

OM DEN HELLIGE MÅNED RAMADAN

(Dette værk består af ni punkter, der forklarer ni af Ramadanens mange visdomme)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِّنَ الْهُدَىٰ وَالْفُرْقَانِ¹⁰⁴

Første punkt

Fasten i Ramadan-månedens er en af de vigtigste søjler¹⁰⁵ og største symboler¹⁰⁶ i Islam. Fasten i Ramadanen informerer både om: 1) Guds Absolutte Herredømme (*Rububiyyah*), 2) Menneskenes kollektive og individuelle liv, 3) Disciplinering af menneskets ego (*nafs*) og 4) Lovprisning (*hamd*) af Gud.

Følgende er en af fastens mange visdomme, der vedrører **Guds Absolutte Herredømme**:

Gud, Den Almægtige (*Qadir*), har skabt jordens overflade som et bord fyldt med æresgaver (*ni'mah*), og beskriver Sin fuldkommenhed, nådighed og barmhjertighed ved at stille forskellige æresgaver uventet på bordet, som det bliver nævnt i Koranen: ”Og forsørger fra et sted, som han ikke regner med”¹⁰⁷ Mennesker, som er uopmærksomme og uforsigtige, indser ikke situationernes informerende sandheder, eller sommetider glemmer dem.

Dog forhandler de troende sig til en fantastisk hær under Ramadanen. Såvel som at blive inviteret til Den Evige Konges selskab, afventer de troende hen mod aftenen en befaling om ”værsgo”, samtidig

---

¹⁰⁴ I Guds navn, Den Mest Nådefulde, Den Særdeles Barmhjertige.

”I Ramadan-månedens blev Koranen nedsendt (første gang), som en retledning for menneskene, med tydelige tegn på retledningen og sondringen (mellem ret og uret)” (Surah al-Baqarah, 2:185)

¹⁰⁵ Berettet af *Bukhari*, Iman 1 og *Muslim*, Iman 21.

¹⁰⁶ Berettet fra værket *Al-Aqidah at-Tahawiyyah*.

¹⁰⁷ Surah at-Talaq, 63:3

med at udvise en værdig indstilling, en omfattende og oprigtig tilbedelse til Den Storslåede, Medlidende og Nådigfulde. Mon hvor uværdig man bliver ved ikke at deltage til en således ophøjet tilbedelse og bæret velsignelse?

Andet punkt

Følgende er en af fastens mange visdomme under den hellige måned Ramadan, der vedrører **lovprisningen af Gud** for de æresgaver, som Han skænker os:

Som nævnt i *"Første Ord"*, forlanges der en pris for den mad, som en tjener servicerer fra kongens køkken. Det vil være enormt tåbeligt at betale tjeneren og glemme kongen. Gud forlanger ligeledes lovprisning, det skyldes, at Han har skænket utallige og forskellige æresgaver til menneskeheden på jordkloden.¹⁰⁸ De tilsyneladende ejere og årsager til æresgaverne har derfor blot en servicefunktion. Dog betaler vi dem, der servicerer os, og føler os i gæld overfor dem; vi takker dem, og endda udviser dem en grad af respekt, som de ikke fortjener.

Men reelt er Gud den sande Ejer af æresgaverne,¹⁰⁹ hvorfor Han uendelig gange mere er værdig til lovprisning end de tilsyneladende årsager for æresgaverne. Endvidere udføres taknemmelighed over for Gud 1) ved at tilskrive Ham æresgaverne, 2) ved at anerkende Hans værdier, og 3) ved at føle og indse sit behov for æresgaverne.

Fasten i Ramadanen er således nøglen til en sand, oprigtig, omfattende og universel lovprisning. I og med, mange mennesker ikke oplever sult, forstår de ikke helt æresgavernes værdi i andre perioder. Et tørt stykke brød er ubetydelig for dem, hvis maver er fulde – især hvis de er rige. Men de troendes smagssans bevidner ved *iftar*,¹¹⁰ at selv et tørt stykke brød uden tvivl er en meget værdifuld gave fra Gud. Enhver (fra kongen til den fattigste) under Ramadanen opnår en spirituel lovprisning ved at opfatte æresgavernes værdi.

Eftersom det er forbudt at spise i dagtimerne, vil man reflektere således: *"Disse æresgaver er ikke mine ejendomme, idet at jeg ikke har frihed til at spise af dem. Det må betyde, at disse æresgaver er*

---

¹⁰⁸ *"Har I ikke set, at Gud har sat alt i himlene og jorden i jeres tjeneste og overøst jer med sine velsignelser, både synlige og skjulte?"* (Surah Luqman, 31:20)

¹⁰⁹ Gud er beskrevet som *'Mun'im-i Haqiqi'*. Det vil sige, Den Sande Ejer, Skaber og Forsyner af æresgaverne.

¹¹⁰ *Iftar* er det måltid, der indtages efter solnedgang for at bryde fasten.

en andens ejendom og derved bliver skænket. Jeg venter hermed på Ejerens befaling". Således vil man erkende æresgaverne og metaforisk lovprise Gud.

På baggrund af ovenstående omdannes fasten på mange måder til nøglen, der fører til lovprisning af Gud, hvilket er menneskets fundamentale opgave.

Tredje punkt

Følgende er en af fastens mange visdomme, der vedrører **det kollektive liv**:

Mennesker er skabt forskellige i forhold til, hvordan det enkelte kan tjene til sit livsophold. På baggrund af denne forskellighed, inviterer Gud de rige til at hjælpe de fattige.¹¹¹ Gennem sult under fasten, sanser de rige en følelse af de fattiges smertefulde tilstande. Uden fasten, ville man kunne finde mange rige og egoistiske mennesker, der ikke ville kunne forstå de fattiges behov for medlidenhed, og hvor smertefuld sult og fattigdom er. Derfor er medlidenhed overfor sine medmennesker fundamentet i den sande lovprisning.

Hvem end man er, kan man finde en, som er fattigere end sig selv; det er en forpligtigelse at udvise medlidenhed til disse. Hvis man ikke var forpligtet til at sulte, ville man ikke kunne udføre den medlidende opgave, man er blevet pålagt, heri indbefattet at hjælpe andre. Og selv hvis man hjalp, ville hjælpen ikke være optimal, da man ikke sanser den rigtige tilstand i sig selv.

Fjerde punkt

Følgende er en af fastens mange visdomme under Ramadanen, der vedrører **disciplinering af menneskets ego**:

Menneskets ego ønsker at være fri og uafhængig, og betragter sig selv således. I kraft af sin natur, ønsker menneskets ego endda et indbildt herredømme og uafhængighed. Ligeledes, bryder menneskets ego sig ikke om tanken om at blive disciplineret gennem Guds uendelige æresgaver. Især, hvis menneskets ego har opnået rigdom og magt samtidig med at være uopmærksom, medfører det, at den sluger æresgaverne som et dyr og en tyv.

---

¹¹¹ Surah al-Baqarah, 2:43. Surah at-Tawbah, 9:60. Surah Muhammad, 47:38.

Den hellige måned Ramadan bevirker således til, at ethvert menneskes ego (fra den rigeste til den fattigste) forstår, at de ikke selv er ejere; men ejendommene. Ligeledes forstår de, at de ikke er uafhængige; men afhængige af Gud. Såfremt det ikke bliver befalet af Gud, kan de selv ikke udføre de mest basale ting, eksempelvis at række hånden over til et glas vand. På denne måde, knuses menneskets indbildte herredømme; hvoraf man vil påtage sig tilbedelsen og udføre lovprisningen, der betegner menneskets reelle opgave.

Femte punkt

Følgende er en af fastens mange visdomme under Ramadanen, der vedrører **udviklingen i menneskets ego, hvad angår god moral og dets opgivelse af uønskede handlinger.**

Menneskets ego glemmer sig selv ved at være uopmærksom og uforsigtig. Menneskets ego kan og vil ikke indse sine utallige fejl, mangler og endeløse svagheder og behov, som er en følge af dets natur. Menneskets ego tænker heller ikke på, at det udelukkende består af kød og knogler, der vil gå i opløsning, herunder hvor svag, dødelig, letfordærvelig og tilbøjelig for ulykker det er. Man skulle tro, at dets krop består af stål, og at det er udødeligt – således fantaserer menneskets ego at leve i en evighed og storme verden. Det kaster sig ud i verden med en voldsom grådighed, interesse og kærlighed, og det klynger sig til hvad som helst, der giver fortjeneste og fornøjelse. I den anledning glemmer menneskets ego sin Skaber, som disciplinerer det gennem sine æresgaver med en fulkommen medlidenhed. Desuden vil menneskets ego ikke tænke på livets konsekvenser og det hinsides; det vil derfor dvale rundt i dårlig moral.

Fasten i Ramadanen bevirker således til, at selv de mest uopmærksomme og stædige mennesker sanser deres kraftsløshed, svaghed og behov. Gennem sult, tænker man på sin mavesæk og dertil dens behov. Eftersom man mindes om kroppens skrøbelighed, forstår man hvor stor grad af medlidenhed og barmhjertighed, man har behov for. Menneskets ego vil derfor forlade disse dårlige manerer, og i stedet ønske at søge tilflugt hos Gud med bevidsthed om sine svagheder og behov. Menneskets ego vil således gøre sig klar til at banke på Den Nådiges dør gennem en spirituel lovprisning, medmindre uopmærksomheden ikke har svækket dets hjerte...

Sjette punkt

Følgende er en af fastens mange visdomme under Ramadanen, der vedrører **Koranens åbenbaring**.¹¹²

Eftersom Koranen er nedsendt (første gang) under Ramadan-måned, mindes man om den tid, hvori Koranen blev åbenbaret.

På baggrund af dette, kan de troende opnå en velsignet tilstand ved at;

- Frigøre sine egoer for grove behov, uhensigtsmæssige og unyttige beskæftigelser under Ramadan-måned – netop for at imødekomme den guddommelige henvendelse på ønskelig vis.
- Efterligne englens i at frasige sig at spise og drikke.
- Recitere eller lytte til Koranen, som om at den blev nedsendt i nuet, og dermed lytte til den guddommelige henvendelse, som om at man levede i det øjeblik, den blev åbenbaret.
- Lytte til den guddommelige henvendelse, som om at man hører den fra den bærede profet Muhammad (fred og velsignelser være med ham), eller fra ærkeenglen Gabriel, der åbenbarer den for Profeten Muhammad, eller endda som om at man hører den guddommelige henvendelse fra Gud, som åbenbarer den for Profeten Muhammad gennem ærkeenglen Gabriel.

Visdommen for Koranens åbenbaring kommer blandt andet til udtryk, ved at de troende bevirker til, at andre kan lytte til Koranen, mens de selv forklarer den.

Ja, under Ramadan-måned forvandler den muslimske verden sig til en moské. En moské, hvori Koranen reciteres af millioner af *hafidh*¹¹³ i hvert sit hjørne af moskéen, hvilket gør, at alle på jordkloden lytter til den guddommelige henvendelse.

De præsenterer verset ”*Ramadan-måned, hvori Koranen blev nedsendt (første gang)*”¹¹⁴ på en belysende måde hver Ramadan; således bevises, at det er Koranens måned. I denne store forsamling, lytter nogle med fromhed (*taqwa*) til de mange hafidh, der reciterer, mens andre selv reciterer den bærede Koran. Det er derfor utilpassende at frasige sig denne belysende opgave, og adlyde sit egos grove lyster i den hellige moské, ved at spise og drikke, hvilket vil vække forsamlingens had. Det er ligeledes dybt utilpassende, og vækker had fra den muslimske verden at være imod og nedgøre de muslimer, der faster under Ramadan.

---

¹¹² Koranen blev første gang nedsendt i Ramadan-måned, hvorfor måneden er særlig essentiel.

¹¹³ *Hafidh* er et udtryk, der anvendes for en person, der har memoreret hele Koranen.

¹¹⁴ Surah al-Baqarah, 2:185

Syvende punkt

Følgende er en af fastens mange visdomme under Ramadanen, der vedrører **menneskets fortjeneste**, idet at ethvert menneske er sendt til verden for at så frøer og høste dem i det hinsidige, og ikke mindst for at udføre en handel (og opnå dens fortjeneste i det hinsidige).¹¹⁵

Belønningerne for gode handlinger ganges med tusind under Ramadanen. *Hadith*¹¹⁶ fastslår, at ethvert bogstav i Koranen indeholder ti belønninger, som tæller for ti godheder, og som medfører ti af Paradisets frugter.¹¹⁷ Men under Ramadanen bevirker et bogstav til tusind belønninger, i stedet for ti. Ethvert bogstav i vers som *Ayat al-Kursi* bevirker til flere tusinder af belønninger - og endda om fredagene under Ramadanen bevirker de til endnu flere.¹¹⁸ Særligt under *Laylatul Qadr*¹¹⁹ bevirker et bogstav til 30.000 belønninger.¹²⁰

Ja, Koranen, hvori ethvert bogstav kan medføre 30.000 endeløse frugter, forvandler sig metaforisk til et af Paradisets belysende træer og således bevirker til de troendes millioner af endeløse frugter. Se, tænk og reflekter over hvor hellig, uendelig og effektiv handel der er tale om. Forstå således, hvor uendeligt stort tab det medfører for dem, som undervurderer værdien af disse bogstaver...

Således er Ramadan-måned en basar eller en udstilling til at opnå en virkelig udbytterig handel til det hinsidige.. et meget givende fundament til at opnå en fortjeneste vedrørende det hinsidige.. og en april måned i foråret, hvori menneskets handlinger spirer og giver frugter.

---

¹¹⁵ Følgende beretter, at jordkloden metaforisk er en handelsplads og mark, hvori mennesket har mulighed for at opnå en spirituel fortjeneste til det hinsidige: Surah at-Tawbah, 9:111. Surah Fatir, 35:29. Surah ash-Shuraa, 42:20. Surah as-Saf, 61:10-12. *Al-Hakim*, Al-Mustadrak, 4:348.

¹¹⁶ En *hadith* er en beretning om Profeten Muhammads (fred og velsignelser være med ham) handlinger eller udtalelser i en given situation.

¹¹⁷ *Tirmidhi*, Fazal ul Qur'an, 16 og *Tabarani*, Al-Mu'jam al-Kabir, 9:130.

¹¹⁸ *Tabarani*, Al-Mu'jam al-Awsat 3:255-256 og *Daylami*, al-Musnad, 3:130-131.

¹¹⁹ *Laylatul Qadr* er den bærede nat i Ramadanen, hvori Koranen blev nedsendt.

¹²⁰ ”*Laylatul Qadr er mere belønningsværdigt end tusind måneder*” (Surah al-Qadr, 97:3)

Ramadanen er ligeledes en anledning til et belysende og fredshelligt selskab, hvori menneskets tilbedelse opnår en godkendelse i Guds Absolutte Herredømme.

På baggrund af ovennævnte, er menneskets ego forpligtet til at frasige sig at spise og drikke uopmærksomt som dyr. Derudover er det nødt til at give afkald på dets uhensigtsmæssige, unyttige og utilpassende lyster. På denne måde går mennesket fra at leve som et dyr til at leve som engle. Og idet mennesket fokuserer på en handel for det hinsidige, og giver midlertidigt afkald på verdslige behov, opnår det en særlig status.¹²¹ Således afspejler mennesket Guds uafhængighed, ved åndeligt at påtage sig fasten.

Ja, Ramadanen medvirker til et langvarigt og uendeligt liv - fremfor denne kortvarige og dødelige verden. Det er udelukkende under Ramadanen, man har mulighed for at opnå 80 års resultater. Koranens åbenlyse og uforanderlige bestemmelse om, at *Laylatul Qadr* er mere belønningsværdigt end tusind måneder,¹²² er et absolut bevis på dette.

Ja, såvel som en konge årligt får arrangeret en festlig mærkedag, som markerer, at et vist antal år er forløbet siden en bestemt begivenhed fandt sted. Denne dag afholdes usædvanligt, og måske hvoraf kongen udviser personlig interesse, skænker gaver, og fremviser sine ekstraordinære evner til de værdige og trofaste borgere.

I analogi med ovennævnte, har den Begyndelsesløse (*Azali*) og Endeløse (*Abadi*) Konge over de 18.000 verdener¹²³ nedsendt den ophøjede befaling (Koranen) i Ramadan-måned, hvilket vedrører alle de 18.000 verdener. Det er således visdommens selvfølge, at Ramadanen er et enestående guddommeligt selskab og en spirituel forsamling.

Eftersom Ramadanen er den ovennævnte mærkedag, skal fasten som en selvfølge befales, for at mennesket frasiger sig utilpassende beskæftigelser.

Fasten opnår en fuldkommenhed, når man medvirker til, at alle andre organer og følelser (herunder øjet, øret, hjertet, drømmene og tankerne) sammen med mavesækken faster. Det vil sige, at afholde

---

¹²¹ En status, der vedrører det hinsidige fremfor det verdslige.

¹²² Tusind måneder udgør 80 år (ifølge måne-kalenderen).

¹²³ Følgende beretter at betegnelsen "*Verdenernes Herre*" i Surah al-Fatihah, vedrører de 18.000 verdener: *at-Tabari*, Jami' al-Bayan 1:63, *al-Qurtubi*, Jami' li Ahkam al-Qur'an 1:138.

dem fra forbudte, uhensigtsmæssige og unyttige beskæftigelser – og således påpege enhver af deres individuelle tilbedelse.

Eksempelvis, medvirker man til, at tungen faster ved at frigøre den fra løgn, bagtalelse og utilpassende ord.¹²⁴ I stedet, bør man forholde tungen i beskæftigelse med Koranen, ihukommelse (*dhikr*), bøn (*salawat*) og anger (*istighfar*).¹²⁵

Eksempelvis, medvirker man til, at øjnene og ørene faster ved at forbyde øjnene at kigge på det forbudte, og forbyde ørene at lytte til noget dårligt. I stedet for, bør man bruge øjnene til fornuftige iagttagelser, og ørene til at lytte til sande ord og Koranen. Og ligeledes bør man medvirke til, at andre organer og følelser udfører en slags faste. I og med mavesækken er kroppens største ”fabrik”, vil de andre ”små butikker” let efterfølge, hvis den afbryder fasten.

Ottende punkt

Følgende er en af fastens mange visdomme under Ramadanen, der vedrører **menneskets individuelle liv**:

Fasten er både en fysisk og spirituel kur, som er på lige fod med menneskets vigtigste medicin... Fasten er ligeledes en medicinsk kur, idet at menneskets ego er ligeglad med, hvad den spiser og drikker, som i sidste ende, sundhedsmæssigt, skader menneskets fysiske liv.

Menneskets spirituelle liv forgiftes på samme måde, når menneskets ego stormer alt, hvad den ser uden at skelne mellem, hvad der er tilladt og forbudt. Dernæst bliver det en byrde for menneskets ego at adlyde sit hjerte og sin sjæl. Menneskets ego vil på en problematisk vis overtage kontrollen. Mennesket vil således blive afhængig af sit ego. Men gennem fasten under Ramadanen arbejder menneskets ego med en slags kur og disciplinering,¹²⁶ og på denne måde lærer at adlyde.

Ramadanen afviser derfor sygdomme, der opstår ved at fylde den magtesløse og svage mavesæk med mad, uden den når at fordøje det foregående. Og eftersom at frasige sig noget som i andre perioder er tilladt på baggrund af en befaling, opnår man kompetencer til at lytte til sit intellekt og religionens befaling, så man kan afholde sig fra det forbudte. Dette vil være begyndelsen for at bevare sit spirituelle liv.

---

¹²⁴ *Bukhari*, sawm 2, 8, 9. *Muslim*, siyam 160, 163.

¹²⁵ *Istighfar* betegner handlingen om at søge tilgivelse fra Gud. Som regel ved at sige: ”*Astaghfirullah*”

¹²⁶ Denne disciplinering kaldes ”*Riyazet*”, og betegner en form for disciplinering af menneskets indre/ego, ved at afholde sig fra at spise og drikke overvældende, for herefter at kunne fordybe sig i viden og tilbedelse.

Desuden oplever de fleste mennesker ofte sult, og derfor har behov for at træne sig i tålmodighed og udholdenhed gennem sult og disciplinering. Fasten under Ramadanen er således tålmodighed, udholdenhed og træning for 15 timers sult. Det vil sige, at fasten også er en medicin til menneskets utålmodighed og intolerance.

Derudover har mavesækken (som kroppens fabrik) mange tjenere, relaterende organer og følelser. Hvis menneskets ego ikke afholder sig for sine beskæftigelser i en midlertidig periode, vil det bevirke at fabrikkens tjenere, organer og følelser glemmer sine individuelle tilbedelser, hvorefter menneskets ego vil besætte dem. Mennesket ego vil desuden rode ud i andre organer og følelser og svække deres opmærksomhed, hvorefter det vil bevirke til, at pågældende organer glemmer deres ophøjede forpligtigelser i et stykke tid. Det var derfor mange helgener (*awliya*) tidligere fik dannet vaner, hvoraf de spiste og drak lidt, for at kunne opnå en høj rang.

Gennem fasten under Ramadanen, forstår fabrikkens tjenere, at de ikke kun er skabt for den fabrik. Mennesket andre organer og følelser vil, under Ramadanen, nyde de spirituelle fornøjelser, og vende sig mod dem fremfor fabrikkens kedelige fornøjelser. De troende opnår derfor under Ramadanen lys, velsignelser og spirituel glæde afhængig af den enkeltes rang.

I anledning af fasten i denne velsignede måned, opnår og velsignes hjertet, sjælen, intellektet og følelserne i en særdeles høj rang; og trods af, at mavesækken vil klage, vil de stråle af glæde.

Niende punkt

Følgende er en af fastens mange visdomme under Ramadanen, der vedrører **svækkelsen af menneskets indbildte herredømme og beviset for dets svaghed, der har behov for tilbedelse:**

Menneskets ego ønskede at kende sin Herre; og ønsker et rædselsfuldt herredømme. Uanset, hvor meget menneskets ego blev straffet, forblev det ønske. Dog svækkes det ønske med sult. Fasten i Ramadanen er derfor et direkte angreb på egoets side og destruerer det. Fasten fortæller menneskets ego om dets svaghed, skrøbelighed og behov, og påminder det om tilbedelse.

Det finder sted i beretningerne til hadith, at Gud spurgte menneskets ego om følgende: ”Hvem er Jeg, og hvem er du?”. Egoet svarede: ”Jeg er mig selv, og Du er dig selv”. Gud straffede egoet med Helvede, og udspurgte igen. Egoet svarede tilsvarende: ”Jeg er mig selv, og Du er dig selv”. På trods af straffen gav menneskets ego ikke afkald på sin arrogance. Dernæst straffede Gud egoet med sult, og udspurgte igen: ”Hvem er Jeg, og hvem er du?”. Menneskets ego svarede: ”Du er min Barmhjertige Herre, og jeg er din svage tilbeder”.¹²⁷

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ صَلَاةً تَكُونُ لَكَ رِضَاءً وَلِحَقِّهِ آدَاءً بَعْدَ
 ثَوَابِ قِرَاءَةِ حُرُوفِ الْقُرْآنِ فِي شَهْرِ رَمَضَانَ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلِّمْ
 سُبْحَانَ رَبِّكَ رَبِّ الْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ ۝ وَسَلَامٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ ۝
 وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ، آمِينَ .¹²⁸

¹²⁷ Esrefoglu Rumi, Muzekki'n-Nufus, s. 275-276.

¹²⁸ ”O Gud, udfør salah på vores mester Muhammad (fred og velsignelser være med ham). En salah, som Du er tilfreds med, og som er hans værdi præget af nåde, med antallet svarende til recitationen af alle Koranens bogstaver, i Ramadan-måned. Og udfør salah på hans familie og ledsagere, og skænk dem fred”
 ”Priset være din Herre – magtens og ærens Herre – hævet over hvad de påstår! Fred være med sendebudene. Lovet være Gud, alverdens Herrer og Forsørger” Amin (Surah as-Saffat, 37:180-182)